

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை
240

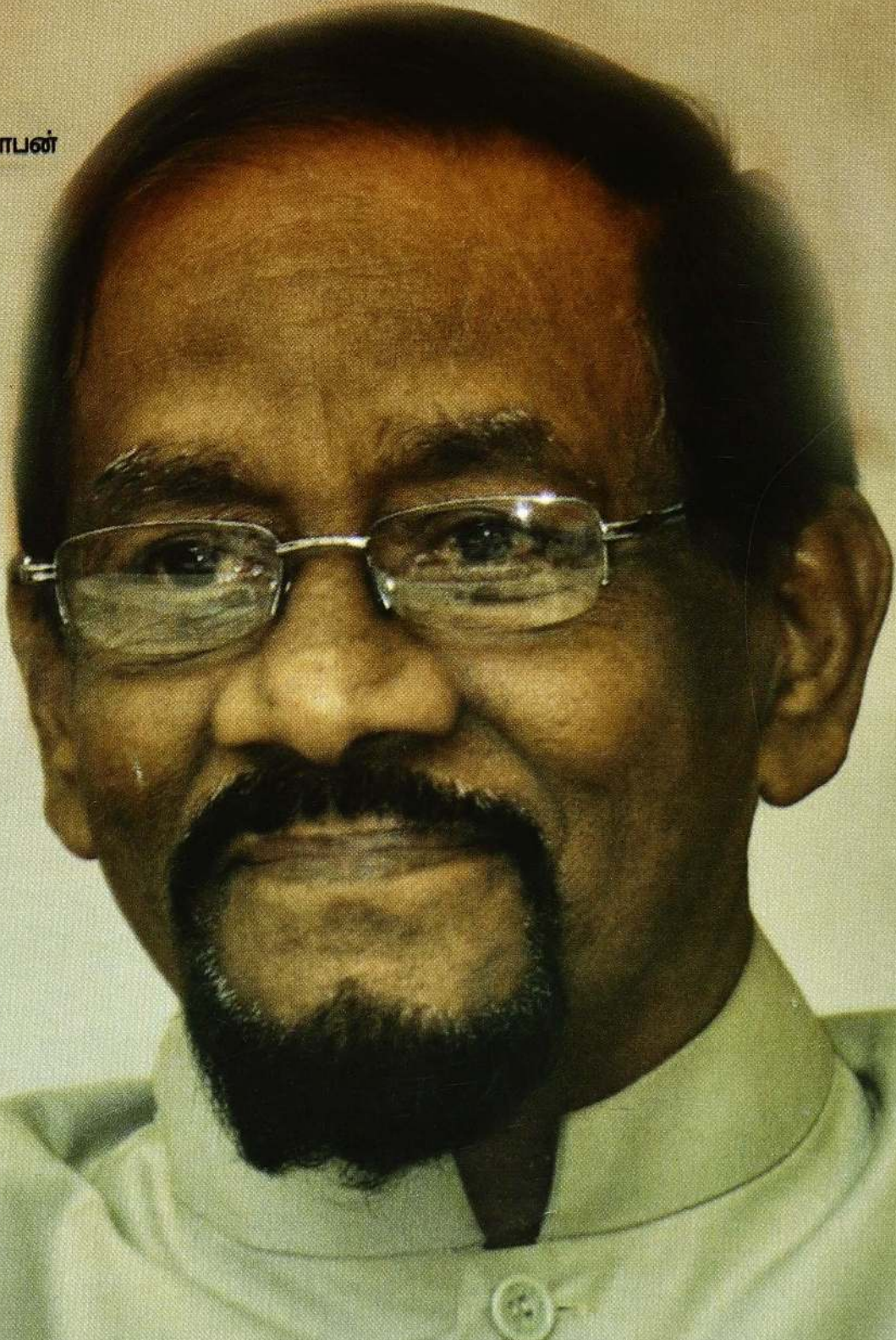
ஆவணி 2024
05.08.2024
ஆன்மை சிறப்பிதழ்

ஜீவந்தி

100/-

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

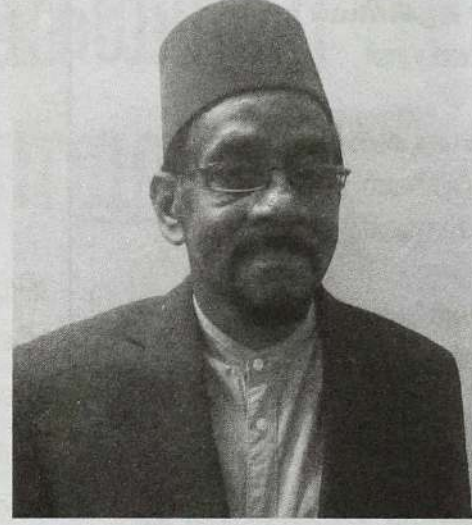
அல் அஸ்மத்
ஈழக்கவி
திக்குவல்லை கமால்
திருஞானசம்பந்தன் லலிதகோபன்
பாலமுனை பாறாக்
பரணீ
ஹசன்
கெகிறாவ ஸ்லைஹா
சி.ரஞ்சிதா
அஷ்ரஃப் சிஹாப்தீன்
பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா
ஹாஜீ எம்.எஸ்.பஷீர்

ஜின்னாஹ் வெறியுத்தீன்
சிறப்பிதழ்

கட்டுரைகள்

பெருங்கவிஞர் ஜின்னாஹ் அல்அஸ்மத்.....	03
ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீனின் பண்டார வன்னியன் காவியம் ஒரு புனைகதை கவிதையாதல் ஈழக்கவி.....	06
ஜின்னாஹ்வின் கருகாத பசுமை திக்குவல்லை கமால்.....	12
ஜின்னாஹ் ஷெரிபுத்தீனின் வேரறுந்த நாட்கள் திருஞானசம்பந்தன் லலிதகோபன்.....	14
இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியத்திற்கு வளம் சேர்க்கும் "ஜின்னாஹ்வின் ஒரு குறுங்காவியங்கள்" பாலமுனை பாறாக்.....	17
மஹஜரீன் காவியம் ஹஸன்.....	29
"முத்து நகை"யைக் கைகளில் ஓந்தி... கெகிராவ ஸ்லைஹா.....	30
கால வெளிஎத்தால் அழியாத கல்வெட்டுக்கள் ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீனின் கவிதைகள் எஸ்.ரஞ்சிதா.....	32
திருநடு காவியம் ஜின்னாஹ் என்ஹொரு மேமைமை அஷ்ரஃப் சிஹாப்தீன்.....	34
தீரன் திப்பு சுல்தான் காவியம் பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா.....	36
மைவண்ணன் - இராம காவியம் ஓராய்வு ஹாஜி.எம்.எஸ்.பஷீர்.....	36

சிறுகதை
ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் / 19

கவிதை
ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் / 23

நேர்காணல்
ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் / 37

ஜீவநதி

2024 ஆவணி இதழ் - 240

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவையந்தன்

ப.விஷ்ணுவர்த்தினி

ஆசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்

சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி

அல்வாய் வடமேற்கு

அல்வாய்

இலங்கை.

ஆலோசகர் :

திரு.கி.நபராஜா

தில்லைநாதன் கோபிநாத்

தொலைபேசி : 0775991949

0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan

Commercial Bank, Nelliady

A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும் அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா வியரம்

தனிச்சந்தா - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 3000/=

வெளிநாடு - \$ 100U.S

மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்

மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.

அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K .Bharaneetharan,

Kalaiaham ,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்

K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch

A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை

ஆழ நீர் தன்னை வொண்டு

செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்

செழித்திட உற்று உற்று...!

புதியதோர் உலகம் செய்வோம்..!

- யாரதிதாசன்-

மாபெருங் கவி ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன்

ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் என்றும் கொண்டாட்டத்திற்கும் பெருமைக்கும் உரிய படைப்பாளியாக திகழ்பவர் ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன். காப்பியங்கள் படைப்பதில் ஈழத்தில் ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் எனலாம். அற்புதமான 14 காவியங்களைப் படைத்துள்ளார். 16000 செய்யுள்கள் கொண்டு 14 காவியங்களை படைப்பது என்பது அற்புதமான செயல் என்றே சொல்ல வேண்டும். ஒவ்வொரு காவியங்களும் மிகப் பெரிய நூல்களாக அழகான அமைப்புடன் நெஞ்சத்தை கவரும் வகையில் ஆக்கப்பட்டுள்ளன. தந்தை வழி கடத்தப்பட்ட கவிதா ஆற்றல் இன்று மாபெரும் கவியாக ஜின்னாவை கொண்டாட வைத்துள்ளது. 33 நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். சிறுகதை, கவிதை, நாவல், விமர்சனம் , சிறுவர் இலக்கியம் என இலக்கியத்தின் பல்வேறு துறைகளிலும் தன் ஆளுமையை நிரூபித்துள்ளார். தொடர்ச்சியாக இலக்கியங்களை படைத்துக் கொண்டிருப்பவர். வைத்திய கலாநிதியாக திகழ்கின்ற போதிலும் தனக்குக் கிடைக்கும் நேரத்தை பயனுற இலக்கியம் படைப்பதில் பயன்படுத்திக் கொண்டு ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கு வளம் சேர்த்துள்ளார். ஜின்னாவின் காவியங்கள் தொடர்பாக பல்வேறு நாட்டு அறிஞர்களும் வியந்து பாராட்டியுள்ளார்கள். கவிஞர்களுடன் நல்ல உறவைப் பேணுவதில் ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் எனலாம். மூத்த எழுத்தாளர் தொடக்கம் இளம் எழுத்தாளர் வரை அனைவருடனும் இனிமை யாகப் பழகும் இயல்பு உடையவர் ஜின்னாஹ். அநியாயங்கள் நடக்கின்ற போது பொங்கி எழவும் செய்வார். ஈழத்து இலக்கியத்திற்கு பெருமையையும் புகழையும் சேர்த்த ஜின்னாவின் படைப்புகளை கௌரவப்படுத்தி கொண்டாடு முகமாக இச்சிறப்பிதழை வெளியிட்டு மகிழ்கின்றோம்.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதி கிடைக்கும் இடங்கள்/ விற்பனையில் உதவுவோர்

1. புத்தகக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு செட்டித்தெரு
3. புத்தகப்பண்பாட்டுப் பேரவை, 68, நீதிமன்ற வீதி, மல்லாகம்
5. பண்டாரவன்னியன் புத்தகசாலை - வவுனியா
4. அ.யேசுராசா
5. பரணி புத்தகக்கூடம் - நெல்லியடி
6. மு.யாழவன்- திருகோணமலை,
7. கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
8. சி.ரமேஷ்
9. நா.நவராஜ்

மரபுக் கவிதை எனப்படும்
தமிழ்க் கவிதைக்குரிய
யாப்பியலைக் கற்றவர்களை நமது
நாட்டிற் கணக்கெடுத்தால்,
அச்சிறு தொகையினரில்
முன்னணியில் இருப்பவர்களுள்
பெருங்கவிஞர் ஜின்னாஹ்
ஷரிபுதீனும் ஒருவராவார்.

பெருங்கவிஞர் ஜின்னாஹ்

“மகன்தந்தைக் காற்றும் உதவி இவன்தந்தை
எந்நோற்றான் கொல்லெனும் சொல்”

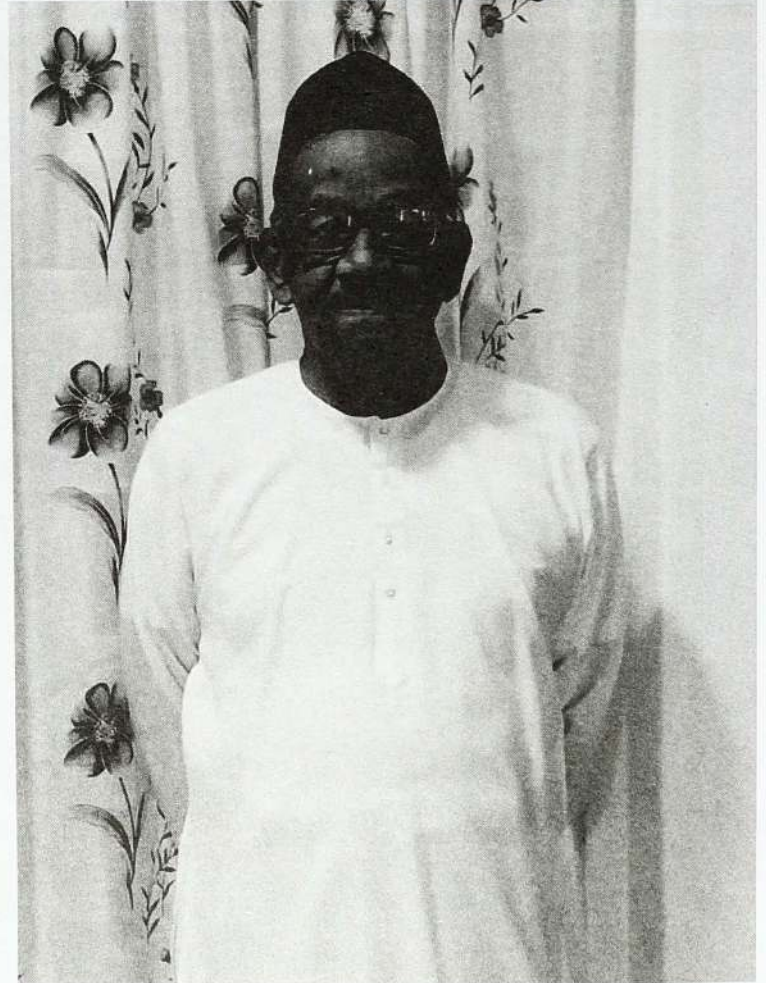
(மகன் புலவர்மணி அகமது ஜின்னாஹ்
ஷரிபுதீன் - தந்தை புலவர்மணி ஆ. மு. ஷரிபுதீன்
அவர்கள்)

மரபுக் கவிதை எனப்படும் தமிழ்க் கவிதைக் குரிய யாப்பியலைக் கற்றவர்களை நமது நாட்டிற் கணக்கெடுத்தால், அச்சிறு தொகையினரில் முன்னணியில் இருப்பவர்களுள் பெருங்கவிஞர் ஜின்னாஹ் ஷரிபுதீனும் ஒருவராவார். இவர் புதுக்கவிதை எனும் வரவுக் கவிதையில் எந்த ஈடுபாடும் அற்றவர் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். அதற்காக அதனை எதிர்த்துப் போராடுபவர் என்றெல்லாம் சொல்ல முடியாது. வசனம் எழுதாமற் புதிய கவிதைகளை எழுதுங்கள் என்று அறிவுரை கூறுபவர் என்று சொல்லலாம். நாற்பது ஐம்பது ஆண்டுகளாகக் கவிதை எழுதுவதாகச் சொல்வோர் பலர், வெறும் வசனங்களையே எழுதுவதாகக் கூறும் அவர், அதாவது ஒரு கவிதையைக்கூட எழுதாத அவர்கள், யாப்பிலக்கணத்தை அறிந்திருந்தார்களானால், எத்தனையோ கவிதைகளை எழுதியிருப்பார்களே என்று அடிக்கடி துயரப்படுவதுண்டு. ஒன்றில் யாப்பைப் படித்தொழுகுங்கள், அல்லது புதுக்கவிதையை அறிந்துகொண்டு எழுதுங்கள் என்பது அவரது நிலைப்பாடாகும்.

கவிதையை இன்று விளையாட்டுப் பொருளாகத்தான் பலரும் கணக்கெடுத்திருக்கின்றார்கள். அதனால், இலக்கியத்தின் அதி உச்சத்தில் இருந்த கவிதை, இன்று, அதி பாதாளத்துக்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. ஆகா ஓகோ என்று ஆர்ப்பாட்டமாகப் புதுக்கவிதையை வரவேற்ற கவிஞர் மேத்தாகூட, புதுக் கவிதை இராமனைச் சிறிது காலத்துக்குக் காட்டுக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்று புலம்பத் தொடங்கியிருந்தார். இழுத்த இழுப்புக்கெல்லாம் வந்துகொண்டிருந்த புதுக்கவிதையைக் கையும் காலும் ஆண்டவர்கள் எல்லாரும் அவரையே காட்டுக்கு அனுப்பத் தொடங்கினார்கள். இதனை அடிக்கடி சுட்டிக் காட்டும்

கவிஞர் ஜின்னாஹ் அவர்களின் நிலைப்பாடு, புதுக் கவிதையும் செம்மையாகக் கையாளப்பட்டால் வரவேற்கத் தக்கதே என்பதாகும்.

மரபுக் கவிதையாகட்டும் புதுக்கவிதையாகட்டும், எதை எழுதுவதற்கும், கவிதையின் வரலாற்றையும் முன்னைய கவிஞர்களின் வரலாற்றையும் ஒருவர் அறிந்திருக்க வேண்டும். நல்ல தமிழ் அவருக்கு வாலாயப்பட்டிருக்க வேண்டும். அலுப்பு சலிப்பின்றிக் கவிதையில் அவர் ஊறிப்போனவராக இருக்க வேண்டும். கவிதையைப் பொழுதுபோக்குப் பொருளாகக் கருதாதவராக இருக்க வேண்டும். சமுதாயத்துக்குத் தான் நல்கும் பரிசுப் பொருளாக அவர் கவிதையைக் கருதிக் கையாள வேண்டும். அதி உன்னதமான கவிதையைத் தன்னாற் கொடுக்க முடியாமற்போய்விட்டாலும், தரம்

தாழ்ந்த இழிநிலை வசனங்களை அவர் கவிதை என்ற பெயரில் கொடாதவராக இருக்க வேண்டும். தன் பெற்றாரையும் பிள்ளைகளையும் நேசிப்பதுபோல் அவர் கவிதையைக் காதலிக்க வேண்டும்.

இக் குணநலன்கள் அனைத்தும் கொண்டவர் தான் பெருங்கவிஞர் ஜின்னாஹ் அவர்கள். ஒரு கவிஞர் அல்லது புலவர் கவிதை குறித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டிய பல பண்புகளும் அவரிடம் உள. அது காரணமாகத்தான் அவர் நமது நாட்டிலும் தமிழகம், மலேஷியா, சிங்கப்பூர், துபாய் போன்ற நாடுகளிலும் அறியப்பட்டிருக்கிறார்; கொண்டாடப்படுகிறார்.

கவிதையை மட்டும் அவர் நேசிக்கவில்லை. சிறுகதை, புதினம், பாலர் பாடல், மொழிபெயர்ப்பு ஆகியவற்றிலும் அவர் கவனம் செலுத்தி வருகிறார். அனைத்துக்கும் மேலாக அவர் காவியங்களைத்தான் கைவசப்படுத்தி வருகிறார். இது வரையில் அவர் பதினான்கு காவியங்களை எழுதியிருக்கிறார் என்பது தலை கிறுகிறுக்கும் செயற்பாடாகும். தமிழ்நாட்டிலிருந்து வந்த ஒருவர், “இவருக்குள் ஜின் ஏதாவது புகுந்திருக்குமோ,” என்று வியந்தார். நான், “அவரே ஜின் ஆதானே!” என்று மனத்துக்குட் கூறிக் கொண்டேன்.

ஏதாவது ஒரு பொருளைச் சொல்லி, “நானைக் காலையில் தொடங்கப் போகிறேன்,” என்பார். மறுநாள் காலையிலேயே தொலைபேசியினூடாக, “இரவே தொடங்கி விட்டேன். எண்பது கவிதைகள் எழுதிவிட்டேன்,” என்பார்!

பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு நாள் என்னிடம், “பத்தாயிரம் கவிதைகளாவது எழுத வேண்டும்!” என்றார். எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. “கவனம்! எண்ணிக்கை அல்ல, காத்திரம் முக்கியம்!” என்றேன்.

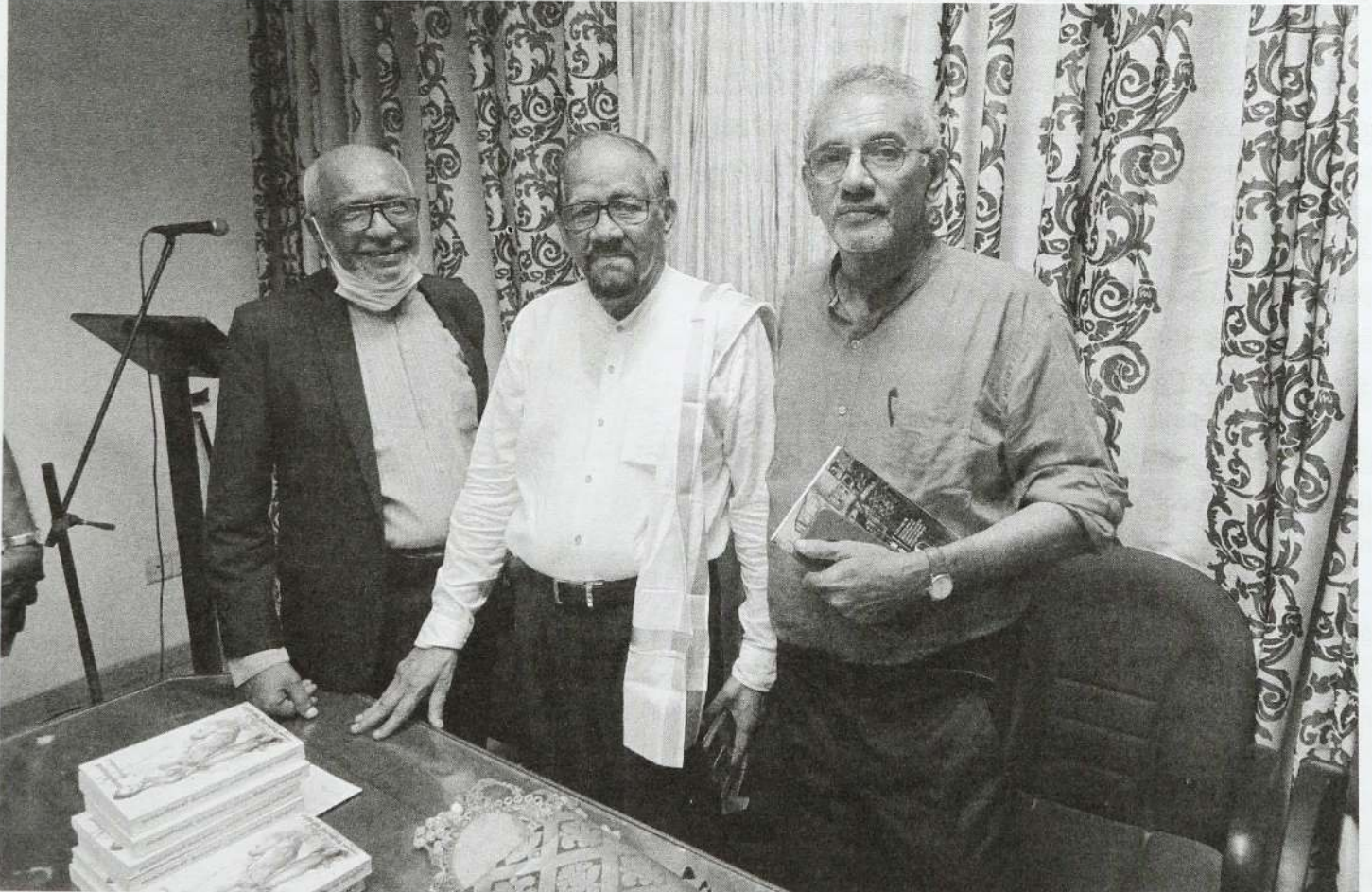
இன்று அவர் பதினாறாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட கவிதைகளை எழுதிவிட்டு, இருபதாயிரத்தை நோக்கிப் போவதாகத் தெரிகிறது!

இதுவரையில் அவர் மொத்தமாக 32 நூல்களை வெளியிட்டுவிட்டார். இன்னும் சில நூல்கள் அச்சுக்குத் தயாராக இருப்பதாக வேறு அச்சுறுத்தியும் உள்ளார்!

எழுதுவதோடு நின்றுவிடாமல், எழுத்துலகுக் கான செயற்பாடுகளிலும் இவர் கவனம் செலுத்தி வருகிறார். நமது நாட்டில் இரண்டு இஸ்லாம்வழித் தமிழிலக்கிய மகாநாடுகளை முன்னின்று நடத்தியவர் இவர். இவரது கனவுகளை நிறைவேற்றுவதற்கென்றே பிறந்தவர் போன்று அமைந்தவர் நாடறிந்த கவிஞரான அஷ்ஃப் சிகாப்தீன் அவர்கள். இவர்கள் இருவரும் இணைந்து நடத்திய அந்த இரண்டு விழாக்களின் சிறப்பு, தமிழ் கூறும் நல்லுலகால் இன்றுவரை பாராட்டப்படுகிறது.

ஜின்னாஹ் அவர்கள் பெற்றுக் குவித்திருக்கும் பரிசுகளும் கௌரவங்களும் கணக்கிலடங்காதவை என்றுதான் கூறத் தோன்றுகிறது. முப்பதுக்கு மேற்பட்ட பரிசில்களும் இருபத்தைந்துக்கும் மேற்பட்ட கௌரவங்களும் இவருக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. இவரது காவிய முயற்சிகளாற் கட்டுண்டுபோன தமிழ்நாட்டிலுள்ள பன்னாட்டு இஸ்லாமிய இலக்கிய கழகம், “காப்பியக்கோ” என்ற சிறப்புப் பட்டத்தை இவருக்கு அளித்து மகிழ்ந்தது. ஜின்னாஹ், மாருதம் போன்ற இவரது பெயர்கள் மறைந்துபோன மாதிரி, இவர் காப்பியக்கோ என்ற பெயராலேயே தற்போது அழைக்கப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது!

இவரைச் சந்தித்து ஒருமுறை பழகிய எவரும்,

இவரோடு தொடர்ந்து தொலைபேசியில் பேசாமலோ அல்லது அவரது இருப்பிடத்துக்கு வந்து தொல்லை கொடுக்காமலோ இருப்பதில்லை. அந்தக் கெட்ட பழக்கம் இவரிடம் இருப்பதால் இவருக்கு அநேகமாக ஓய்வே இருப்பதில்லை என்பது எனது நேரடி அனுபவமாகும். அப்படிப்பட்ட ஒரு சிநேகபாவமும் விருந்தோம்பும் பண்பும் நிறைந்த இவரைக் குறித்து மேலும் எவ்வளவோ கூறலாம். கண்ணூறு படக்கூடும் என்ற அச்சத்தால் இத்துடன் நிறுத்தலாம் என்று கருதுகிறேன். இவரைக் குறித்துப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நான் எழுதிய நடைப்பாவுடன் விடை பெறுகிறேன்.

மரபுக்கவி மருத்துவர் : ஜின்னாவ்

கண்ணாடி மூக்கு; கவிபாயும் நாக்கு;
கறுமீசை; ஆடைகளோ “டீக்கு”;
கருணைவழி நோக்கு; காட்டாற்று ஜோக்கு;
கால்ஜோடும் கண்ணாடி வாக்கு.

சுள்ளென்று பாயும் “சுடுதண்ணி” ஞாயம்
சுரந்தப்பா வாழ்க்கையதன் ஈயம்!
தோன்றிவிடின் நேயம் சுடுதண்ணிக் காயம்
சுகப்படுத்த மருந்திடுமோர் மாயம்!

பூர்வத்தில் :பன்னாஹ் புகையில்அலி ஜின்னாவ்!
போதுமென்று “ஹரா”மென்றார் இந்நாள்!
புகையில்லா வாயால் புகல்வரிது:- “இந்நா
புகையாத நிலைக்குப்பேர் சுன்னா!”

“மாதமுறைக் காசு வழங்கினிற் “கார்” தூசு!
வாகனமோர் பேராசை மாசு!
மருத்துவமே “கேசு”; மலிந்தரகப் “பீசு!”
வாங்கினரோர் “மோ:பைக்”பி சாசு.

பட்டுவிடின் ஓய்வு “பைக்குருளை தேய்வு”
பசுங்கனியின் இல்லம்போய்ச் சாய்வு.
பற்பலவாய் ஆய்வு; பகல்கழிய மாய்வு;
படுக்கையிலே வீடுவந்து தோய்வு.

கூட்டங்கள் நாடும் குறியிருப்பின் ஓடும்
“ஹொண்டா:பைக்” பசுங்கனியி னோடும்.
கூடுமெனிற் துடு கூடியிரு வீடும்
கோல்/பேஸில் குளிர்வாங்க நாடும்.

சன்மார்க்கம்நின்று சாத்திரங்கள் வென்று
சாந்தமுறும் தந்தைதமிழ்க் குன்று.
தந்தைவழி சென்று தனயனாமிக் கன்று
தன்தலத்தைக் காக்கிறதாம் இன்று.

செயலகத்தில் யாண்டும் சீக்காளர் காண்டம்.
சீக்காளர் போகத்தாள் வேண்டும்.

சிறுகவிதை தோன்றும்! சீக்காளர் மீண்டும்
சேரக்கை “ஸ்ட்டெத்”தைத் தீண்டும்.

மருந்துமணம் ஊட்டி வளர்த்தகவி தீட்டி
மனைவிக் கே காட்டுவரமுன் நீட்டி.
மனைவியுங்கண் ஓட்டி “மார்க்கு”களும் துட்டி
மதித்தால்தான் பத்திரிகைப் பேட்டி!

யாப்பிவரின் தோப்பு; யந்திரமாய் வார்ப்பு!
ஆழ்மரபில் வெறியடங்கா ஈர்ப்பு!
யாப்பிலியிற் காய்ப்பு! யாதெனினுத் தீர்ப்பு:-
“யாப்பிலையேல் அஃதுகவி ஏய்ப்பு!”

“படிமத்தைக் காத்தல், பலசொல்லிப் பீத்தல்!
பலமுறைதான் படித்தாலும் வேர்த்தல்!
பால்வீதி பேத்தல்! பயனளியா ஆற்றல்!
பாவென்றால் யார்க்கதனை யாத்தல்?”

“வசந்தத்துப்பாலை”, “வைரமுத்துமாலை” -
வார்த்துளரில் விருகவிதை நூலை.
வசனத்தின் மூளை வந்தசில வேளை
வடித்துள்ளார் சிறுகதைகள் நூலை.

இருமருந்துக்கோட்டம்; இல்லைபெருங் கூட்டம்.
இதனால்வே றொருதுறையில் நாட்டம்.
இட்டுவந்தார்நோட்டம்; எடுத்தெறிந்தார் வாட்டம்;
இன்றிவரின் அச்சகமோ ஏற்றம்.

இவரில்லம்நம்கால் எத்துமுன்னர் தங்கால்
எழவுரைப்பார்:- “வந்திட்டார் எங்காள்!”
இனிக்குசலம்அன்பால்; இடைக்கிடையே மென்பால்;
இலக்கியங்கள் குதூகலிக்கும் மண்பால்.

சாப்பாட்டின் வாசம் சந்திவரை வீசும்!
ஜாதிக்கொன் றாய்த்தட்டு வேஷம்!
சாப்பாட்டுப் பாசம் சாராதார் நாசம்!
சாகுமட்டும் தம்பதியர் கோஷம்!

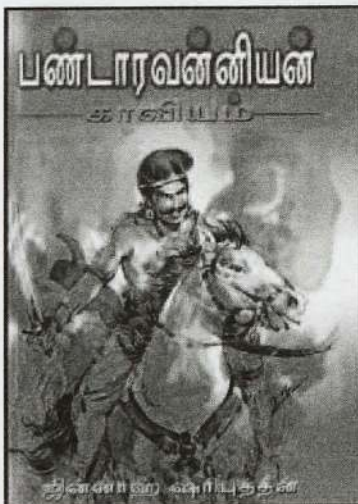
வாங்குவதில் இஷ்டம் வந்தாராற் கஷ்டம்!
வாரியள்ளிக் கடனீயும் துஷ்டம்!
வாங்கியவர்குஷ்டம் வந்தார்போல் பிரஷ்டம்!
வைத்தியருக் கிருவகைத்தும் நஷ்டம்!

மரபிறுக்கம்நத்தி வசனம்பு குத்தி
வார்த்திடுதல் :பன்னாஹ்வின் புத்தி.
வரலாற்றின் மத்தி வரற்கிவரின் உத்தி
மாற்றத்தைக் கொண்டுவரின் சித்தி.

காவியநூல் தீட்டும் கதையுரையாய்த் தோற்றம்.
காவியமாய் உரைநடையை மாற்றும்
கருதலையை நீட்டும்; காலந்தான் சாற்றும்
கவிஞரின் முயற்சியிதன் ஏற்றம்.

ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீனின் பண்டார வன்னியன் காவியம் ஒரு புனைகதை கவிதையாதல்

படைப்பின் மொழி கவிதையாக பண்டைத் தமிழில் இருந்திருக்கிறது, உலக இலக்கியங்கள் அனைத்திற்கும் பொதுவான நிலையாக இதைக் கூறலாமா? பெரிதும் அவ்வாறுதான் இலக்கியச் சரித்திர ஆசிரியர்களின் கூற்றுப் படி. இயற்கையின் பிறழ்வான விதிவிலக்குகள் இருக்கக் கூடுமோ என்னவோ. படைப்பின் ஏக முகமாக உலகெங்கும் கவிதை நீடித்த நிலையும், அந்நிலை நூற்றாண்டுகள் தாண்டிவந்த நியதியையும் பார்க்கும் போது பண்டை வாழ்வில் கவிதை கொண்டிருந்த தவிர்க்க இயலாத ஆட்சியின் வலிமை வெளிப்படுகிறது, பண்டைத் தமிழில் படைப்பு அதன் உடலைச் சப்தத்தில் வைத்திருந்தது. மனிதனின் மனஉலகை அவனது செவிவழியாகச் சென்று எட்டவேண்டியிருந்த காரணத்தால் அன்று படைப்பின் உடல் சப்தத்தில் நின்றது, ஓசையில் தன் உடலைக் கவிதை வைத்துக் கொண்டிருந்த போது, நினைவில் நிற்கத் துணைபோகும் ஓசையின் அழகுகள் கவிதை ஆயின. அச்ச இயந்திரம் வசனத்தைச் சாத்தியமாக்கிற்று, இப்போது செவியின் இடத்தை கண்டுபிடித்துக் கொண்டுவிட்டது. நினைவில் நிற்கத் துணைபோகும் ஓசையின் அழகுகள் பின்னொதுங்கின. பேச்சு மொழியினால் செய்துவந்த பரிவர்த்தனைகளை, அச்சின் துணைகொண்டு செம்மையாகவும் விரிந்த தளத்திலும் செய்ய இயலும்நிலை ஏற்பட்ட போது, சீரான பேச்சுமொழி அச்சேற்றப்பட்டது. அதுதான் வசனத்தின் முதல் ரூபம். வசன எழுச்சியின் தொடராக நாவல், சிறுகதை மிக முக்கியமாக வசன கவிதை (புதுக்கவிதை/ நவீனகவிதை) தோன்றிற்று.

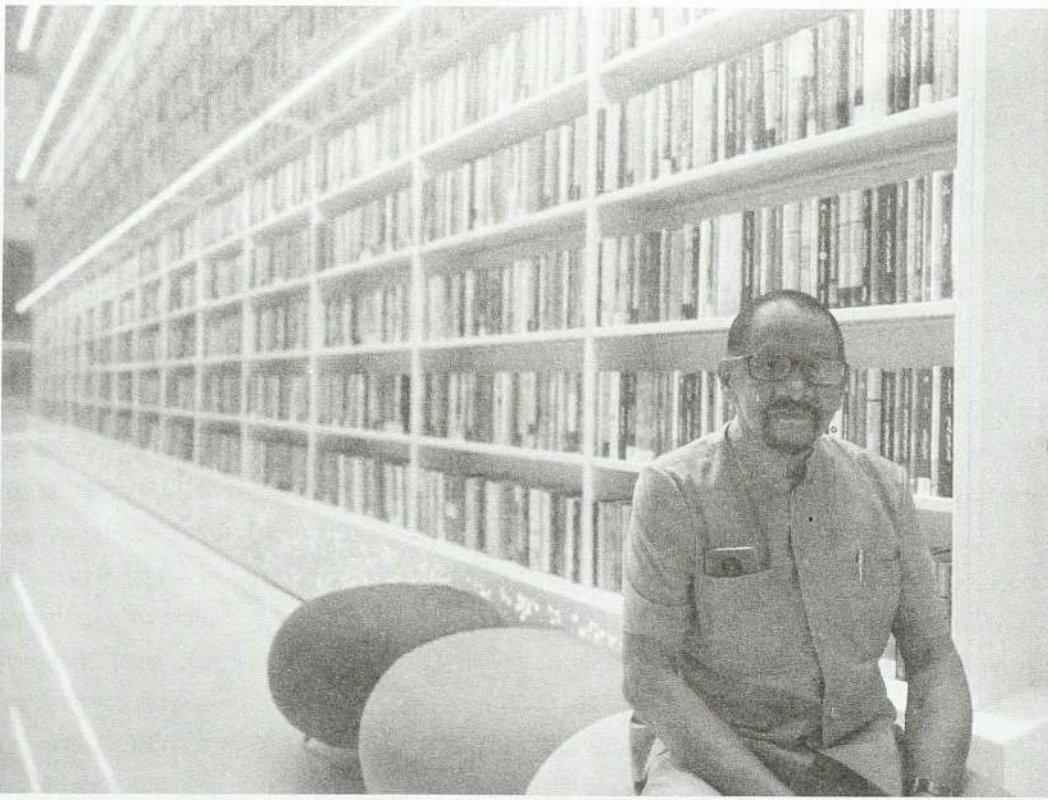
தமிழில் வசனம் தோன்றியபின் மரபின் நீட்சியாக எழுந்த படைப்பின் உருவங்களைப் புனைகதைகள் என்றே சொல்ல வேண்டும். அவற்றுக்கு நாவலுக்குரிய யதார்த்த தளம் இல்லை. கதைகளிலிருந்து வேறுபட்டு நிற்கும்

குணநலன்கள் கொண்டவை நாவல்கள். பல்வேறு தளங்களில் நாவல் எழுதப்பட்டிருந்தாலுங்கூட நாம் போற்றும் நாவல்கள் யதார்த்தத் தளத்தின்மேல்தானே எழுதப்பட்டுள்ளன என்கிறார் சுந்தர ராமசாமி. புனை கதைகள் வசனத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டது மிகவும் இயல்பான காரியம். புனைகதையை தொன்று தொட்டு நமக்கு இருந்து வந்திருக்கும் கதை மரபைச் சார்ந்து நிற்பது. கதையின் தொடர்ச்சி. காவியத்தில் கதையை நாம் சந்தித்திருக்கிறோம். ஆக, கவிதையில் உறைந்து கிடந்த கதையை வசனத்தில் மாற்றுவது என்பது மரபு ரீதியான தொடர்ச்சிதான். அதில் தாண்டல் இல்லை. ஆக்கம் இல்லை. கவிதை என்னும் கருவிக்குப் பதிலாக வசனத்தைப் பயன்படுத்தும் நிலையே இருக்கிறது (பார்க்க, சுந்தர ராமசாமி மல்லிகை 194 ஜனவரி 1986:9,10). கலைஞர் மு.கருணாநிதியின் புனைகதை (பாயும்புலி பண்டாராக வன்னியம்) ஜின்னா ஷரிபுத்தீனின் கவிநடையில் காவியமாக (பண்டாரவன்னியன் காவியம்) பிரவகித்துள்ளது. இங்கு வசனம் என்னும் கருவிக்குப் பதிலாக கவிதை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

“யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை” என்ற நூலின் படி சோழப் பேரரசின் காலத்தில் இலங்கையை ஆட்சிபுரிய அனுப்பப்பட்ட வட தமிழகத்து வன்னியகுல தளபதியர் களின் வழி வந்தவன்தான் பண்டார வன்னியன். அவனது முழுப்பெயர் குலசேகரம் வைரமுத்து பண்டார வன்னியன். வன்னியர் என்பதற்கு வலிமையுடையோர் என்று பொருள். சுதேசிகளிடமிருந்து திறை சேகரித்து இராஜதானிகளுக்கு வழங்க வேண்டும் என்பது வன்னியர்களின் கடமையாகும். வன்னிமைகள் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்திலிருந்து, தங்களை விடுவித்துக் கொண்டு சுதந்திரமாக ஆட்சி செய்யத் தொடங்கினர். இவ்வாறு யாழ்ப்பாண மன்னர்களுக்கு அடங்காது. சுதந்திரமாக ஆட்சி செய்த காரணத்தால் வன்னிப் பிரதேசம் அடங்காப்பற்று எனும் பெயர் பெற்றது. வலிமை மிக்க வன்னிமைகள் வலிமை குறைந்த வன்னிமைகளின் பிரதேசங்களைத் தங்களுடன் இணைத்துக் கொண்டனர். அத்தகைய ஒரு வன்னிமை தான் சுதந்திர வேட்கை கொண்டு அந்தியர்களை எதிர்த்து இறுதிவரை போராடிய பண்டாரவன்னியன். கி.பி.1644-1658 வரை 14 வருடங்கள் போர்த்துக்கேயர் ஆட்சியில் கயிலை என்பவர் வன்னியனார் பதவி வகித்தார். இவர் போர்த்துக்கேயரின் கட்டளைகளுக்கு கீழ்ப்படியவில்லை. கி.பி.1658 களில் ஒல்லாந்தர் ஆட்சி ஆரம்பம். தொடர்ந்து 20 வருடங்கள் ஒல்லாந்தருக்கும் கயிலை வன்னியனார் கீழ்ப்படியவில்லை. 1678 களில் கயிலை வன்னியனார் காலமாகிய பின்னர், ஒல்லாந்தர் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த டொன் பிலிப் நல்ல மாப்பாண முதலியை பனங்காமத்திற்கு வன்னியனாராக நியமித்தனர். அவரது உறவினர்கள் ஏனைய பகுதி களுக்கும் வன்னியனர்களாக நியமிக்கப்பட்டனர். வன்னியனார் பதவி வகித்தவர்கள் நிர்வாகம் நடத்திய காரணத்தினால் பிரதேசம் முழுவதும் “வன்னி நிர்வாகப் பிரிவு” (Vanni Administrative Division) என அழைக்கப்பட்டது. இதுவே பிற்காலத்தில் வன்னி என மருவியது.

கி.பி 1679 களில் ஒல்லாந்தரால் கிழக்கு கரையோரப் பகுதியில் புதுக்குடியிருப்பு என்ற புதிய பிரிவு உருவாக்கப் பட்டது. அடுத்திருந்த பகுதி கரைதுறைப்பற்று எனவும், அதற்கும் தெற்கேயிருந்தது கரிக்கட்டுமூலை எனவும் அழைக்கப்பட்டது. யாழ்ப்பாணப் பிரிவுக்கு கீழ்ப்பட்ட கருநாவல்பற்றில் முதலியாராக இருந்த டொன் தியோகு புவிநல்ல மாப்பாணருக்கு “வன்னியனார்” என்ற பதவி உயர்வை வழங்கி இரண்டு பிரிவுகளுக்கும் வன்னியனாராக நியமித்தனர். இவருடைய மகனின் பெயர் டொன் தியோகு அழகேசன் புவிநல்ல மாப்பாணர் என்பதாகும். கி.பி.1742 களில் இவர் வன்னியனாராக நியமிக்கப் பட்டார். இவருக்கு இரண்டு பிள்ளைகள். ஒருவர் பெயர் சின்னநாச்சன் மற்றவர் பெயர் பண்டாரம் என்பதாகும். கி.பி.1783 களின் பின்னர் பண்டாரம் கரைதுறைப்பற்று கரிக்கட்டுமூலைப் பகுதிகளுக்கு வன்னியனாராக நியமிக்கப்பட்டான். தமிழில் பண்டாரம் வன்னியனார் எனவும், சுருக்கமாகப் பதவி நிலையைக் குறிக்கும் வகையில் வன்னி எனவும், ஆங்கிலத்தில் பண்டார வன்னியன் எனவும் அழைக்கப்பட்டான். டச்சுக்காரர்கள் காலத்திலும் பின்னர் ஆங்கிலயர் ஆட்சியை எதிர்த்தும் வன்னி மக்கள் இடைவிடாமல் போர் நடத்தி வந்தனர், அவர்களின் வழியில் வந்த மறக்க முடியாத போர் வீரன்தான் பண்டார வன்னியன். ஆங்கிலயர் முல்லைத் தீவில் அமைத்திருந்த கோட்டையை முற்றாக அழித்து நிர்மூலம் செய்தவன் பண்டார வன்னியன். ஆங்கில ஆட்சியாளரின் சூழ்ச்சியினால் 1803.10.31 அன்று கற்சிலைமடு என்ற இடத்தில் வன்னியன் கொல்லப் பட்டான். அவனைக் கொன்ற ஆங்கில தளபதி ரிபேக் என்பவன் அவனது வீரத்தை வியந்து பண்டார வன்னியனுக்கு சிலை ஒன்றும் நடுகல் சின்னமும் வைத்தான். “முதலில் ஒல்லாந்தரையும் பின்னர் ஆங்கிலேயரையும் எதிர்த்துப் போராடி வீரமரணம் அடைந்த தேசப்பற்று மிக்க மாவீரன்தான் பண்டார வன்னியன்” என்கிறார் கலாநிதி காரை செ.சுந்தரம் பிள்ளை.

பண்டாரவன்னியன் வீரவரலாறு வன்னிப் பகுதியில் நீண்டகாலமாக கர்ணபரம்பரைக் கதையாகவே நிலவி வந்தது. ஆனால், அவனது வரலாறு 1970 ஆம் ஆண்டுவரை ஆய்வணுகலுடன் எழுதப்படவில்லை. முல்லைமணி வே. சுப்பிரமணியம் தக்க சான்றுகளுடன் “பண்டாரவன்னியன்” என்னும் நாடகத்தை வெளிக்கொணர்ந்தார். இதனை எழுதுவதற்காக வரலாற்று நூல்களையும், கல்வெட்டுச் சான்றுகளையும் ஆராய்ந்து உண்மை வரலாற்றை நாடறியச் செய்தார். இதனால் அவர் வன்னிப் பெருநிலப்பரப்பின் வரலாற்று முன்னோடியாக கருதப்படுகின்றார், அவரது கருத்தொன்று இங்கு கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது. “வரலாறும், இலக்கியமும் வேறு வேறானவை. உள்ளதை உள்ளபடி கூறுவது வரலாறு. கற்பனை கலந்து படைப்பது இலக்கியம். எனது பண்டார வன்னியன் நாடகம் வரலாறல்ல. கற்பனை கலந்த நாடக இலக்கியம் என்பதை விமர்சகர்கள் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.” இலங்கையில் வாழும் பெரும்பான்மை

மின்னிதழ் 155, நவம்பர் 07 2021).

கலைஞர் மு. கருணாநிதி 1991ஆம் ஆண்டு “பாயும் புலி பண்டாரக வன்னியன்” என்ற புனைக்கதையை எழுதி வெளிக் கொணர்ந்தார். கற்பனை கலந்த இந்த வரலாற்று நவீனம் அவசரத்தில் எழுதப்பட்ட பிரதிபோல் ஆகியிருந்தது. ஆனாலும், கலைஞரின் கவர்ச்சிகரமான மொழிநடை அதனை ஆணிஅடித்தாற் போல் அமர்ந்து வாசிக்கத் தூண்டிற்று. “பாயும் புலி பண்டாரக வன்னியன்” 2 வது முறையாக முரசொலியில் வெளியிடப்பட்டு நிறைவுற்றபோது கலைஞர் கருணாநிதி பின் வருமாறு எழுதியிருந்தார்: “இரண்டாவது

மக்களால், சிறுபான்மை இனமான வடபுலத் தமிழர்களின் தனித்துவம் நசுக்கப்பட்டு, அதற்கான போராட்டங்கள் தோல்வி கண்டு, தமிழினத்தின், உரிமைகளும் பறிக்கப்பட்டு அனாதரவாக நிற்கும் காலத்தில், பண்டாரக வன்னியன் போன்றதொரு தலைமை தமக்கிருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தினால் அந்தக் கதாபாத்திரத்தின் மீது கொண்ட உணர்வு பூர்வமான மதிப்பு மரியாதை விருப்பம் ஆகியவை அதிகரித்து வந்திருந்தது. அவரைப் பற்றி கற்பனையாக எழுதப்பட்டவற்றை வரலாறாக எண்ணிக்கொண்டு கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டு வருவதும் கவலைக்குரியது. வரலாறு என்பது கற்பனை கலந்து எழுதுவதல்ல. உள்ளதை உள்ளபடி வரலாற்றில் எழுதினால் எமது எதிர்கால இருப்பைத் தீர்மானிக்க உதவியாக இருக்கும். தமிழினத்தின் முன்னேற்றத்திற்காக பாடுபட்டவர்களைப் போற்றிப் பாடுவதற்காக கவிஞர்களும், புலமையாளர்களும் அரசவைகளில் நியமிக்கப்பட்டிருந்ததை இலக்கியங்களில் காண்கிறோம். அரசர்களைப் போற்றிப் பாடுவது கவிஞர்களின் தொழிலாக இருந்தது. அரசர்களை, வீரன், மாவீரன், சிற்றரசன், மன்னன், மாமன்னன் என்று போற்றிப் பாடியுள்ளார்கள். இன்னும் ஒருபடி மேலேபோய் அரசர்களை கடவுளின் அவதாரம் என்று போற்றியும் பாடியுள்ளார்கள். இந்த நிலையில் பண்டாரக வன்னியனாரை சிற்றரசன், குறுநில மன்னன், அரசன் எனவும், மாமன்னன் எனவும் அழைப்பது, அவர்களுக்கிருந்த சுதந்திர தாகத்தினால் ஏற்பட்ட ஏக்கத்தின் வெளிப்பாட்டை நாம் உணர்வுபூர்வமாக ஏற்றுக் கொள்ளலாம். ஆனால் வரலாற்று ரீதியாக அல்ல. இந்த நிலையில் பண்டாரக வன்னியனாரை சிற்றரசன், குறுநில மன்னன், அரசன் எனவும், மாமன்னன் எனவும் அழைப்பது, அவர்களுக்கிருந்த சுதந்திர தாகத்தினால் ஏற்பட்ட ஏக்கத்தின் வெளிப்பாட்டை நாம் உணர்வுபூர்வமாக ஏற்றுக் கொள்ளலாம். ஆனால் வரலாற்று ரீதியாக அல்ல (பார்க்க, இலக்கு

முறையாக முரசொலியில் வெளிவந்து கொண்டிருந்த “பாயும் புலி பண்டாரக வன்னியன் வரலாற்று ஒவியம் முடிவுற்று விட்டது. எத்தனை முறை அந்த வீரனின் வரலாறு வெளிவரின்னும், அந்த வீரகாவியம் வாழ்ந்து கொண்டே இருக்கும். அதை விளக்கவே இந்தக் கடிதம்: 1991 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் வெளியிடப்பட்டதும், நான் எழுதிய வரலாற்றுப் புதினமுமான “பாயும் புலி பண்டாரக வன்னியன்” எனும் எழுச்சி மிக்க காவியத்தில், நான் படைத்துள்ள கதாபாத்திரங்கள் பண்டாரக வன்னியனும், அவன் உள்ளங்கவர்ந்த காதலி, குருவிச்சி நாச்சியாரும், அவன் அருமைத் தங்கையர், நல்ல நாச்சியும், ஊமைச்சி நாச்சியும் இலங்கை மண்ணில் தமிழர்களின் உரிமை காக்கப் போராடியவர்கள் என்று நான் சித்திரித்துள்ளேன். துரோகிகளைச் சந்திக்க நேர்ந்த அந்த தூயவனுக்கு நல்ல நண்பர்களும் இல்லாமலில்லை. கி.பி. 1815ஆம் ஆண்டு வரையில் கண்டியை ஆட்சி செய்து ஆங்கிலேயர்களால் சிறைபிடிக்கப்பட்டு தமிழகத்து வேலூர் சிறையில் பதினாறு ஆண்டுக்காலம் அடைக்கப்பட்டு அந்தச் சிறையிலேயே உயிர்நீத்த கண்ணுசாமி என்ற விக்ரம ராஜ சிங்கன், பண்டாரக வன்னியனின் உயிர்த்தோழனாவான். காட்டிக் கொடுப்போரால் மனம் நொந்த அந்த மாத்தமிழனின் எரிமலை இதயத்தை சிறிது மாற்றியமைத்து, அவன் இளைப்பாறும் குளிர் தருவாக குருவிச்சி நாச்சியார் என்னும் கோதையொருத்தியும் இருந்தாள்! மன உறுதியின் அடிப்படையில் கட்டப்பட்ட அந்தக் காதல் மாளிகை, ஒரு வைராக்கிய மாளிகை! தியாக மாளிகை! போர்வாளைத் தனது கொடியின் சின்னமாகக் கொண்டு, புலியெனப் பாய்ந்து களம் பல கண்ட பண்டாரக வன்னியனின் உருவமோ, உயர்ந்த தோற்றம் விரிந்த மார்பு” ஒடுங்கிய இடை! பரந்த நெற்றி! உரமேறிய தோள்கள்! கூரிய பார்வை” அந்தத் தீரனின் அஞ்சா நெஞ்ச வாழ்க்கையின் அடிச்சுவட்டில் விளைந்த வீர

மண்ணின் தீர்ர்களையும், வீரர்களையும், தியாகிகளையும் அவர்களின் சரிதங்களையும் முத்தாரமாகக் கோத்து நான் வழங்கிய அந்தப் போர்க் காதையின் முடிவை எவ்வாறு தீட்டியுள்ளேன் என்பதைப் படித்துப் பார்த்தால் இதோ படித்துத்தான் பாருங்களேன்!”

கலைஞர் குறிப்பிட்டதற்கு அமைய அதனை படித்துப் பார்த்த உந்தலினால் அதனையே மூலமாகக் “பண்டார வன்னியன் காவியத்தை” ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் படைத்திருக்கிறார். இக்காவியத்தைப் படித்த கலைஞர் பின்வருமாறு பாராட்டி எழுதியிருக்கின்றார்: “நான் எழுதிய காதையின் சிறப்புக்கெடாமல் எழுதியிருப்பது நன்றாகத் தெரிகிறது, இது மிகப்பெரும் முயற்சியாகும். நல்ல முயற்சியிலே ஈடுபட்டள்ள கவிஞரைப் பாராட்டுகிறேன்.” கலைஞரின் புனைக் கதையை படித்த உந்தலினால் மட்டுமல்ல, இக்காவியத்தைப் பாட கவிஞருக்கு இன்னுமொரு காரணமும் இருந்திருக்கிறது. அதனை அவரது நூன்முகம் இப்படி துலக்கியுள்ளது:

“பிறந்தமண்ணில் சமவுரிமை பெற்று வாழும் பேற்றே அன்னியர்தம் மண்ணில் இன்று பிறப்புரிமை அற்றவராய் அகதிப் பேராய்ப் பேதலிக்கும் இலங்கைமண்ணின் மக்கள் முற்றும் துறந்தவராய் ஆங்காங்கே இடத்துக் கேற்பத் தமைமாற்றி வாழுகின்ற நிலைமை தன்னை அறிந்ததனால் மனம் நொந்து முன்னோர் வாழ்வை அகத்திருத்திப் பார்க்கின்றேன் பாடு கின்றேன்”

“தாம்பிறந்த மண்ணைப்பிறநாட்டா னுக்குத் தாரைவார்க்கும் மனங்கொண்ட பேரினையும் தாம்பிறந்த மண்ணையாள வந்த பேர்க்கும் தமையெமனாய் மாற்றித்தம் விடிவிற்காகத் தாமேமுன் நின்றுகளம் கண்ட வீரர் தமைநினைந்தேன் இன்றவர்தம் வீரம் ஒதல் தமேமிக வேண்டுமெங்கள் இனத்தோ ருக்குத் தமதுபரம்பரைவீரஞ் சாற்றுதற்கே”

இன்றைய தமிழ் மண்ணின் அவலநிலையை நீக்க விடுதலை உணர்வு கொண்ட குறுநில மன்னன் பண்டாரவன்னியனின் ஆளுமை தேவையென்பதை இக்காவியம் அழுத்தத் திருத்தமாக ஒப்புவிக்கிறது. காவியத்தின் அடிநாதமான இக்குரலின் சரட்டினை காவியத்தின் அர்த்தமும் அழுத்தமும் பொதிந்த சொற்கள் கவித்துவம் பொங்கச் சொல்லுகின்றன என்று செ யோகநாதன் எழுதியுள்ளார்.

பெருந்தொகையாக காவியம் எழுதிக் குவித்துக் கொண்டிருப்பதனால் ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் (1943) 'காப்பியக்கோ' ஆகியிருக்கிறார். “காப்பியக்கோ 75 ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன்” (2017) என்ற பெருநூல் இதனை நிதர்ஷனமாக்குகின்றது. இவர் ஒரு கலைக் குடும்ப வாரிசு. இவரது தந்தை புலவர்மணி ஆ.மு.ஷரிபுத்தீன் இடைகாலப் புலவர் மரபின் கடைசி வாரிசு. “ஜின்னா தந்தையின் மரபையே பெரிதும் பேணுகிறார்” என்று உரைக்கின்ற பேராசிரியர் எம்.ஏ.நாஃமான், மேலும் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார், “இப்புலவர் மரபு பாரதி

தோற்றுவித்த நவீன கவிதை மரபுக்குச் சமாந்திரமாக இன்றுவரை தொடர்கின்றது. பெரிதும் சமய மரபைப் பேணுவதும் செய்யுளாக்கத்தைக் கவிதையின் தலையாய அம்சமாகக் கருதுவதும் இக்கவிதை மரபின் முக்கிய அம்சங்கள் எனலாம். உருவ. உள்ளடக்கப் பரிசோதனைகள் இம்மரபுக்குப் புறம்பானவை. பாரதியையும். பாரதி வழி தொடர்பவர்களையும் நவீன கவிஞர்கள் என்றால், இப்புலவர் மரபினை நாம் மரபு வழிக்கவிஞர் எனலாம். கவிஞர் ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் சுத்தமான மரபுவழி கவிஞராகவே விளங்குகிறார். அவரது கவிதைப் படைப்புகள் அவரது இலக்கிய இருக்கையை இவ்வகையிலேயே உறுதிப்படுத்து கின்றன.”

“வகுக்கப்பெற்ற ஒரு வரன் முறைக்குள் நின்று ஒரு படைப்பினை ஆக்குவது என்பது, அவ்வரன் முறையைப் பின்பற்றிப் படைப்பவர்களுக்குச் சிரமமான ஒன்றல்ல. இது எனக்கும் பொருந்தும். அவ்வாறே புதினமொன்றிற்கு கற்பனை வளங்கூட்டி என்னால் இயன்றமட்டில் எல்லா காவியத்தை யாத்துள்ளேன்” என்று நேர்காணலொன்றில் (வீரகேசரி 03.05.2014) அவரே கூறியிருப்பதற்கு அமையவே பண்டார வன்னியன் காவியமும் எழுதப்பட்டுள்ளது. காவியம் எழுதுகின்ற நுட்பத்தையும் யாப்புக்கவிதை புனையும் புலமையையும் கைவரப்பெற்ற ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீ னால் ஒரு உரைப்படைப்பினை காவிய மாக்குதல் சிரமமான ஒன்றல்ல. உரைக்கு பதிலாக செய்யுள் வந்தமர்ந்திருக்கிறது. உரையில் புனையப் பட்டதனை செய்யுளில் திரும்பச் சொல்லியிருக்கிறார் அவ்வளவு தான்! கற்பனையும் யாப்பு உத்தியும் புனைக்கதைக்கு மெருகூட்டி காவியமாக பரிணமிக்கச் செய்துள்ளது. 2005 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட “பண்டார வன்னியன் காவியத்தில்” 1570 செய்யுள்கள் உள்ளன. நூலின் பக்கங்கள் 366 ஆகும். புலவர்மணி ஆ.மு.ஷரிபுத்தீன், மு.கருணாநிதி, அப்துல் ரகுமான், எஸ்.டி.சிவநாயகம், கவிமாமணி அகலங்கன், செ.யோக நாதன், கம்பவாரிதி இ.ஜெயராஜ், காரை செ.சுந்தரம் பிள்ளை போன்றவர்கள் கவிஞரையும் குறித்த காவியத்தையும் பற்றி முப்பது பக்கங்களில் சிலாகித்து எழுதியுள்ளனர். பின்அட்டை குறிப்பினை பேராசிரியர் எம்.எம்.உவைஸ் எழுதியுள்ளார். கவிஞரின் என்னுரையும் இடம்பெற்றுள்ளது. பாலமுனை பாறாக்கின் குறும்பா நூலுக்கு எழுதிய விமர்சன குறிப்பொன்றினை பொருத்தம் கருதி இங்கும் முன்வைக்கத் தோன்றிற்று: “84 பக்கங்களைக் கொண்ட இச்சிறுநூலில் மூன்று அணிந்துரைகள் தேவைத் தானா? அதுமட்டுமல்ல 5 பிற்குறிப்புக்களும் பின் அட்டை குறிப்பும் அவசியம் தானா? இத்தகு அறிமுக உரைகள் கவிதை மீதான சுவைஞனின் ஈடுபாட்டை உடைக்கின்றது, ஏனெனில் கவித்துவ புலமை மிக்க பாலமுனை பாறாக்கின் அவர்களின் கவிதைகளுக்கு இவை அவசியமற்றவை. அவரது கவிதைகளே அவருக்கான அணிந்துரைகள்!” (ஜீவநதி 227 மார்ச் 2024:17).

ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் பண்டாரவன்னியன் காவியத்தை அறுசீர்விருத்தம், எண்சீர்விருத்தம்,

வஞ்சிப்பா, சிந்து ஆகிய பாவகைகளைக் கையாண்டு எழுதியுள்ளார். சில பாடல்கள் கட்டளைக் கலித்துறையில் அமைந்துள்ளன. சந்த நடையையும் கவிஞர் இடைக்கிடை பயன்படுத்தியுள்ளார். சில செய்யுள்கள் கட்டளைக் கலித்துறையில் அமைந்துள்ளன. செய்யுள்களில் மரபின் சங்கீதம் சாகவதமாகியுள்ளது.

காவியத்தின் மைய பாத்திரமான பண்டார வன்னியன் உயிர்துடிப்புடன் வெளிக்கொணரப் பட்டுள்ளான். கவிஞரின் செய்யுட் சொற்கள் அவனை இப்படி சொல்லுகின்றன:

“யாருக்கும் அடங்காதான் அடங்காப் பற்றின்
அரசனென ஆனவன்றன் மானங் காக்கப்
போருக்கும் அஞ்சாதான் புலிபோல் வீரன்
புகழ்பூத்த தமிழ்மண்ணின் சொந்தக்காரன்”

'பண்டார வன்னீ யன்னோர்
பேர்பெறு வீரன் யாரும்
அண்டிட முடியா வாறோர்
ஆட்சியைத் தொடரும் தீரன்
கொண்டனன் உறுதியாரும்
கொண்டிடா வாறுமண்மேல்
கொண்டமெய்ப்பாசத்தாலே
கேளதைச் சொல்வே னென்றார்”

குருவிச்சி நாச்சி. சங்கிலித்தாத்தா. சுந்தரலிங்கம், காக்கை வன்னியன், தங்கநாச்சி. நல்லநாச்சி. ஊமைச்சி நாச்சி, தணிகை பிலிமத்தலாவை. பியசீலி, மார்த்தனி முதலான பாத்திரங்களும் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. பாத்திரங்களின் நேர்த்தியான சித்திரிப்பில் காவியம் உயிர்ப்புள்ள சித்திரமாகியுள்ளது. பாத்திர வார்ப்பில் கவிஞர் அதீத கவனம் செலுத்தியுள்ளார். ஒவ்வொரு பாத்திரத்தையும் நன்றாக எம் கண்முன்னே நிறுத்து கின்றார். பண்டாரவன்னியன் பிரதியின் காவிய நாயகியாக குருவிச்சி நாச்சி திகழ்கின்றாள். இவள் வன்னியனின் காதலி அவனோடு தோளோடு தோள் நின்று மண் மீட்புக்காக போரிடும் அற்புதமான வீராங்கனை. இந்திய ஜான்சிராணி தமிழகத்து மங்கம்மா, பிரெஞ்சு நாட்டு ஜோன் ஒவ்வூர்க் ஆகியோருடன் ஒப்பிடக் கூடிய திறல்மிகு வீராங்கனை. இக்காவிய கவிஞர் பண்டார வன்னியனை விட இவளுடைய வீரதீரச் செயல்களையே பல இடங்களில் வியந்து போற்றுகிறார். அதனால் “இக்காவியத்தைக் குருவிச்சிநாச்சி காவியம் என்றழைக்கலாமோ” என கருத்து முன்வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இராஜதந்திரத்திலும் இவள் வன்னியனை வெல்பவளாகவே சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளாள். தங்கநாச்சி என்பவளிடம் தமிழ் பயின்ற இவள் தமிழ் மறக்குடிப் பெண்கள் பற்றி நன்கு அறிந்ததோடு அவர்வழி நின்று பணியும் ஆற்றியுள்ளாள். இவளைப் பற்றி கவிஞர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

'ஊர்விளக்கின் சுடராக ஒளிர்கின்ற பெண்ணாள்
ஊர்காத்த தளபதியின் உதிரத்தின் சாரம்
போர்முனையில் தொடர்ந்தேன்
புயலத்தைக் காட்டும்

வீரனுளம் வீற்றிருக்கும் வனிதையிள மயிலாள்”
பண்டார வன்னியனைக் காட்டிக் கொடுத்த தோடு தமிழ்மண்ணுக்குப் பெருந் துரோகம் செய்தவன் காக்கை வன்னியன். கவிஞர் இவனை துரோகத்தின் பிறப்பிடமாகவும், வஞ்சகத்தின் உறைவிடமாகவும், குள்ள நரிப்புத்தி கொண்டவனாகவும், காழகனாகவும் சித்திரிக்கின்றார். இவனைப் பற்றிய காவிய வரிகள் வருமாறு,

'காக்கையெனும் அடைமொழிக்கு ஏற்ற வாறு
கருமைநிறம் கொண்டிருந்தான் காக்கை வன்னி
காக்கும்இமை கண்களினைப்பாதி முடிக்க
கொண்டிருக்கும் குடிகார முகத்தோற்றத்தின்
வாக்கினிலே கரிக்கொம்பாம் பருத்த மேனி
வானரம் போல் வாயிளித்துப் பேசும் பாங்கு“

'தீக்குணன்பெருந் துரோகியென்பதும்
சதிசெய்ப்பாங்கினன் என்பதும்
தேக்கி முகத்தினில் தோன்றி னான்னவன்
தப்பிப்பிறந்தவன் தமிழனாய்
நோக்கும் பார்வையின் நோக்கு வோர்விழி
நன்கு நேர்ந்திடும் நோக்கினான் என்றுமாகும்“

இக்காவியத்தில் சங்கிலித் தாத்தா முக்கிய இடம் பெறுகிறார். யாழ்ப்பாண வரலாற்றில் சங்கிலி என்ற பெயரில் இருபெரும் அரசர்கள் ஆட்சி புரிந்திருக்கிறார்கள். அந்நியர் ஆட்சியை எதிர்த்து இவர்கள் இறுதிவரை போராடி இருக்கிறார்கள். தமிழக வரலாற்றிலும் சங்கிலித்தேவன் என ஒருவன் பெரு வீரனாகச் சித்திரிக்கப்படுகிறான். சங்கிலி எனும் பெயர் கொண்டவர்கள் பெரு வீரர்களாகவே திகழ்ந்திருக்கிறார்கள். குருவிச்சி நாச்சியின் தாத்தாவாகிய சங்கிலி ஒரு காலத்தில் வன்னி தளபதியாக இருந்து காலை இழந்தவர். சுதந்திர வேட்கையும் நாட்டுப் பற்றும் பகை வர்க்கு அஞ்சா நெஞ்சுரமும் இதந்தரும் உள்ள மும்படைத் தவராய் இவரைக் காவியத்தில் தரிசிக்கமுடிகிறது.

பண்டார வன்னியன் காவியத்தின் அடிநாதமாகத் திகழ்வது வன்னிமண்ணின் சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்ற நடைபெற்ற போராகும். இப்போரில் பங்கு பற்றிய பண்டாரவன்னியன் வெள்ளையனை எதிர்ப்பதற்காக கண்டியரசின் நண்பனாகச் செயற்படுகிறான். தமிழக வீர பாண்டிய கட்டப்பொம்மன், வெள்ளைத் தேவன் ஆகியவர்களின் வேண்டுகளை நிறைவேற்ற முயல்கின்றான். காக்கை வன்னியன் போன்ற காட்டிக் கொடுக்கும் துரோகிகளை இனங்காட்டுகிறான். இக்காவியத்தை எழுதிச் செல்ல கிளைச்சம்பவங்கள் பல சொல்லப்பட்டுள்ளன. பண்டார வன்னியன் ஒரு வீர காவியம். இதில் யுத்தக் காட்சிகள் வருவது இயல்பே. கவிஞர் யுத்த நிகழ்வுகளை அழகுறச் சித்திரித்துள்ளார். எடுத்துக்காட்டாகப் பின்வரும் பாடலை நோக்கலாம்.

“சீவுண்ட சிரசுகள் சிறறின எங்கணும்
சிரசற்ற முண்டங்கள் வேறாய்ச்
சாவுண்டு புரண்டன கைகளும் கால்களும்
நெறிற்றன வெட்டுண்ட நாலே

சோவென்று சொரிந்ததே குருதியும் நிலமெலாம்
சேறாகிப் போனதே கூற
நாவுண்டோ நடப்பதை நினைந்திடாப் போதிலே
நிகழ்ந்திடும் கோரமீ தந்தோ”

“ஆடிடைக் கூட்டத்துள் அரிநுழைந்திட்டதோ
அறுவடைப் பயிரிடை வராகோ
காடிடைக் குரங்கின் கைபடு நறைகொள்
கூடெனப்படையதோ “தணிகை”
வேடுவன் கரங்கொள் வில்லிடைப்பட்டது
வாறென உயிர்களைந்திட்டான்”

வீரத்தை சுட்டுகின்ற இப்பாவில், எழுச்சி கொண்ட
இளைஞர் பேரணிப் பரணி, சீர்பரணியாக பாவேசம்
போடாத ஆவேசம் அனலைத் தருகின்றது.

“பெண்ணை வருணிப்பது அணிநான் - அதனை
அடுக்கி அடுக்கிக் கூறுவறு ஒருவகைப் பிணிதான்
ஆனால் தாங்கள் தருவது மணியல்லவா! மாணிக்கக்
கவிதை கனியல்லவா!” என்று கவிவரிகளால் வர்ணித்து
பெண்ணழகு பற்றிய கவிதைகளை தமிழக புலவர்
பா.முனியமுத்து வரிசைப்படுத்தியிருக்கிறார். அக்
கவிதைகள் வருமாறு,

ஆடுமயிற் றோகையென அலைகின்ற குழலாள்
மூடி கண் இமையனைய பொட்டிட்ட நுதலாள்
வேடுவன்கை வில்நிகர்த்து வளைபுருவ அழகாள்
தோடணிந்த சங்கனைய செவிமலரின் எழிலாள்

“வெண்மலரில்நறையுண்ணும்வண்டனையவழியாள்
கண்மடல்கள் தாமரையின் கரமனைய இனையாள்
விண்மறையுன்செங்கதிரோன்வண்ணவிதழ்க்கனியாள்
எண்ணிவைத்த முல்லைநிற இளஞ்சேளநகையாள்”

ஓடியாது தாங்குமிவையனைத்தையும் இடையிலே
ஓடியவேன் ஓடிவன் என்றே
நடைபயில நெளித்திடும்நாபியெனும் முத்தொளிர
நங்கையிடை செய்த தாரோ

தொடையெனக்கரி முகந்துதிக்கையோலிரண்டிணைத்
தந்ததிவள் தனக்கும் அவனோ
கொடையதோ இளைஞர்கண்கவ்விடவேபிட்டமெனக்
கொண்ட இளந் தெங்கி ரண்டே

“பொன்னழகுச்சிலையோ விவளென்ன பெண்ணோ
பூக்களொன்றிச் சேர்த்தெடுத்த செண்ட தாமோ
கண்ணென்ன காமன்கைச் சரமோ நெஞ்சைக்
கொள்ளையிடும் இடைநெளிவுமின்ன லாமோ”

என வரிக்குவரி வண்ண வருணனையால் எண்ணக்
கற்பனைக் குதிரையைக் காவியத்தில் பாய விடுகின்றார்
என்பது பா.முனியமுத்துவின் அவதானிப்பாகும்.
பண்பாட்டுக் கோலங்கள் என்பனவற்றை கவிஞர்
தீட்சண்யமாக சித்திரங்களாகப் பதிவு செய்திருக்கிறார்.
வன்னிப் பகுதியின் பழங்கள் மரங்கள், செடிகள்,

மிருகங்களெல்லாம் எம்மோடு பேசுகின்றன. சருகுகள்
படர்ந்த வன்னியின் மண் மூக்கோடு மணக்கிறது.
தேக்கமர இலைகளும் முசறுகளும் தோளோடு வந்து
உட்காருகின்றன. “காவிய உட்கட்டமைப்பு, கவியாற்றல்,
வார்த்தைவளம், உணர்வைத் தொடும் தேர்ந்தெடுத்த
செய்யுள் ஓசையமைப்பு லாவகம் என்பனவற்றை வெகு
நுணுக்கமாக இக்காவியத்தில் புனைந்திருக்கிறார்
கவிஞர்” என்பது செ.யோகநாதனின் கணிப்பாகும்.

வஞ்சிப்பா, வெண்பா முதலான இலக்கணம்
சார்ந்த வடிவங்கள் காலவதியான காலத்தில் இத்தகு
காவியங்களுக்கான இலக்கிய பெறுமானம் எத்தகைய
யது? இவற்றினை வாசிப்பார் உளரோ? ஏனெனில்,
கவிதை முழுமையாக வசனத்தை அடைந்துவிட்டது.
வசனத்தை ஊடகமாகக் கொண்ட ஒரு பிரதி, மீளவும்
யாப்புக் கவிதையாதல் எத்தகைய தாக்கத்தை
ஏற்படுத்தும்? இன்று கற்றல்- கற்பித்தல் நிமித்தமாகவே
காவியங்கள் கவனக்குவிப்பாகியுள்ளன. ஆயினும்,
இத்தகைய காவியங்களை விருப்பத்தோடு படிக்கின்றவர்
களும் மனமுவந்து பாராட்டி ஏற்கின்றவர்களும் இருக்
கின்றனர். இதற்கு கவிஞர் கா.மு.ஷரீப் அவர்களின்
பின்வரும் கருத்து உரத்த உதாரணமாகின்றது:
“வெண்பாவில் வியப்பை உருவாக்கிய கவிப்பெருமான்
புலவர்மணி ஷரிபுத்தீன் என்ற மரபின் இணையற்ற
பாய்ச்சலாக ஜின்னா ஷரிபுத்தீன் என்ற கவிஞன் ஆக்கி
யுள்ள இக்காவியம் உலகம் உள்ளளவும் வாழும்.”
கவிஞரின் கருத்தொன்றும் கவனிக்கத்தக்கது: “இந்தியா
விலும் இலங்கையிலும் இக்காவியத்துக்கு நல்ல
வரவேற்பு இருந்தது. இப்போது என் கைவசம் பிரதி
இல்லாமல் இருப்பவர்களிடம் பணங்கொடுத்து
என்னுடைய நூலை நானே வாங்குகின்றேன்.
இரண்டாம் பதிப்புக்குரிய ஆயத்தங்கள் செய்கிறேன்.”

நேர்காணலொன்றில் ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன்
முன்வைத்த கருத்தொன்றுடன் இதனை நிறைவு
செய்கின்றேன்: “என்னைக் காவியம் படைக்கத்
தூண்டியவர் என்னை இனங்கண்டு. களந்தந்து வளர்த்த
என் ஐயா எஸ்.டி.சிவநாயகம் அவர்களாகும். அவர்களின்
தூண்டுதலே பண்டார வன்னியன் உருவாகவும் காரண
மாயிற்று. இஸ்லாமியரைப் பாட்டுடைத் தலைவர்களாக
கொண்டு இரண்டு காவியங்கள் செய்தபின்.
இஸ்லாமியரல்லாத எனது சகோதர இனத்தைச் சார்ந்த
தமிழர்களிடையிலும் எனக்கான ஒரு அறிமுகத்தை நான்
பெறவேண்டும் என அவர் விரும்பினார். அதன் விளைவே
பண்டாரவன்னியன் காவியம். எனது முன்னைய
காவியமான மஹ்ஜபீன் காவியம் அன்றைய
நடுவர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டும் தழுவல் எனும்
காரணங்காட்டி சாகித்ய மண்டலப்பரிசு மறுக்கப்
பட்டதும், அதே வழி செய்யப்பட்ட பண்டார வன்னியன்
அப்பரிசைப் பெற்றது ஆச்சரியமாகும். ஐயா எஸ்.டி.சிவ
நாயகம் இல்லை என்றால் ஜின்னாஹ் என்றொரு
படைப்பாளி உருவாகி இருக்கமாட்டான். இக்காவியத்
திற்கு யாழ் இலக்கிய வட்டப் பரிசிலோடு கொழும்புத்
தமிழ்ச்சங்கப் பரிசிலும் கிடைத்தது. ஐயாவின்
எதிர்பார்ப்பும் நிறைவேறியது.”

அந்தக் கிராமத்துப் பாடசாலைக்கு நான் ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டிருந்தேன்.

சிலமாதங்கள் நகர்ந்தன.

ஒருநாள் நான் தங்கியிருந்த வீட்டுக்கு முன்பாக சிலரோடு கதைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது தான் அந்தக் காட்சியைக் கண்டேன்.

துருக்கித் தொப்பியும் கோட்சாரனுமாக, தாடி வைத்த மெலிந்த உருவமுடைய ஒருவர் பொதுச் சிரிப்போடு எங்களைத் தாண்டிச் சென்றார்.

அவரைப் பார்த்ததும் எனக்கு புலவர்மணி சரிபுத்தீன் அவர்களின் ஞாபகம் வந்தது. மறுகணம் மருதமுனையிலிருந்து அவர் இங்குவர என்ன தேவை இருக்கிறதென்ற கேள்வியும் கூட.

“அவர் யாரு?” என்று பக்கத்தில் இருந்தவர் களிடம் கேட்டேன்.

“ஜின்னாஹ் டொக்டர்ட வாப்ப. இடைக்கிடை இங்க வருவார்” - என்றனர்.

அதன் பிறகுதான் நான் ஜின்னாஹ் டொக்டரைத் தேட ஆரம்பித்தேன். அவர் இங்கு கிளிநிக் வைத்து குடும்பத்தோடு தங்கியிருப்பதாக அறிந்தேன்.

நான் அவரை இன்னொரு ஆசிரிய நண்பனோடு சந்திக்கச் சென்றேன்.

“மருதமுனை ஜின்னாஹ்” என்ற பெயரும் எனக்கு சற்றே ஞாபகம் வந்து சென்றது.

பொதுவாக இலக்கியவாதிகளின் பிள்ளைகள் இலக்கியம் தவிரந்த மற்றெல்லாம் அறிந்தவர்களாக இருப்பதுண்டு. சிலவேளை அப்படியாகி விடுமோ என்றும்

நினைத்தேன். ஆனால் நிலைமை சாதகமாகவே அமைந்தது.

டொக்டர் இலக்கியப் பரிச்சயம் கொண்டவராகவே இருந்தார். தனது தந்தையாரின் இலக்கியச் செயற்பாடுகள் பற்றி விரிவாகப் பேசினார். என்னையும் ஓரளவு அறிந்தவராகவே இருந்தார். காலப் போக்கில் பாடசாலைசார் இலக்கிய முயற்சிகளுக்கும் விருப்பத் தோடு உதவினார்.

1980 களின் ஆரம்பத்தில் சமய நிகழ்வொன்றை அரசியல் தேவைக்காகப் பெரிதுபடுத்தி தேசிய ஹிஜ்ரி விழாவாகக் கொண்டாடப்பட்டது. அதில் பல்வேறு சிறப்பு நிகழ்ச்சிகள் இடம்பெற்றன. கவிதை - சிறுகதைப் போட்டிகள் நடாத்தப்பட்டன. இப்போட்டிகளில் அன்பு முகைதீன் - ஜின்னாஹ் சரிபுத்தீன் - எஸ். ஐ. நாசூர்கனி - திக்குவல்லை கமால் உள்ளிட்டவர்கள் பரிசுபெற்றனர். கொழும்பு சுகதாச ஸ்ரேடியத்தில் நடைபெற்ற பிரமாண்டமான விழாவில் ஜனாதிபதி ஜே.ஆர். ஜயவர்த்தன அவர்கள் பரிசு வழங்கினார். ஊடகங்கள் பெரும் முக்கியத்துவம் கொடுத்தன.

அதைத்தொடர்ந்து இலக்கிய வட்டாரத்தில் ஒரு சலசலப்பு ஏற்பட்டது. “பரிசுபெற்ற கவிதை ஜின்னா சரிபுத்தீன் எழுதியதுதானா?” என்ற கேள்வியின் பின்னால் இன்னொரு கருத்து ஒளிந்திருந்தது. சற்று தாமதித்தே இந்த விவகாரம் ஜின்னாவுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும்.

1965 முதல் எழுத ஆரம்பித்ததாக ஒருமுறை

ஜின்னாஹ்வின் கருகாத பசுமை

திக்குவல்லை கமால்

பேச்சுவாக்கில் சொன்னது ஞாபகம். தொடர்ச்சியாக எழுதாவிட்டாலும் எழுத்துப் பரிச்சயமுள்ளவர் என்பது உறுதியாகிவிட்டது. பரிசு கிடைத்ததால் ஏற்பட்ட உற்சாகமும் அதன் பின்னணியில் நிகழ்ந்த சந்தேகமும் சேர்ந்து ஜின்னாவின் சரிபுத்தீனை தீவிரமாக இலக்கியப் புலத்தில் இயங்கச் செய்ததெனலாம்.

தமிழ்நாடு இஸ்லாமிய இலக்கியவாதிகளுடன் நெருக்கமான தொடர்புகளை வலுப்படுத்திக் கொண்டார். உலக இஸ்லாமிய இலக்கிய மகா நாடுகள்வரை அதுநீடித்தது. நேரம், உழைப்பு, பொருள் அனைத்தையும் அர்ப்பணித்துச் செயற்பட்டார். கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கத்துடனும் இணைந்து இயங்கினார். கவிதை ஆக்கத்திலும் கண்ணாக இருந்தார்.

ஜின்னாவின் முதலாவது நூல் வெளியீட்டு விழா 1989 ல் பிரமாண்டமான முறையில் கொழும்பில் நடைபெற்றது. “பாலையில் வசந்தம்”, “முத்து நகை” போன்ற கவிதை நூல்கள் அங்கு வெளியிடப்பட்டன. அவை மருதமுனை அன்னை வெளியீடாக வந்தன. கிழக்கில் பிறந்து வளர்ந்து மேற்கில் கவிஞராகப் பிரகாசித்தார்.

அந்நூல்களுக்கு கிடைத்த பேராதரவு அவரை இன்னுமொருபடி மேலுயர்த்தியது. அவர் மனதிலே காவியம் உருப்பெற்றது. செய்யத் முஹம்மத் ஹஸன் எழுதிய “சிந்து நதிக் கரையினிலே” என்ற வரலாற்று நவீனம் “மஹ்ஜபீன்” காவியமாகியது. அதைத் தொடர்ந்து காவிய வரிசை ஆரம்பித்தது. சுய காவியங்களும் எழுதினார். விருதுகளும் கௌரவங்களும் ஊர்வலம் நடத்தின. நவீன காவியப் படைப்பாளர் வரிசையில் முன்னணி வகிப்பதற்காக மதிப்பீடுகள் கூறின.

இலங்கை - இந்திய பல்கலைக் கழகங்கள் ஜின்னாவின் காவியங்கள் பற்றி ஆய்வுகள் செய்தன. ஆய்வு நூல்களும் வெளியாகின. “காப்பியக் கோ” என்றும் சிறப்பிக்கப்பட்டார்.

எல்லோரும் சேர்ந்து தன்னையொரு கவிஞராக மாத்திரம் முத்திரை குத்திவிடுவார்களோவென்று நினைத்தாரோ என்னவோ, ஏனைய இலக்கிய உருவங்களிலும் தனது வல்லமையை வெளிக்காட்ட நினைத்தார் போலும். அவரது நெருங்கிய சகபாடிகள் அவர் மனதில் அப்படியொரு எண்ணத்தை விதைத்திருக்கவும் கூடும்.

சிறுகதைகள், சிறுவர் இலக்கியம், நாவல், மொழிபெயர்ப்பு, என்றெல்லாம் வெளிவரலாயின. அந்த வரிசையில் வந்த முதலாவது நாவல்தான் “கருகாத பசுமை” (2000)

மலையக இயற்கை கருகாத பசுமைதான். அதற்குள் கருகிப்போன மனிதர்களைப் பேசும் நாவல்தான் இது. 200 வருடம் இந்த நாட்டுக்குத் தேயிலைக் காட்டிலும், றப்பர் தோட்டங்களிலும் உழைத்துக் கொட்டியபோதும் விடிவைக் காணாத சமூகம்.

தான் சிறுவனாக இருக்கும்போது உற்றார் பெற்றார்கள் மலையகத்தில் ஆசிரியர்களாக சேவையாற்றிய காலத்தில் அவர்களோடிருந்து கண்டு கேட்ட விடயங்களை பின்புலமாகக் கொண்டு நாவல் எழுத விரும்பியதாக நாவலாசிரியர் தெரிவிக்கிறார்.

திரு எஸ்.டி.சிவநாயகம் ஐயா வழங்கியுள்ள

அறிமுக உரையில் ... “ சுஜாதா, தேவிபாலா, இந்துமதி, போன்றவர்கள் கையாளும் நவீன உத்திகள், மயிர்க் கூச்செறியும் எதிர்பாராத திருப்பங்கள் இதில் இல்லை. நடையோட்டம் படிக்க எளிதாகவும் சுவையாகவும் சுகானுபம் தருவதாகவும் இருக்கிறதென்றும் தெரிவித்துள்ளார். ஜின்னாவின் கவித்துவமான நடையையும் சிலாகித்துள்ளார்.

இந்நாவலில் பெற்றோர் இருவேறு காரணங்களால் இறந்து போகின்றனர். தன் தம்பி தங்கையர் இருவரையும் எப்படியாவது வாழவைக்க வேண்டுமென உறுதியெடுக்கிறான் தேவி. அதற்காக அவள் செய்யும் தியாகங்கள் ஒன்றிரண்டல்ல. இத்தனைக்கும் மத்தியில் ஒரு வில்லனால் அவள் வன்முறைக்கு உள்ளாக்கப் படுகிறான். தேவியின் குடும்பத்தினருக்கு பொன்னுமாமியின் அரவணைப்புக் கிடைக்கிறது. கல்வியில் உயர்வு. பண்பு சார் காதலில் வெற்றி. ஓரளவு நகரமயமான திருமணம். அரசு உத்தியோகம். மூன்று பிள்ளைகளின் தாய் பிரசவத்தின் போது மரணித்தல். அந்த இடம் நிரப்பப்பட வேண்டுமென எதிர் பார்த்தல். பிள்ளைகளுக்கு தாயாக அமைய வேண்டுமென்ற சூழ்நிலையின் நிர்ப்பந்தத்தை தேவி ஏற்கவேண்டிய கட்டம். இவ்வளவு விடயங்களும் சுற்றிச் சுழல வேண்டுமென்றால், ஒரு விறுவிறுப்பான கதை நிகழவேண்டுமென்பது தவிர்க்க முடியாததே.

இந்நாவலுக்கு அணிந்துரை வழங்கியுள்ளார் மலையகப் பெரும்படைப்பாளி தெளிவத்தை ஜோஸப்.

குடியரிமை மறுக்கப்பட்ட தோட்ட உழைப்பாளர்கள், நிலச்சுவாந்தர்களாலும்... வெள்ளைக்காரர்களாலும்... உத்தியோகத்தர்களாலும்.. கண்காணிமாரர்களாலும் மேற்கொள்ளப்படும் அடக்குமுறை...பாலியல் வன்முறை...வாழ்க்கை அவலங்கள் போன்ற விடயங்கள் பற்றியே இதுகால வரையில் மலையக நாவல்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. அவற்றிலிருந்து இந்நாவல் முற்றிலும் வித்தியாசமானது. மலையகத்தில் ஒரு மத்தியதரப் பிரிவினர் உருவாகி வருவதையும், அப்பிரிவின் வளர்ச்சிப் போக்கை உறுதிப்படுத்துவதாகவுமே இந்த நாவல் அமைகிறதென தெளிவத்தை ஜோஸப் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். ஜின்னா சரிபுத்தீன் காவியங்கள் படைத்து வெற்றிவாகை சூடியதுபோல், உன்னதமான மலையக நாவலொன்றைப் படைத்தளிக்க வேண்டுமென்று எவரும் எதிர்பார்க்கப் போவதில்லை. ஆனால் தனது பன்முகப் படைப்பாற்றலை இந்நாவல் மூலம் உறுலதிப்படுத்தியுள்ளார் என்பதில் இருவேறு கருத்திற்கிடமில்லை.

ஜின்னாவின் சரிபுத்தீன் ஓர் இலங்கைப் படைப்பாளி என்ற வகையில் தனது இலக்கிய ஆற்றலைப் பெரும்பான்மை மொழிக்கூடாக அந்த சமூக இலக்கியப் புலத்தில் அடையாளப்படுத்தும் போதுதான் அவரது முழுமை உள்வாங்கப்படும் என்பது என் கருத்து. (இது எல்லா எழுத்தாளர்களுக்கும் பொருந்தும்)

ஜின்னாவின் பல சிறுகதைகள் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. சிங்களத்தில் ஒரு நூல் வரவேண்டும் என்பதையே குறிப்பிடுகிறேன். ஒரு சிறுகதைத் தொகுதி மொழிபெயர்ப்பாகக் கொண்டிருப்பதாக அறிகிறேன். அதுவிரைவில் வெளிவர வேண்டுமென்பதே எதிர்பார்ப்பு.

ஜின்னாஹ் ஷெரிபுத்தீனின் வேறுந்த நாட்கள்

மற்றும் நவீனத்திற்கு பிந்தைய சிறுகதைகள், யதார்த்தத்தை புறந்தள்ளி முற்றிலும் புனைவுகளாக எழுதப்பட்டனும், இன்னமும் யதார்த்தத்தினை பேசும் சிறுகதைகளுக்கான மவுசு குறையவில்லை என்றே கூறலாம். இதற்கான காரணத்தினை இலகுவாக கூறிவிடலாம். அதாவது யதார்த்த சிறுகதைகள் கூறும் பொருண்மைகளும் பாத்திரங்களும் நமது அன்றாட வாழ்வில் காண்பதுவும் கடந்து போவதுமாக இருப்பதே இதற்கான காரணமாகிறது.

காப்பிய எழுத்தாளராக அறியப்படும் ஜின்னாஹ் ஷெரிபுத்தீன் அவர்களின் சிறுகதை தொகுப்பாக இருக்கும் “வேறுந்த நாட்கள்” தொகுதியானது யதார்த்தம் தழுவின கதைகளை கொண்டுள்ளது. மொத்தமாக பன்னிரு கதைகளை கொண்ட இவரின் கதைகளில் வருகின்ற தன்னிலை கதை சொல்லியாக இவரே இருப்பதற்கான சாத்தியங்களே அதிகமுண்டு. ஏனெனில் இவரின் பணி நிமித்தமான அனுபவங்களே கதைகளாக விரிகின்றன. இதற்கு இவர் செய்யும் மருத்துவ பணி பிரதானமான காரணமாகின்றது.

இந்த தொகுதியின் தலைப்பினை கொண்ட “வேறுந்த நாட்கள்” கதையானது, முப்பது வருட யுத்தத்தின் பின்னணியில், “நனவோடை” உத்தியில் நகர்கின்றது. கதை நகரும் காலம் தெளிவாக கூறப்படாத போதிலும், தொண்ணூறுகளுக்கு முந்தைய கதையென ஊகிக்கலாம். “பிட்டும் தேங்காய் பூவும்” போலான நட்பில், காலம் இடைவெளி

“மனிதனை ஊசிமுனை போன்று குத்துகின்ற சமூக வலியை சிறுகதையாக படைத்து விடும்போது அந்த வலி அற்றுப்போய் விடுகிறது”

(எழுத்தாளர் செங்கை ஆழியான் ஞானம் 200, ஈழத்து தமிழ்நவீன இலக்கிய வெளி. பக் 458)

புலக்காட்சி ஒன்றை அகத்தின் வழியே கடத்தி, விளைவாக வெளிவரும் படைப்பின்(சிறுகதையின்) மூலத்தை இவ்வாறு கூறுகிறார் செங்கை ஆழியான். சிறுகதை ஒன்று எழுவதற்கான உந்து விசையினை புறத்திலிருந்து பெறுகையில், அங்கே யதார்த்தம் என்ற சொல்லாடல் புகுந்து விடுகிறது. இன்றைய நவீன

களை தந்து விடுகிறது. கடலில் உயிர் நீத்த நண்பனின் நினைவுகளுடன் நீளும் நினைவுகளில், சில விடயங்களை கூறாது கூறுகிறார் கதைசொல்லி. நண்பனின் உயிரிழப்புக்கு காரணமான சம்பவத்தை தெளிவாக கூறாது கூறல், காலத்திற்கும் கதைக்கும் உரிய உத்தியாக விளங்குகிறது.

சாதி கொடுமையினால் தள்ளிப்போன திருமணம் கனிந்த நாளில், வாழ்வினை தொலைத்த அபலை பெண்ணாக எஞ்சுகிறாள் “கானல் நீர்” நாயகி தேவகி. இப்படியும் சம்பவங்கள் நடக்குமா என்ற வினாவுக்கு இதையும் விடவும் என்ற பதிலை தருகின்றது இந்த கதை.

யுத்தம் எழுதிய நெடுங்கதைகளின் கனதியான பாத்திரங்களாக தேவகி போன்ற பெண்கள் இன்னும் ஏராளம் என்றே கூற முடிகிறது. ஆண்களின் அதிகாரத்தில் நடாத்தப்படும் யுத்தத்தின் இறுதி விளைபொருட்களாக தேவகி போன்ற பெண்களே இந்த சமூகத்தில் எஞ்சிநிற்கின்றனர் என்பதே யதார்த்தம்.

இந்த தொகுதியின் பெரும்பாலான கதைகள் இஸ்லாமிய பின்புலத்தில் எழுந்த கதைகளாக அமைவதுடன், அவைகள் சமூகத்தில் நிலவும் “பிறழ்வான” விடயங்களை பேசுகின்றன. பெரும்பாலான கதைகளில் சமூக அறம் குறித்து உரையாடப்படுகிறது. இது எழுத்தாளரின் நிலைப்பாடாகவும் கொள்ள முடியும். சிறு கதைகளின் சில இடங்களில் இஸ்லாமிய மார்க்கத்தின் அறம் குறித்த விடயங்களை ஆசிரியர் கூறிச் சென்றாலும், அவைகள் பிரச்சாரம் போல அமையாது, கதைக்கு பொருத்தமாக இருப்பது சிறப்பு. இதனால் இந்த சிறுகதைகள் மதத்தையும் தாண்டி மனிதத்தினை பேசுகின்றன எனலாம்.

பண்டிகைகள் கொண்டாடப்படுவதன் அடிப்படை நோக்கம் என்பது அனைவரும் இன்புற்றிருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே. யாவரும் இன்புற்றிருத்தல் என்பது சமத்துவ நோக்கின் அடிப்படையிலானது. சமத்துவம் என்பதன் சாரம் யாவும் யாவருக்கும் சமமாக பகிரப்படுத்தலன்றி வேறில்லை. ஆனால் இன்றைய நாட்களில் பண்டிகைகள் வணிக நோக்கில் அமைவதானால் உள்ளவருக்கே இன்பம் என்பது பண்டிகைகளின் தாற்பரியமாக போய் விட்டது. பெரு நாளை கொண்டாட முடியாத இயலாமையில் உள்ள ஒருவனுக்கு, இருப்பவன் உதவி செய்து அவனையும் கொண்டாட்டத்தில் இணைக்கும் கதையே “பெருநாள் பரிசு”. இதில் கவனிக்க வேண்டிய அம்சம் யாதெனில், அந்த இல்லாத ஒருவனுக்கு உதவுபவன் பெரிய பணக்காரன் அல்ல. மாறாக, அவனிலும் சற்றே வசதியாக இருக்கும் நடுத்தர வர்க்கத்தின் பிரதிநிதியே.

இந்த கதைக்கு எதிர்மாறான கதையாக இருக்கிறது “பச்ச காஞ்சன்” கதை. ஊராரின் பார்வையில் எதையுமே ஈயாத ஒருவராக முதலாளி இஸ்மாயில் இருந்தாலும், அவர் பெயருக்கும் புகழுக்கும் “வள்ளலாக” வாழ விரும்பாத ஒருவர். அதேநேரத்தில் உதவி தேவைப்படும் ஒரு மனிதனுக்கு சத்தமின்றி உதவி புரிகின்றார். இந்த இரு கதைகளும் ஈதல் குறித்த கதைகளாக அமைந்தாலும், யாருக்கு கொடுக்க வேண்டும் மற்றும் யார் உண்மையான கொடையாளி போன்ற விடயங்களை பேசுவது குறிப்பிடத்தகுந்தது.

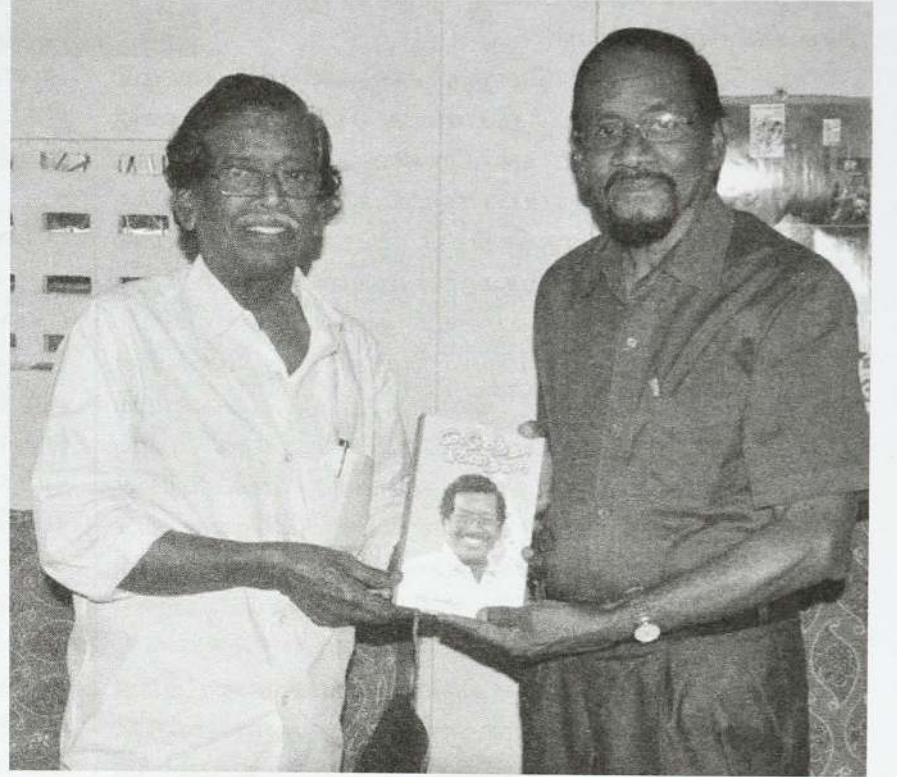
இனப்பிரச்சினையின் தாக்கத்தினால் வட மாகாணத்தில் இருந்து புலம்பெயர்ந்த குடும்பம் ஒன்று பெருநாளை கொண்டாடுவதில் எதிர்நோக்கும் சிக்கல் நிலைகளையும் அதை சமான்ய மனிதன் ஒருவனின் உதவியினால் கடக்கும் நிலையினையும் கூறும் கதையே “ஒரு விடிவினுக்காய்” கதையாகும். மேற்கூறிய மூன்று கதைகளும் ஒரே பொருண்மையினை பேசிய கதைகள் என்ற வகையில் ஒரு தொகுப்பில் இடம்பெறுவது தொகுதியை பலவீனமாக்கும் ஒன்றாகவே தெரிகிறது.

ஆனாலும் ஒரே விடயம் வேறு வேறு மனிதர்களுக்கு வெவ்வேறு விதமாக அனுபவமாவதையும் மறுக்க முடியாது.

“நம்பகத்தன்மை யதார்த்தவாதத்தின் முதன்மையான பலங்களில் ஒன்று. வாழ்க்கையை அப்படியே சித்திரிப்பதில் அதன் அர்ப்பணிப்பு உள்ளது. இது கதைகளையும் கதாபாத்திரங்களையும் வாசகர்களுக்கு மிகவும் நெருக்கமான ஒன்றோடு கலந்து விடுவதைப் போன்று தொடர்புபடுத்துகிறது.”

(கவிஞர் தில்லை இராஜேஸ்கண்ணன் அவர்களின் “உரித்து” சிறுகதை தொகுதிக்கான குறிப்பில்)

ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் அவர்களின் கதைகளில் வரும் சம்பவங்களும் பாத்திரங்களும் மேற்கூறிய வாசகத்திற்கு அமைவானவை என்பதில் இரு வேறு கருத்துக்கள் இல்லை. குறிப்பாக “தேட்டம்” கதையில் வருகின்ற சேகுநாநா என்ற பாத்திரம் முதுமையில் பிள்ளைகளின் பராமரிப்பு கிட்டிடாத தந்தை ஒருவரை குறிக்கும் பாத்திரமாக அமைவதுடன், கதையில் இந்த

பாத்திரம் குறித்து வரும் விபரிப்புகள் வாசகனின் கவனத்தை அந்த பாத்திரத்தின் மீது குவித்தும் விடுகின்றது. இந்த கதையின் நகர்வு முதுமையும் அதன் இயலாமையுமாக இருந்த போதிலும், இந்த நிலைமைக்கு காரணமாக அமைவது குறித்த பாத்திரம் தனது குழந்தைகளுக்கு உரிய காலத்தே, வசதிகள் இருந்தும் கல்விபுகட்டாமையே என்று கூறுகிறது.

இந்த தொகுதியின் முதலாவது கதையான “மாற்றுவுழி” ஒரு திரைக்கதை போன்ற காட்சிகள் மற்றும் விபரிப்புகளுடன் நகர்கின்ற ஒன்றாகும். குழந்தை இல்லாத குறைகளுடன் இருக்கும் தம்பதியினரிடையே நடக்கும் உணர்வு மிகுந்த போராட்டங்களும், அதன் முடிவாக இஸ்லாமிய மத கோட்பாடுகளின் பிரகாரமாக, மனைவியே கணவனுக்குரிய மணமகள் ஒருத்தியை வமிச விருத்தியின் பிரகாரமாக தேர்வு செய்வதுமாக கதை நிறைவுறுகிறது. தம்பதியினரின் அன்பு நிறைந்த தாம்பத்தியம் இதில் குறைவுறாது காட்சிப்படுத்தப்

பட்டிருப்பினும், தேவை ஒன்று நேரிடுகின்ற போது விட்டுக்கொடுப்புகளினூடே அந்த தேவை நிறைவேற்றப்படுதலையும் கதை விபரிக்கிறது. இதற்கு துணையாக அவர்களின் மத கோட்பாடும் அமைகின்றது.

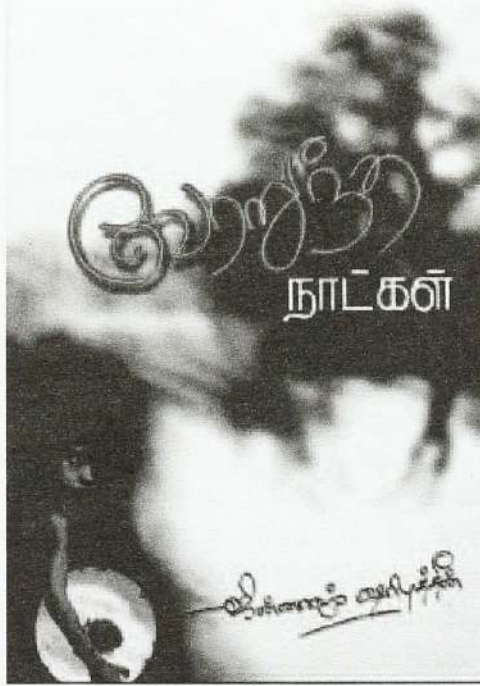
சமூகத்தில் இன்னமும் புரையோடிப் போய் கிடக்கும் தீண்டாமையின் வேறொரு தரிசனத்தை தருகின்ற கதையாக அமைகிறது “தீண்டத்தகாத தானம்” கதை. தானம் என்பது சமூகத்தில் உயர்வான சொல்லாடலாக புழங்கி வருகின்ற போதிலும், சமூக வழக்காறுகளில் நிலவுகின்ற “பிறழ்” நடத்தைகளின் பிரகாரம், எவ்வாறு அந்த உயர்வான சொல்லாடல் வேண்டத்தகாத ஒன்றாக மாறுகின்றது என்பதை கதை நகர்வினூடே கூறிச் செல்கின்றார் ஆசிரியர்.

தொகுதியின் மொத்த கதைகளிலும் களமும் பாத்திரங்களும் மிக வித்தியாசமாக பின்னப்பட்ட கதை “அன்னையும் பிதாவும்” என்கிற கதை. ஏனெனில் இந்த கதையின் களமாக இருப்பது மலையகம் அத்துடன் இந்த கதையின் பிரதான பாத்திரங்கள் சிங்கள மொழி பேசும் தம்பதிகளே. சில சிறுகதைகளின் முடிவிலே எதிர்பாராத திருப்பங்கள் நிகழ்வது வழமை. அவ்வாறான ஒன்றே இதுவும். ஏனெனில் தாயை இழந்த குழந்தைகளின் தாபரிப்புக்காக தனது அனைத்து தகுதிகளையும் தியாகம் செய்து தோட்டத்தில் தங்குவதற்காக முடிவு செய்யும் (கணவன் அனுமதியுடன்) மாலினியின் எதிர்காலம் நிறைய சாத்தியங்களை கொண்டதாக இருக்கிறது. ஒரு நல்ல சிறுகதை தீர்க்கமான முடிவுகளை தருவதில்லை என்பர். இது அவ்வாறான ஒன்றாக அமைகிறது.

“பாவ பரிகாரம்” சிறுகதையானது வட்டிக்கு விட்டு பிழைக்கும் மாந்தரை குறிக்கின்ற கதையாகிறது. கதையின் இறுதியில் அறத்தின் பிரகாரம் மனந்திருந்த இயல்பு வரும் ஒருவரின் கதையாக இது இருக்கிறது.

“வருமுன் காப்போன்” கதை வைத்தியர் ஒருவரின் அனுபவத்தின் சாரமாக விரிகிறது. வைத்தியரின் நினைவாற்றல், மருத்துவ தொழிலின் மேன்மை மற்றும் வெளிநாடு சென்று திரும்பிய மனைவிகளின் கணவன்மாரின் சுகபோக வாழ்வு என எத்தனையோ விடயங்களை இந்த கதை பேசுகிறது. கதையின் மையமாக வெளிநாட்டு வேலைக்காக அடுத்த நாள் திரும்பி செல்லும் மனைவிக்கு கணவன் கருத்தடை ஊசி ஏற்ற வருவதாகவும், மருத்துவர் அதனை நிராகரிப்பதாகவும் கதை நிறைவுறுகிறது. இந்த கதையிலே கணவனை குற்றவாளி கூண்டிலே நிறுத்துகிறார் கதைசொல்லியான கணவர். ஆனால் அவனின் மீது குறை கூற முடியாத அளவிற்கு சில காரணங்கள் இருக்கின்றன.

1. பிரிவுக்கு முன்பாக வரும் இரவில் நிகழும் உறவு மிக அழுத்தமான ஒன்றே. இது வெளிநாடு செல்லும் யாவரும் அனுபவிப்பதுதான். அதில் எதுவும்

நிகழக்கூடிய சாத்தியங்கள் இருப்பதுடன், அவ்வாறு நிகழ்ந்தால் அது அந்த குடும்பத்தின் பொருளாதார திட்டமிடுதலை குலைத்தும் விடலாம்.

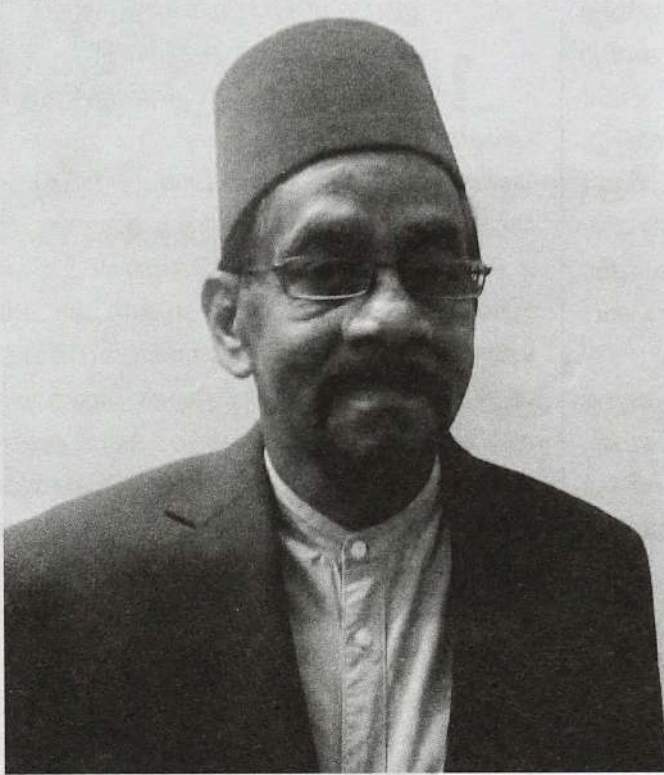
2. பெண்கள் வெளிநாடு செல்வதை கொள்கையளவில் நிராகரிக்கும் ஒருவராக இந்த கதாசிரியர் இருப்பதை இவரின் இன்னொரு கதையிலும் அறிகிறேன். ஆனால் இந்த நிலைக்கு காரணம் குறித்த கணவன் போன்ற சாதாரண மனிதர்கள் அல்ல. மாறாக பதவியில் இருக்கும் அரசுகளே. குடும்பத்தின் பொருளாதார மீட்சியின் பொருட்டு பெண்கள் வெளிநாடு செல்வது இன்று ஒரு சாதாரண விடயமே. இந்த நிலையில் சில வெளிநாடுகளில் பெண்களின் மீது நிகழும் துஸ்பிரயோகங்கள்

பராகசியமே. இந்த கதையின் நகர்விலே, அவ்வாறான ஒரு துஸ்பிரயோகத்திற்கு மனைவி ஆளாகினாலும் என்ற நோக்கிலேயே கணவன் ஊசிகேட்கிறான் என்பதை வைத்தியர் ஊகித்ததன் நிமித்தமே, ஊசி அவரினால் மறுக்கப்படுகிறது.

தனது மனைவியின் புனிதத்தின் மீது கணவன் ஒருவனுக்கு சந்தேகம் வரக்கூடாது என்ற வைத்தியரின் அற நோக்கில் பிழையில்லை. ஆனால் இந்த அறங்கள் எதுவும் வயிற்று பசியை போக்காது என்ற மறுபார்வையும் இங்கு இருக்கிறது. அதேநேரத்தில் சந்தர்ப்பம் மற்றும் சூழ்நிலை காரணமாக மருத்துவத்தை நாடி வரும் ஒருவருக்கு அதனை மறுப்பது அறமாகுமா என்ற கேள்வியும் எழுகிறது. அறங்கள் தொடர்பிலே முன்னாட்களில் உபநிடதம் ஒன்றில் செய்யப்பட்ட மறுவாசிப்பான “எது தேவையோ அதுவே அறம்” என்ற வாசகத்தையும் இந்த இடத்தில் நினைவூட்ட விரும்புகிறேன். சில வருடங்களுக்கு முன்பு வெளிவந்து வெற்றி பெற்ற “ஆரண்ய காண்டம்” திரைக்கதையின் ஆரம்ப வசனம் இந்த வாசகம் என்பதுடன், திரைக்கதையும் இதனை யொட்டியே அமைந்தது. அத்துடன் இவ்வாறான கதைகளை எழுதுகையில் பாத்திரங்களை குறிப்பிட்ட சமூகம் சார்ந்து வடிவமைப்பதை விடவும் பொதுவாக அவன், அவள் என்று எழுதலே உசிதம். இதுவே ஒரு சிறந்த எழுத்தாளனுக்குரிய பண்புமாகும்.

இந்த தொகுதியில் மிகவும் பலவீனமான கதையாக இருப்பது “ஹராம்” என்கிற கதையே. சிறுகதைக்குரிய சரடு இல்லாது நிகழ்வுகளின் விபரிப்பாக மிஞ்சி நிற்கிறது இந்த கதை. இவ்வாறான கதைகளை தவிர்ப்பது தொகுதி ஒன்றை தொகுக்கும் போது கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

படைப்புகள் வாசகனுக்குரியது என்ற அடிப்படையில், மிக இலகுவான மொழிதலுடன் நகர்த்தப்படும் இந்த கதைகளில் உயிர்ப்பு உள்ளது என்பதை வாசகன் என்ற ரீதியில் உணர்கிறேன். அதேவேளையில் பூரணத்துவமான படைப்பு எதுவுமில்லை என்பதன் நிமித்தம் இந்த தொகுதியில் சில குறைகளுமுண்டு. குறைகளும் நிறைகளுமாய் நல்லதொரு வாசிப்பனுபவத்தை தருகிறது “வேறுந்த நாட்கள்”.

இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியத்திற்கு வளம் சேர்க்கும் “ஜின்னாஹ்வின் இரு குறுங் காவியங்கள்”

பாலமுனை பாறாக்

தமிழ்ப்பணியாலும் தனது படைப்புகளாலும் இலங்கையில் மாத்திரமல்லாது, உலகம் முழுவதும் வாழும் தமிழ் மக்களின் நெஞ்சங்களில் நிலைத்து நிற்கும் மூத்த இலக்கிய ஆளுமை,

மரபு வழிப் பாவலர், குறும்பாக் கவிஞர், நாவலாசிரியர், சிறுகதையாளர், சிறுவர் இலக்கியகாரர், மொழிமாற்றுக் கவிதையாளர் என்று தன்னை அடையாளப்படுத்தி இருப்பவர்,

“வெண்பா வகவல் விருத்தம்பலவகையும்
பண்பாகப்பாடும் திறம்படைத்து-நன்றாக
நாட்டிற் பெயரும்புகழும் சிறந்தமைக
ஏட்டிற் குலப்பேர் வரைந்து!”

என்ற தன் தந்தை புலவர்மணி ஆ.மு. ஷரிபுத்தீன் அவர்களின் ஆசியேற்றவராக, பாவகைகளை இலாவகமாகக் கையாளத் தகுந்த ஆற்றலும் யாப்பிலக்கணப் பயிற்சியும், தேர்ச்சியும், கற்பனை வளமும், செழிப்பும், அனுபவமும் வாய்க்கப் பெற்று, அறுபது வருடங்களாக இடையறாது, படைப்புலகில் தொடர்ந்தியங்கி வருபவர்,

07 கவிதை நூல்கள், 02 சிறு கதை நூல்கள், 02 நாவல்கள் 05 சிறுவர் இலக்கிய நூல்கள், 02 மொழி மாற்று இலக்கிய நூல்கள் என்பவற்றோடு, மஹ்ஜபீன் காவியம், 1998 - புனித பூமியிலே காவியம், 2005 - பண்டார வன்னியன் காவியம், 2001 ஜின்னாஹ்வின் இரு குறுங் காவியங்கள் (பிரளயம் கண்ட பிதா - தாய்க்கென வாழ்ந்த தனயன்),

2000 - திருநபி காவியம்,

2010 - தீரன் திப்புசுல்தான் காவியம்,

2011 - வாத்தியார் மாப்பிள்ளை காவியம்,

2013 - எல்லாள காவியம்,

2014 - நாயனொடு வசனித்த நந்நபி,

2016 - அன்னை கதீஜாவும் அண்ணலார் குடும்பமும்

2020 - மைவண்ணன் (இராமயண காவியம்), கலீபா உமர் காவியம், அருட்கொடையின் அருட்கொடை அன்னை ஆயிஷா காவியம் என்று 13 காவிய நூல்களை இலக்கிய உலகுக்கு வழங்கி, “காப்பியக் கோ” என்று புகழ்நாமம் பெற்றிருப்பவர்- டாக்டர் ஜின்னா ஷெரிபுத்தீன் . அவர், தற்போது “ஏசு என்னும் ஈஸா நபி” என்ற காவியத்தையும் அச்சேற்றி வருகிறார்.

அவருக்காக வெளியிடப்படும் இச் சிறப்பு மலரில் 2000ம் ஆண்டு, முதற்பதிப்பு கண்ட “ஜின்னாஹ்வின் இரு குறுங்காவியங்கள்” நூல் பற்றிய குறிப்பு களைத் தருவதே இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பிரளயம் கண்ட பிதா(நூஹ் நபி காவியம்) தாய்க்கென வாழ்ந்த தனயன்(உவைசல் கர்ணீ காவியம்) என்ற இரு குறுங் காவியங்கள் அடங்கப் பெற்றிருக்கின்ற நூல் இது.

ஜின்னாஹ், வரன்முறையான காவியங்களைப் படைப்பதிலே முன்னிற்பவர். “வாத்தியார் மாப்பிள்ளை” யைத் தவிர்ந்த அவரின் எல்லாக் காவியங்களுமே, வரலாற்றுப் பெருமை மிக்கவர்களை, மதப் பெரியார்களை, உதாரண புருஷர்களை எடுத்துச் சொல்பவை. அவற்றில் சில உரைநடையிலிருந்து செய்யுளாக்கமாக மலர்ந்தவை.

அவ்வகையில், “ஜின்னாஹ்வின் இரு குறுங் காவியங்கள்” நூலில் இடம் பெற்றுள்ள பிரளயம் கண்ட பிதா, இஸ்லாமிய மார்க்க தீர்க்க தரிசியான நூஹ் நபி அவர்களின் பிறப்பு, வளர்ப்பை, - அவரோடு தொடர்பு பட்ட வரலாற்று சம்பவங்களை, தீர்க்கதரிசியாக அவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டமையை, இறைமறுப்பாளர்களின் எதிர்ப்பைப் பற்றியெல்லாம் எடுத்துக் கூறுகின்ற காவியம்.

“தாய்க்கென வாழ்ந்த தனயன்”. உவைஸ் இப்னு

ஆமிர் அல் கர்ணீ யென்னும், இஸ்லாமிய துபிப் பெரியார் பற்றி, அவரின் தாயன்பு பற்றி எடுத்துக் கூறுகின்ற காவியம். இவ்விரு காவியங்களையும் நோக்குகின்ற போது, இஸ்லாமிய மார்க்க விழுமியங்களை, பண்பாட்டை, இஸ்லாமியக் கருவூலங்களை எடுத்தாண்டு, சமூகத்தை நல்வழிப்படுத்தும் உள்பாங்கோடு கவிஞர் காவியம் படைக்க முயன்றிருப்பதை புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது. காவியங்களின் பொருட்பரப்பு இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியத்தில் கவிஞருக்கு உள்ள ஈடுபாட்டையும், தேர்வையும் நன்கு விளக்குகிறது.

இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்தில் அவருக்குள்ள ஆற்றலையும், காவியத்தை தொய்வுபடாமல், கவை குன்றாமல் நகர்த்திச் செல்ல வல்லவராக கவிஞர் முன்னிலை பெறுவதையும் காவிய வரிகள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. அவருடைய கற்பனை வளம், வர்ணிப்பு, உவமையழகு என்பவற்றை பல எண்சீர் விருத்தப் பாக்களிலே நாம் காண்கிறோம். கவிரசம் சொட்டும் வரிகள் வெள்ளமெனப் பாய்கின்றன.

“மாதுளையின் பூநிகர்த்த செவ்விதழ்கள்
மடித்தவிரு பங்கயத்தின் இதழ்களாகப்
பாதிஅரிந் தெடுத்தகனிநாசியோடே
பல்வரிசை அன்றுகொண்ட முத்தாய் மின்னும்
காதிரண்டின் அருகிலுமீர் கன்னம் பொன்னிற்
கடைந்தெடுத்த வாறிருக்கக் கழுத்தோ ஓரீர்
கோதுரித்த வாழைமரத் துண்டமாகக்
கண்டுகளி கொண்டசையா தேநின்றாரே”

“உண்டென்று சொல்லவியலாதே அன்னாள்
ஓர்கரத்துள் அடங்கும்இடை கடைந்தெடுத்த
வண்ணமிரு கால்களொடு பின்புறத்து
வடிவமிள நீரிரண்டு ஒளிந்த வாகாம்
அன்னமவள் நடை காணின் அசந்தே போகும்
அவள்நடையைத்தான்பயில முனைந்தாற்றோற்கும்
சின்னவிரல் பாதங்கள் மலர்களாகும்
சொர்ணத்தால் ஆனசிலை போல்நின்றானே!”
எழுசீர் விருத்தத்தில் அமைந்த பல பாடல்கள்
ஓசையம் மிளிரும் சந்தப்பாடல்களாக அமைந்து
உணர்ச்சி மேலீட்டையும், உற்சாகத்தையும், இன்பத்
திளைப்பையும் தருகின்றன.

“கூறு, கூறெனப் பிளந்து மலைகள்தாம்
கொண்ட உருவழிந் தமைந்தன
ஆறு குளங்களென் றேதும் தனித்திலா(து)
அனைத்தும் ஒன்றென ஆகின.
சீறும் பெரும்புயற் காற்று மோதியே
சிதைந்து மரங்களும் வீழ்ந்தன
சூரியன்கரஞ் சுடரழிந்ததால்
தோன்றி டாதுமே ஒளிந்தனன்”

“புயலொடுங்கடு மழையொடும் பெரு
கிடமிலாதமண் ஊற்றினால்
செயவேற்றறுமே திராணி யற்றுமே
தவித்த தேமனுக் கூட்டமே
கயவராமவர் கூட வேநபி

குமாரனானவன் ஒருவனும்
துயருறப்பொறுக் காதநந்தி
தம்மிடம்வரக் கூவினார்”

கவிஞர் ஜின்னா ஷரிபுத்தீனை “இடைக்காலப் புலவர் மரபின் தொடர்ச்சியாக அமையும் மரபு வழிக் கவிஞர்” என்று அடையாளப்படுத்துவார் பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஃமான். ஜின்னாவின் வினுடைய வர்ணனைகள், உவமைகள், கவிவளம், சொல்லாட்சி என்பன பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் அவரின் ஈடுபாட்டையும் அனுபவத்தையும் நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. காப்பியக் கவிஞர்கள் மீது அவர்கொண்டிருந்த காதலை, அவரின் காவிய வரிகளும் காட்சிப்படுத்தல் அழகும் நமக்கு உணர்த்துகின்றன.

“மேலாடை வீழ்ந்த தெடுவென்றான் அவ்வளவில்
நாலாறு காதம் நடந்ததே - தோலாமை
மேல்கொண்டான் ஏறிவர வெம்மைக் கலிச்சுதின்
மால்கொண்டான் கோல்கொண்ட மா.”

என்று நளவெண்பாவில் ஒரு காட்சி வரும். இருதுபன்னன், தனது “மேலாடை விழுந்து விட்டது எடு” என்று சொல்லி முடிவதற்குள் நாலாறு காதம் தேர் சென்று விட்டது என வாகுகன் என்ற பெயரில் இருந்த நளமன்னனின் தேர்ஓட்டும் திறனை, வேகத்தை கண் முன்னால் கொண்டு வருவார் புகழேந்திப் புலவர்.

“வரிசிலை நாணில் கோத்தும்
வாங்குதல் விடுதல் ஒன்றும்
தெரிகிலர், அமரரேயும் ஆர் அவர்
செய்கை தேர்வார்?.....”

என்று யுத்த காண்டத்தில், இராமர் எப்போது வில்லை வளைக்கிறார் எப்போது அம்பை எய்கிறார் என்பதை தேவர் கூட அறிய மாட்டார். அத்துணை வேகமாக இராமர் அம்பெய்துவதாக இராமனின் திறனைக் காட்சிப்படுத்துவார் கம்பர்.

“சீறு கின்ற காற்றினோடு
செம்மண் ஒன்றி வேறிடம்
வீறுகொண்டு பறந்த ததனின்
வேகஞ் சொல்லல் கூடுமோ?
ஏறு போன்ற இரண்டு வீரர்
இருப்பனைய மேனியில்
தாறுமாறாய் சொரிந்த தவர்கள்

செய்த பாவம் என்னவோ?” என்று துபி கர்ணியைக் காண அலி(ரலி)யும் உமர் (ரலி)யும் குதிரையில் சென்ற காட்சியை முன்வைப்பார் ஜின்னாவின். சீறுகின்ற காற்று, செம்மண் வீறுகொண்டு பறத்தல், தாறுமாறாய்ச் சொரிதல் என்பன வெல்லாம் வேகத்தை காட்டுவதற்கு கவிஞர் கையாண்டிருக்கின்ற பொருத்தமான சொற்கள்.

ஜின்னாவின், இரு குறுங்காவியங்கள், உன்னத பொருட்பலத்தாலும், கவித்துவ வனப்பாலும், காவிய வார்ப்பாலும் மேன்மை பெற்றிருக்கின்ற காவியங்கள். குறிப்பாக, இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியத்திற்கு இன்னும் வளஞ் சேர்க்கும் சிறந்த படைப்பாக “இரு குறுங் காவியங்கள்” நூல் திகழ்கின்றது என்பதைத் துணிந்து கூறலாம்

மருத வேட்டை

ஜின்னாவூர் ஷரிபுத்தீன் - மருதமுனை

காய்ந்து கணம்வெடித்து, புற்பூண்டு இல்லாது வரண்டு கிடந்தது அந்த வயற்பரப்பு வருடத்திற்கு மூன்றுமுறை விளைச்சல் கண்ட பூமியது. வானத்தைப் பார்க்காது அதனை வளப்படுத்தக் “குடமுருட்டி” ஆறு இன்னமுந்தான் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றது. ஆற்றுக் கட்டுக் கட்டி, தண்ணீரைத் திருப்பி நிலத்துக்குப் பாய்ச்ச இன்று யாருமில்லை.

கைவிடப்பட்ட நிலம், கழனியாக இல்லாமல் வெறும் கட்டாந்தரையாக வானத்தைப் பார்த்து, வாய் திறந்து, காய்ந்து கணம் வெடித்து. என் கண்களை அதன் மீது பொழிய வைத்தது. சின்ன வயதில் வாப்பாவுடன் பள்ளி விடுமுறை நாட்களில் நானும் காக்காவும் எட்டு மைல்கள்தாண்ட நடப்போம்.

தலைச்சமையுடன் அத்தனைத் தூரம் நடப்பது எங்களுக்குப் பாரமாக இருக்கவில்லை. பிரியமாகவே இருந்தது. கிட்டங்கித்துறை கடந்தும் போவோம். அன்னமலைத்துறை தாண்டித் தோணியில் மிதந்து கரை சேர்ந்தும் நடப்போம். எத்தனை இனிய அனுபவம் அது!

எங்கள் வயலின் முல்லைக்காரன் கந்தப்போடி, வீமாப்போடியின் அண்ணன். வீமாப்போடி எங்கள் சாச்சாவின் முல்லைக்காரன். இரண்டு வயல்களும் அடுத்தடுத்துத்தான் இருந்தன.

வாப்பாவுக்கு அரசாங்க உத்தியோகம். விதைப்புக்கும் வெட்டுக்கும் எங்களையும் கூட்டிச் செல்வார்கள். இடையிலும் இருந்திருந்து ஒரே முறை போவது வழக்கம்.

வாடியில் எப்போதும் இரண்டு சின்ன மண் வெட்டிகள் இருக்கும். எனக்கும் காக்கர்வுக்கும். வாப்பாவுக்கு ஒரு பெரிய மண்வெட்டி, அவற்றையாரும் எடுப்பதில்லை. ஐயாவுடையவும், மக்களுடையவும் பொருட்கள் என்பதால் அவற்றிற்கும் அத்தனை மரியாதை.

வாப்பா திருநெல்வேலி விவசாயப் பள்ளியிலும் பயிற்சி பெற்றவர். ஓங்கிய மண்வெட்டியை மண் எங்கு விழ வேண்டும் என்பதை ஒங்கும் போதே தீர்மானித்து விடுவதால், எண்ணிய இடத்தில்தான் அது ஒரு மண்ணும் பிசகாது விழும். மண்வெட்டி சற்று அசைந்து உன்னி இழுக்க, மண்ணோடு மேலெழும். மீண்டும் குறி தவறாமல் விழவேண்டும் என அவர் தீர்மானித்த இடத்தில் விழும். விழும் ஒவ்வோர் அட்டி மண்ணும் இடம்மாறி, ஒழுங்காக அடுக்கி வைத்தாற்போல் பள்ளத்தில் போய் இளைப்பாறும்.

“என்னைப் பார்த்துச் செய்யுங்கள்” என்பார்கள் வாப்பா. நானும் காக்காவும் ஆளுக்கு ஒரு பக்கம் நின்று வாப்பாவைத் தொடர்வோம். வாப்பாவின் ஒவ்வொரு

வெட்டும் மிகச் சீரான இடை வெளியில் நிதானமாக நிலத்தில்பதியும்.

குடமுருட்டி ஆற்றை அந்தக் கழிமடுக் கண்டத்து வயற்காரரெல்லாம் கூட்டாகச் சேர்ந்து மறித்துக் கட்டுவார்கள். காட்டு மரங்களைக் கொண்டு ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் இரண்டு மருதை மரங்களை இடைப்படுத்தி, கணுக்கள் போட்டு, காட்டுமரக் கொடிகளைக் கயிறுகளாக்கி, ஆற்று மணலையே கோணிச் சாக்குகளில் கட்டி, இலை குழைகளைக் கொண்டு இடையிடையே சொருகி, எப்படியெல்லாமோ வித்தைகளைக் கையாண்டு ஆற்றுக்குக் குறுக்கே எழும் அணைதான் ஆற்றக்கட்டு.

மிஞ்சி வழியும் நீரோடு பாதுகாப்புக்காய் ஒரு பக்கம் தேவைக் கேற்பத் திறந்துவிட ஒரு வடிச்சலோடு, ஒருபுறத்தில் பெரியதோர் வாய்க்காலும் வெட்டித் தண்ணீரைத் திசை திருப்புவர். அது மண்ணை, அதற்கு வேண்டியவாறு புசிக்க வைத்து எஞ்சிப் போவது அடுத்த பக்கம் ஓடும் “செம்பனாரப்பத்தை”ச் சிற்றோடையில் சங்கமமாகும்.

“பொன் விளையும் பூமி” என்பார்களே, அதைக்காண வேறு எங்கும் போகவேண்டாம். களிமடுக் கண்டத்து வயல்களே அதற்குச் சான்று சொல்லும். நீர்ப்பஞ்சம் இல்லா நிலமது. நிலஞ்செழிக்க எதையும் அன்று போடுவதில்லை. அதிக விளைச்சலைக் கருதி நிலத்தை நஞ்சாக்கும் நாசகார நாசினிகள் அன்று இருந்ததுமில்லை நாங்கள் தெளித்ததுமில்லை.

வாப்பாவுக்கு இன்று தொண்ணூறு வயது. இன்றும் அவர் ஆரோக்கியமாய் இருப்பது, அந்த மண் விளைத்த சோற்றை உண்டதால்தான் என நான் எண்ணுவதுண்டு.

இன்று இரசாயனமும், மனிதப் பசளையும் சேர்ந்து கொண்டதால், நமது விளை நிலங்கள் மரித்துப் போய்விட்டன. என் கண்கள் பனித்தன. சுற்றிவளைத்துப் பார்க்கின்றேன். நான் படுத்துறங்கிய வாடியடிப் புட்டி இன்னும் அப்படியேதான் இருக்கின்றது. ஆனால் அங்கு வாடியுமில்லை. கந்தப் போடியுமில்லை.

குடமுருட்டி தன்னைச் திசை திருப்பிக் கொண்ட சில இடங்களில் கரையொடிந்து ஆழமாக இருக்கும். அந்த இடங்களில்தான் நான் ஆரல்மீன் பிடிப்பேன். அது விரைந்து ஓடும் இடங்களில் தூண்டிலைச் சட்டெனக் கவ்வும் வாய் பெருத்த வாளை மீனும், கொக்குசானும் என் தூண்டிலுக்குத் தப்புவதில்லை.

வாடி கட்டிய திடலில் என் கால்கள் பதிந்தன. என் பழைய நினைவுகள் ஆற்றுக் கட்டைத் தாண்டிப் பீறிவழியும் ஆற்று நீர்போல், என் மனச் சிறையிலிருந்து பொங்கிவழிந்தன.

“தம்பி! வாப்பாவோட நீங்களும் எங்களோட வாறியளா. நாங்க வரம்பு கொத்தப் போற,” என்பார் கந்தப்போடி அண்ணன். வயல் உரிமைக்காரர் என்பதால் எனது தந்தையார்தான் போடியார். நான் போடியார் மகன். ஆனால் எங்கள் முல்லைக்காரரும் போடியார் தான். பரம்பரைப் பெயர் அவருக்கு. அனைவரும் அவரைப் போடியார் என்றுதான் அழைப்போம்.

“இல்ல போடியார். நான் பகலக்கி கறிக்கி மீன் இழுத்துக்கு வாறன். ஆரல்மீன் வேணுமா, கொக்குசான் வேணுமா? எந்த மீனை எங்கு பிடிக்கலாம் என்பது எனக்குத் தண்ணீர் பட்டபாடு. வயலுக்கு நான் வருவதே மீன்பிடித்து மகிழ்த்தான்.

வரப்போரத்தில் இடையிடையே சிறிய சிறிய கும்பலாய் மண் குவிந்திருக்கும். அந்த இடங்களில் மண்வெட்டி கொண்டு ஓங்கி வெட்டினால் நீண்ட புழுக்களின் வெட்டுண்ட முனைதெரியும். அது உள்ளே நுழையுமுன் விரைந்து லாவகமாகப் பிடித்துக் கொண்டால், மிக நீண்ட மண் புழுக்கள் கிடைக்கும். இடையில் பிய்ந்து விடாதபடி மெல்ல மெல்ல இழுத்து, வெளியில் எடுத்து, சிறுசிறு துண்டுகளாக வெட்டி, சிரட்டையில் போட்டு மண்ணால் மூடிக்கொள்வோம். ஒரு புழுவே முழு நாளுக்குமே வேண்டிய மீனைத் தேடிக்கொள்ளப் போதுமாகும்.

நாட்டரிசிச் சோறும், வயலில் படரும் பொன்னாங்கண்ணிச் சுண்டலும், ஆத்து மீனும் அடையப்பா! வேலைக்குப்பின் ஆற்றில் குளித்து விட்டு, ஒரு பிடி பிடித்தால், தேவாமிர்தம் தோற்றல்லவா போகும்.

சிறுபொழுது என் சிந்தனை தடைப்பட்டது. மருதை மரத்தில் பாய்ந்த குரங்கின் ஆரவாரத்தால், என் கையிலிருந்த துப்பாக்கி “என்னைத் தூக்கு, என்னைத் தூக்கு” என்றது. அந்த வாயில்லாப் பிராணியைக் கொல்ல என் கைகள் நடுங்கின. அதனைச் சிலகாலமாக நான் சுமந்து திரிந்தாலும் ஒரு காக்கையைக் கூட நான் மண்ணுண்ணிச் செய்யவில்லை.

பாரமான “பூட்ஸ்” தடித்த துணியினாலான “யூனிபோம்” இடுப்பை இறுக்கும் “பெல்ட்” அதை நிரப்பியுள்ள “உயிருண்ணிகள்” தலை தாங்கும் இரும்புத் தொப்பி.

நான் அணிந்திருந்த உடைகள் இப்போதுதான் எனக்குப் பாரமாகத் தெரிந்தன. நான் ஏன் இங்கு வந்தேன்? ஏன் என்னை இங்கு அனுப்பினார்கள்.? அரசாங்கத்துக்கு எதிரான வன்முறைக் கூட்டமொன்றின் தலைவன் இந்தப் புறக்காட்டில் ஒளிந்திருப்பதால் அவனைப் பிடிப்பதற்காம். இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் எனது பதினெட்டு வயதில், தொழிலுக்காக

நான் இராணுவத்தில் சேர்ந்து கொண்ட பாவத்திற்கு, இது பரிகாரம் போலும்!

என் கையில்தான் தலைமைப் பொறுப்பு. முன்னரும் இங்குள்ள காடுகளுக்குள் நான் நுழைந்திருக்கிறேன். வாடி கட்டக் கம்பு தறித்தால், கந்தப் போடியாருக்கு உதவியாகக் காட்டுக்கொடி சுமந்துவர நானும் போவதுண்டு. இன்று நான் வந்திருப்பது அதற்கல்ல. வேட்டைக்கு! மிருக வேட்டைக்கா? அல்ல. ஆற்றிலு கொண்ட மனித ஜீவனின் உயிரைக் காவு கொள்ள!.

நெஞ்சம் கனத்தது. கந்தப்போடியாரின் மகன் முருகன்போடி. சின்ன வயதில் நான் அவனைப் பார்த்திருக்கிறேன். போடியாருக்கு வாப்பா சொல்லுஞ் சேதிகள் சொல்ல நான் அவர் வீட்டுக்கச் செல்வேன். என்னைவிடப் பத்துப் பன்னிரண்டு வயதுகள் இளையவன். அப்போது அவன் சின்னப் பிள்ளை. மூன்று நான்கு வயதுதானிருக்கும். அண்ணே, அண்ணே என்று என்னைச் சுற்றி வருவான். உட்கார்ந்திருக்கும் போது பார்த்து என் பின்னால் வந்து என் தலையில் மண்ணை அள்ளி வைத்துவிட்டு ஓடிவிடுவான். அவன் போடியாரிடமிருந்து அடிவாங்காமல் நான் பலமுறை அவனைக் காப்பாற்றியுள்ளேன்.

இன்று அவனையே தேடிப் பிடித்துவர அரசாங்கம் என்னைக் கட்டாயப்படுத்தியுள்ளது. என்னை அவன் முந்திக் கொண்டால் நிச்சயமாக அவன் என்னைக் கொல்வான். என்னை யாரென அறிந்து கொண்டாலும் கொல்வான். அண்ணன் என அவன் என் மீது, கொண்டுள்ள அன்பை விட, அவன் இலட்சியத்தின் மீது அவன் கொண்டுள்ள உறுதி மேலோங்கி நிற்பதால், ஆனால் என்நிலை!

நான் முந்திக்கொண்டால்!. மனம் முந்தியது. நான் அவனைக் கொல்ல மாட்டேன். என் நெஞ்சத்தில் அன்றும் இன்றும் மிகைத்து நிற்பது அவன் என் தம்பி என்ற பாசமல்லவா!

அன்று அவன் குறும்புகள் செய்யும் போது, அப்பாவிடமிருந்து ஓர் அடிகூடப் படாமல் எத்தனை முறை நான் அவனைக் காப்பாற்றி இருப்பேன். இன்று நானே அவன் மீது எப்படி ரவைகளைப் பொழிய வைப்பேன்.? அவ்வாறாயின் என் கடமையின் பொறுப்பு.?

“என்னம்பி கை கடுக்குதா? இஞ்ச கொண்டா!” மண்வெட்டியால் வரம்பின் கரைகொத்திய என் முன்னங்கைகள் வலித்தன. சற்று நான் ஓய்வு பெற்று மண்வெட்டியைக் கீழே போட்டுவிட்டுக் கைகளை உதறினேன். வேலை செய்பவர்களுக்குத் தேனீர் கொண்டு வந்த கந்தப்போடியார் என்கைகளைப் பற்றி வருடினார். என் கைகளுக்கு அந்த வருடல் இதமாக இருந்தது. எவ்வளவு நேரம் அவர் என்கைகளை உருவி விட்டாரோ, அந்த சுகானுபவத்தில் வேதனை தளர்ந்தும் நான் கையை மீட்டுக் கொள்ளாது நின்றேன். “என்ன, இப்ப நோகல்லயே?” என்று அவர் கேட்ட போதுதான், நான் கைகளை அவரிடமிருந்து மீட்டுக் கொண்டேன்.

ஒரு சின்ன அனுபவச் கூடர். சட்டென என் நினைவில் பட்டுத் தெறித்தது. என் முன்னங் கைகளை நான் அப்போதுதான் விடுவித்துக் கொண்டது போன்றதோர் உணர்வு. இதமான ஒரு வருடலிலிருந்து மீண்டவோர் மனநிலை.

அன்றும் இப்படித்தான். அந்த வயற்பரப்பில் கந்தப்போடியார் என் கைகளைப் பற்றி வருடினார். என் பிஞ்சுக் கரங்களின் வேதனையைக் கொஞ்சம் கூடப் பொறுக்கவில்லை அந்த மனம். என் தாயே என் கரங்களைத் தடவிவிட்டது போன்ற உணர்வை அப்போது நான் மனமார உணர்ந்தேன்.

நான் இராணுவத்தில் சேர்ந்த காலம். நாட்டி லொன்றும் இவ்வாறான பெரும் பிரச்சினை இருந்த தில்லை. அவ்வப்போது தோன்றும் பிரச்சினைகள் பொலிசாரினாலேயே தீர்த்து வைக்கப்பட்டன. ஏதோ தொழில் ஒன்று வேண்டுமே என்ற எண்ணத்தில்தான் சேர்ந்தேன். இளமைத் துடிப்புக்கு அந்த உடையும் செயற்பாடுகளும் எனக்குப் பிடித்திருந்தன. இன்று கூட, எத்தனைப் பேர் தேசப் பற்றோடு இராணுவத்தில் சேருகின்றனர்? அன்று நான் பணத்தை மையமாக வைத்து இராணுவத்தில் சேரவில்லை. தொழில் வாய்ப்புக்கள் என் கல்வித் தகைமைக்கு நிறையவே இருந்தன. இருந்தும் நான் அதனையே விரும்பினேன்.

இருப்பினும், இப்போது தொடர்ந்து நடக்கும் பயங்கர நிலைக்கு இராணுவத்தின் அவசியமே இன்றியமையாததாக இருந்தும், எனக்குப் பொருந்தும் நிருவாகப் பொறுப்புக்கள் யுத்த பூமிக்கு என்னை அனுப்ப முடியாதவாறு செய்தன.

நெருக்கடிகள் தொடரத்தொடரப் பொறுப்புக் கள் கைமாறும் போது நானும் இடம் மாற்றப்பட்டேன். வெற்றுக் கையாக இருந்த என் கரங்களில் இன்று வலுவான ஆயுதங்கள் அடிக்கடி ஏறின. ஆயினும் அவற்றைப் பயன்படுத்தும் சந்தர்ப்பம் ஏனோ எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. இப்போது நான் ஒரு பொறுப்புள்ள அதிகாரியாக ஒரு தேடுதல் வேட்டைக்குத் தலைமை தாங்க அனுப்பப்பட்டுள்ளேன்.

காடே அதிரப் பாய்ந்து திரியும் வானரங்களின் பயங்கரக் கூப்பாடு மீண்டும் என்னைச் சுயவுணர்வு கொள்ள வைத்தது. என்னோடு வந்த ஓர் இராணுவ வீரன் மந்தியொன்றிற் குக் குறிவைத்தான். சுடவல்ல, அவற்றைப் பயங்காட்ட நான் அதைத் தடுத்தேன். தவறிக் கூட ஒரு தோட்டா தெறித் தாலும், நாமிருக்குமிடத்தை எதிரி சரியாக இனங்கண்டு கொள்ளலாம் என்பதும் ஒரு காரணம் தான்.

ஆற்றோர மணப் பரப்பில் வளர்ந்து கிடந்த செடிகளுக்கிடையில் சிறியதோர் சரசரப்பு என் செவி களை உறுத்தியது. பாம்பொன்று நெளிந்து நகர்ந்தது. பகைக்கஞ்சிப்பதுங்கும் இன்றைய போர் வீரன் போல.

பாம்பு மீண்டும் என் சிந்தனையைப் பின்னோக்கி இழுத்தது. ஒரு நாள் என் தலைமாட்டின் தலையணைச் சாக்கின் கீழ் இருந்த சுருட்டைப் பாம்பைப் போடியார் தான் கண்டார். சம்பந்தமில்லாமல் என்னைப் புறம் தள்ளிவிட்டு, அவர் அதைக் கொன்றலாவகம்!

என் தோல் மயிர்கள் மெல்லச் சிலிர்த்தன. அன்று அதை அவர் காணாதிருந்திருந்தால், அதன் விஷத்திற்கு நான் நோயுற்றிருப்பேன். “பாம்புச் செய்யது காப்பாத்தினார்” என்றார் போடியார். எனக்குப் பயத்துள்ளும் சிரிப்பு வந்தது.

பாம்புச் செய்யது மீது போடியாருக்கு நம்பிக்கை அதிகம். சற்றுத் தொலைவில் ஒரு பெரிய புளிய மரம் என் கண்களில் பட்டதும், எனக்குள் பதிந்து

கிடந்த ஒரு பசுமையான நினைவு பூத்துப் புலர்ந்தது.

விதைப்புக் காலங்களில் வரப்புகளின் ஓரங்களை ஒரு சீராகவும், அடர்ந்து வளர்ந்துள்ள புற்காட்டை அகற்றவும் ஓரங்கொத்துவோம். பயிரில்லாக் காலங் களில் நண்டுகள் துளையிட்ட வளைகளுக்குள் பதுங்கிக் கொண்ட பாம்புகள், எங்கள் மண் வெட்டிக்கு வெட்டுண்டு துடிக்கும். சுற்றிக் காடுகள் இருப்பதால் இது அங்கு சாதாரண நிகழ்வுகள்தான்.

பாம்புகளின் ஆபத்திலிருந்து தங்களைக் காத்துக் கொள்ள அந்த நாட்களில் “பாம்புச் செய்யது”க்குப் “புக்கை” ஆக்கி “பாத்திஹா” ஓதுவார்கள். “ஹயாத்து நபி” பேராலும் நேர்ச்சை செய்து “கந்தூரி” கொடுக்கும் வழக்கமும் அன்றிருந்தது.

இந்த அறிவுக்குப் புறம்பான வழக்கங்களில் அப்போதிருந்தே எங்கள் தந்தைக்கு ஒப்புதல் இருந்த தில்லை. சொல்லித்திருத்தும் நிலையில் அன்றைய மக்களும் இருந்ததில்லை. ஒவ்வாத சேதிகளைச் சொல்லும் போது அவர்கள் என் தந்தையை ஒரு நாஸ்திகர் போல எண்ணினர். இருப்பினும், கூடி விருந்துண்ணும் ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைப்பதால், எல்லோருடனும் சேர்ந்து கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எங்களையும் இணைத்துக் கொள்ளும். புளிய மரத்தைப் பார்த்த போது இந்த நிகழ்வே என் மனத் தரையில் பூத்துப் புலர்ந்த சேதியாகும்.

கனிமடு வட்டைக்காரரும் பக்கத்து வயற் காரரும் கூட்டாகச் சேர்ந்து இதனைச் செய்வார்கள். வாப்பாவின் அடியொற்றி நாங்களும் வளர்க்கப் பட்டதால் இந்தப் பொய்யான செய்கைகளில் எங்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்கவில்லை.

சுவையாகத் தயாராகும் “புக்கை” என்னும் பாற்சாதம் உண்ண, நாங்களும் மற்றவர்களோடு சம்மாணங்கொட்டி உட்கார்ந்து கொள்வோம். கந்தப் போடியும் வீமாப்போடியும் வீமாப்போடியின் மகன் “குள்ளத் தம்பி”யும் மிக பயபக்தியுடன் அன்றைக்கு இருப்பார்கள். கொள்ளி பொறுக்குவதிலிருந்து சாப்பிடப் பரிமாறும் தேக்கிலை பறிப்பது வரை மிகச் சிரத்தையோடு மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து கொள்வார்கள்.

அதிக நாட்கள் வயல்களிலே கழிக்கும் அவர்களுக்குப் “பாம்புச் செய்யது”க்குப் புக்கை ஆக்கிப் பாத்திஹா ஓதினால் பாம்பு கடிக்காது என்பதில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை இருந்தது.

இன்னும் போடியார் என்னைச் சுற்றியே நின்றார். கறுத்த உருவம் தலையின் பின்புறத்தில் ஒரு சிறு குடும்பி, சூமாரான உயரம்தான். என்றாலும் சுறுசுறுப் பான தேகம், பல்லில்லாப் பொக்கைவாய் என்றாலும், எப்போதும் சிரித்தவாறுள்ள முகம். எதிலும் ஒரு ஒழுங்கும், கட்டுப்பாடும் பேணும் பண்பு மிகவும் நாணயமான மனிதருங்கூட.

முருகப்போடியும் அவரைப் போல்தான் இருப் பான். குடும்பியும் இல்லை. முகத்தில் சிரிப்பும் இருக்காது. ஊருக்கு வரும் போது ஓரிருமுறை நான் அவனைக் கண்டிருக்கிறேன். என்னைக் கண்டதும் அவன் விலகிச் சென்றுவிடுவதால், பேசியதில்லை.

அன்றைய தேடுதல், பொழுது மேற்கே ஒடுங்கப்போனதால் அத்தோடு முடிந்தது. என்னோடு வந்த வீரர்களோடு நான் முகாமுக்குத் திரும்பினேன். ஒரே

மனநிலையில் கடமையை முன்வைத்து, தேடுதல் வேட்டைக்கு வந்த என் மனதில் களிமடுவட்டை தெளிந்த நீரில் வீழ்ந்த கல்லாகிக் கலங்க வைத்தது.

இராப்போசனம் சரியாக உண்ணப்படாமல் எஞ்சிப்போக, நான் படுக்கைக்குச் சென்றேன். பொழுது புலரும் வரை என் இமைகள் மூட மறுத்தன. நாளையும் இன்று போல் தேடுதலுக்கு காட்டின் மற்றொரு புறத்துக்கு நாங்கள் செல்ல வேண்டும். என் மனம் ஒரு நிலைப்படாது தவித்தது. மறுநாள் தேடுதலின் அவன் மறைவிடம் தெரியப்பட்டால்!. ஆபத்துக்களைத் தாண்டி நான் எனக்கிட்ட பணியை முடிக்க வேண்டும். உயிரோடு அல்லது பிணமாய். என் உடல் சிலிர்த்தது. ஒன்று நான் அல்லது அவன். யாரந்த அவன்?

குயிலின் கூவலும், குருவிகளின் கீச் கீச். ஒலிகளும், வண்டினத்தின் நொய்யென்ற ஒலியும் என்னை எழுந்து உட்கார வைத்தன. பொழுது நன்கு புலர்ந்ததும் வீரர்களோடு நான் வேட்டைக்குப் புறப் பட்டேன்.

அடர்ந்த காட்டினுள் என் ஒவ்வோர் அடியும் அச்சத்தோடுதான் பதிந்தது. மற்றவர்களின் அடிகளும் அவ்வாறுதான்.

எனினும் வேட்டை நாயின் வக்கிரம் முகங்களில் விரவிக் கிடந்தது. என் மனதில் கடமை உணர்வோடு மற்றொரு உணர்வும் மாறி மாறித் தோன்றின. மனதைக் கல்லாக்க என்னால் இயலாது, நான் அடிக்கடி தோற்றுப் போனேன்.

காலைத் தொழுகையின் பின் என் நீண்ட நேரப் பிரார்த்தனை மீண்டும் என் நினைவுக்கு வந்தது. “ஆண்டவனே! என் கையால் அவன் சாகக்கூடாது!” இப்போதும் அதே பிரார்த்தனை என் நெஞ்சில் உதித்துப் பதிந்தது.

நீண்ட காட்டுப் பயணம் எமது உடல்களைச் சோர்வடையச் செய்தன. தாகமும், பசியும் கொண்டு சென்ற பொருட்களால் தீர்ந்து போனாலும், உடற் சோர்வும் மனக்கவலையும் என்னைச் சற்று ஓரிடத்தில் ஓய்வுகொள்ள வைத்தன. சற்றுத் தொலைவில் மற்றவர் களும் இளைப்பாறினர். நான் ஒரு பெரிய மரத்தடியில் சாய்ந்து கொண்டேன். இரவும் தூக்கமின்மையால் இமைகள் சற்றுச் சரியத் தொடங்கின. முற்றாக அவை மூடிக்கொள்ளாத ஒரு வினாடிக்குள் பக்கத்தில் இருந்த ஒரு புற்புதர் மெல்ல அசையும் ஒலியை என் செவிகள் உள்வாங்கிக் கொள்ள, விழிமடல்கள் விரிந்து பார்வை அப்பக்கம் குத்திட்டு நின்றது.

நான் அதிர்ந்து போனேன். என்னை அறியாமல் என் இடுப்பிலிருந்த கைத்துப்பாக்கி சட்டெனக் கரம் மாறியது. என் கட்டளைக்கு முன் அதிர்ச்சியால் வலக் கரம் இயங்கியிருக்க வேண்டும். வேகமாய் நான் மரத்துள் பதுங்கிக் கொண்டேன். புற்புதர் நோக்கி எந்த வினாடியும் ரவைச்சரம் இராம பாணமாகலாம். நிலைமையை நிதானிக்கச் சற்றுப் பொறுத்த என் காதுகளில் ஒரு முனங்கலொலி கேட்டதும், செவிப்புலன் கூர்மையடைந்தது. அது மரணத்துக்குப் போராடும் ஒரு மனித ஜீவனின் ஜீவமரணப் போராட்டத்தின் எதிரொலியாகவே என் மனம் எண்ணியது.

நெஞ்சு வேகமாகத் துடித்தாலும், மனம் நிதானமாகச் செயல்பட்டது. மரத்தின் மறுபுறம் சுற்றி

என் கால்களை நகர்த்தினேன். புதரின் மறுபுறம் எனக்கு நன்றாகவே தெரிந்தது. அங்கே ஓர் இளைஞனின் உடல் குப்புறக் கிடந்தது. மெல்லத் துடித்தது.

என் பரபரப்பை மற்றவர்கள் அவதானித்திருக்க வேண்டும். மிக நிதானமாக, மிக வேகமாக அவர்கள் அவனை நெருங்கினார்கள். என் பார்வை நின்ற பக்கம் நோக்கிய அவர்களின் ஆயுதங்கள் அந்த இளைஞனின் உடலை நோக்கி நீண்டன. யாரும் அவற்றை இயக்கவில்லை. என்றன் நிதானம், என் கையிலிருந்த ஆயுதத்தின் அமைதி, அவர்களை நிதானப்படுத்தின.

மெல்ல அடிவைத்து நான் முன்னேறினேன். எதற்கும் ஆயத்தமாய் என் சுட்டுவிரல் என் ஆணைக்காய்க் காத்திருந்தது. அவன் திரும்பவில்லை. வெறும் அசைவு மட்டும் தான். அரைக் காற்சட்டையும் ஷேட்டும் அணிந்திருந்தான். காலில் என்னைப் போல் “பூட்ஸ்” இருக்கவில்லை. வெறும் தோற் செருப்புத்தான். அவன் தாங்கியிருந்த ஆயுதம், அவன் ஒரு புறத்தில் உடலோடு ஒட்டிக் கிடந்தது. எனக்குத் தெரிந்தது. அவனால் அதனை இயக்க மாட்டாதிருப்பது. சுற்றி வளைத்து என்னோடு என் சகாக்களும் ஒருசில அடிகள் தூரம் தங்களை நிறுத்திக் கொண்டனர். இப்போது துடிப்பும் அடங்கிப் போயிற்று.

திட்டமாய்த் தெரிந்தது. அவன் உயிர் பிரிந்தது இப்போது தான் என்று. படைவீரன் ஒருவன் பாய்ந்து தன் பூட்ஸ்காலால் என் கட்டளைக்குக் காத்திராமல் அந்த உடலை உதைத்து மறுபக்கம் புரட்டினான். தேடி வந்த பகைவன் இவனாகத் தானிருக்கும் என அவன் மனம் தீர்மானித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அவன் மன வெறி அவன் காலின் வேகத்தில் தெரிந்தது. செத்த பாம்பை அடித்தாலும், தான் எதையோ சாதித்து விட்டது போன்ற வெற்றிக் களிப்பை அவன் முகம் காட்டியது.

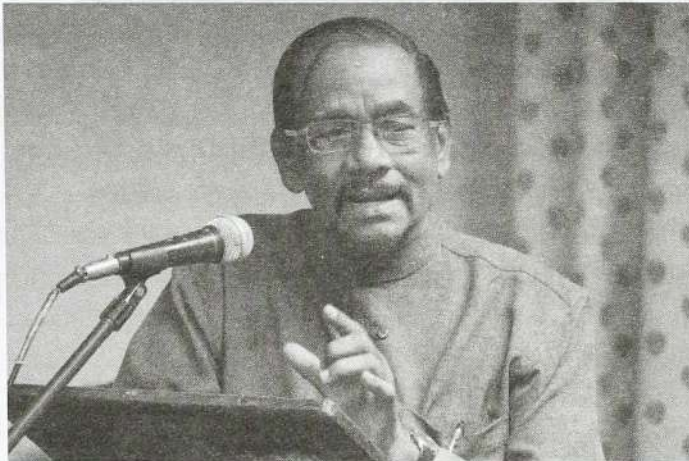
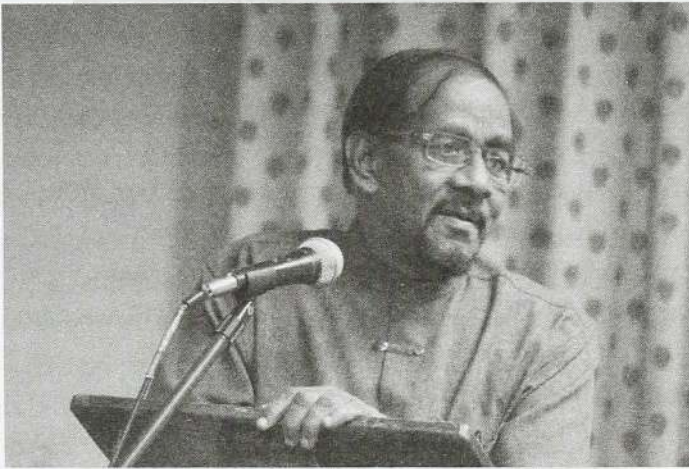
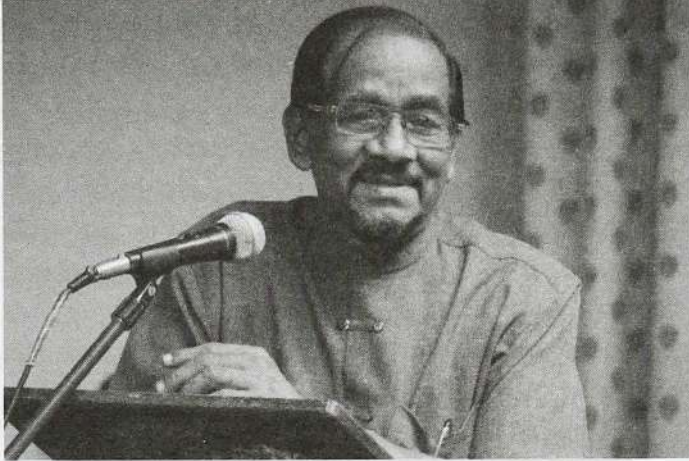
ஆவலோடு அனைவரும் அந்தச் சடலத்தின் முகத்தைப் பார்த்தனர். என் கண்களும் விவரம் தேடின. என்விழி மடல்கள் மேலும் விரிந்து அளவிட முடியா என் மனவுணர்வை வெளிப்படுத்தியிருக்க வேண்டும். அதனை மற்றவர்கள் அவதானித்திருந்தாலும், காரணத்தைப் புரிந்து கொள்ள வாய்ப்பிருந்திருக்காது. என் இதயம் படபடப்பதை நானே உணர்ந்தேன்.

தலைவரின் முகத்தில் தோன்றும் ஆச்சரியத்தின் அடையாளங்கள், படையினருக்கு வியப்பைத் தந்திருக்க வேண்டும். அனைவரும் என்னையே உற்றுக் கவனிப்பதைத் தலையைத் தூக்கிய என் கண்கள் வரித்துக் கொண்டன. நான் என்னைச் சுகதாகரித்துக் கொண்டேன்.

மறுநாட்காலை பிரேதம் பரிசோதிக்கப்பட்டுக் “கொடிய விடத்தின் கோரவிளைவாய் மரணம்” எனத் தீர்ப்புத் தரப்பட்டது. பிரேதத்தைப் பொறுப்பேற்க யாரும் முன்வராததால், அதனை அரசாங்கமே பொறுப்பேற்றுக் கொண்டது. அந்த அநாதைப் பிணத்தின் நெருங்கிய ஒருவனாக, வேட்டைக்கு வந்தும் வேட்டையாடாமலேயே, வேட்டைப் பொருளையும் பெற்று, என் பழைய நினைவுகளால் நெஞ்சம் கணக்க நான் என் வாகனத்தில் ஏறிக் கொண்டேன்.

(தினகரன்-கண்டி. மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியம் 2000 ஆண்டில் இணைந்து நடத்திய “அகஸ்தியர்” நினைவுச் சிறுகதைப் போட்டியில் இரண்டாம் பரிசு பெற்ற சிறுகதை.)

நேர்காணல்

ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் சந்திப்பு : பரணீ

ஈழத்தின் புகழ் பெற்ற கவிஞராக திகழ்பவர் ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன். காவியம் படைப்பதில் ஈழத்தில் ஜின்னாஹ்வுக்கு ஈடிணை யாருமில்லை. இலக்கியத்தின் பல் வகைமைகளிலும் தன் கால்களை ஆழப்பதிந்த முதற்தரப் படைப்பாளி ஜின்னாவின் நேர்காணலை ஜீவநதி வாசகர்களுக்கு தருகின்றோம்.

பரணீ:

ஈழத்தின் பிரபல எழுத்தாளராக விளங்கும் உங்கள் குடும்பம், பிறந்த ஊர், பாடசாலைக்கல்வி, தொழில் பற்றி அறிந்து கொள்ள விரும்புகின்றோம் அவற்றைப் பற்றி கூறுங்கள்...

ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் :

நான் கிழக்கு மாகாணம் மருதமுனையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவன். புலவர்மணி ஆ.மு.ஷரிபுத்தீனின் புதல்வன். ஆரம்பக் கல்வியை மருதமுனை அல்மனார் பாடசாலையிலும் கல்முனை உவெஸ்லி, கண்டியில் எனசல் கொல்லையிலும் மாறிமாறிக் கற்றேன். மருத்துவக் கல்வியை இன்றைய இலங்கைப்பல்கலைக் கழக இராஜகிரிய வளாகத்தில் பயின்று, 1966ஆம் ஆண்டில் வைத்தியகலாநிதி பட்டமும் பெற்றேன்.

பரணீ:

இலக்கியத்தின் மீதான நாட்டம் எப்போது ஏன் ஏற்பட்டது? படைப்பாளியாக உருவாக்கம் பெறுவதற்கு உந்து சக்தியாக, ருந்த காரணிகள்...

ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் :

இளமைப் பருவத்திலிருந்தே தந்தையாரின் தூண்டுதலால் இலக்கியத்தில் நாட்டம் ஏற்பட்டது. நிறையவே முக்காலப் புலவர்களின் செய்யுள்களை மனப்பாடம் செய்தேன். இதனால் கவிதையின் ஓசை என்னுள் பதிந்தது. நிறையவே வாசித்தேன். இதனால் சொல் வாலாயமானது. இன்றும் எழுதச் சொற்பஞ்சம் எனக் கில்லை. தந்தையார் புகழ்பூத்த தமிழறிஞரென்பதால் தமிழ் எனக்குக் குலவிருது. தந்தையாரிடமிருந்தே தமிழ் கற்றேன். எனது பன்முக இலக்கிய முயல்வுகளுக்கு காரணமாய் பத்திரிகைத்துறை ஜாம்பவான் அறிஞர் ஐயா எஸ்.டி.சிவநாயம் அவர்களே உந்து சக்தியாக அமைந்தார். இவ்விருவரும் இல்லையெனில் நானொரு தொழில்சார் மருத்துவனாக மட்டுமே இருந்திருப்பேன்.

பரணீ:

உங்கள் முதற்படைப்பு எது? எந்த ஊடகத்தில் வெளியானது? முதற் படைப்பை கண்ட மாத்திரத்தில் உங்கள் மனநிலை?

ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் :

நான் ஓரளவு தமிழை முறையாகக் கற்றபின்னர், தந்தையாரிடம் கவிதைப் பயிற்சியும் பெற்று, அவரின் திருப்தியின்பின் “இனி கவிதை எழுதலாம்” என்ற ஆசீர்வாத முங் கொண்ட பின்னர்தான் பொதுவெளிக்கு வந்தேன். எனது முதல் கவிதை 1970 களில்தான் கவிஞர் பாண்டி யூரானின் அறிமுகத்துடன் தினபதி கவிதா மண்டலத்தில் வெளியானது. நேரிய அறிவும், பயிற்சியும் இருந்ததால், கவிதையை அனுப்பிய ஓரிரு வாரங் களிலேயே எனது கவிதை “இறைவழி நடப்போம்” என்னும் மகுடத்தில் பிரசுரமானது. அப்போது மகிழ்ச்சி யால் எனக்கு வானத்திற்கும் பூமிக்கும் இடைவெளி தோன்றவில்லை.

பரணீ:

உங்கள் தந்தையார் புலவர்மணி ஆ.மு.ஷரிபுத்தீன் பற்றி அறிந்து கொள்ள விரும்புகின்றோம். அவரது இலக்கிய செயற்பாடுகள் பற்றி கூறுங்கள்?

ஜின்னாஹ் ஷரிப்புதீன் :

தந்தையாரின் வரலாறு மிக விசாலமானது. கேள்விக்குப் பதிலாகச் சுருக்கமாகச் சில. எனது தந்தையார் பாண்டிருப்பு ஐயா வைரமுத்து ஆசிரியரதும், சுவாமி விபுலானந்தர் அவர்களினதும் நேரடி மாணவர். இலங்கையில் வெண்பாவில் “புலவர்மணி” எனப் போற்றப்பெற்ற பெரியதம்பிப்பிள்ளை ஐயாவால் “வெண்பாவில் என்னை நீ வென்றாய் ஷரிப்புதீன் நண்பாவென் நாமம் உனக்களித்தேன்” என வாழ்த்தப் பெற்றவர். இந்தியத் தமிழறிஞர்களால் “வெண்பாப்புலி” எனவும் விருதும் பொற்கிழியுமளித்துப் பாராட்டப் பெற்றவர். தந்தையார் பன்னூலாசிரியர். பண்டைய இஸ்லாமிய இலக்கியங்களுக்கு உரையெழுதியவர். இலங்கையின் மூன்றாவது இஸ்லாமிய தமிழாசிரியர். கிழக்கின் நீலாவணன், மருதூர் கொத்தன், பாண்டியூரன், அ.ஸ.அப்துல் ஸமத், மருதூர் மஜீத், மருதூர்கனி போன்ற பல இலக்கியப் படைப்பிலக்கியக் கர்த்தாக்களை உருவாக்கியவர்.

பரணீ:

நீங்கள் படைத்த காவியங்கள் பற்றி விரிவாகக் கூறுங்கள்? காவியங்களைப் படைக்க வேண்டும் என்ற உந்தல் ஏன் ஏற்பட்டது?

ஜின்னாஹ் ஷரிப்புதீன் :

இதுவரை சுமார் பதினாறாயிரம் (16000)செய்யுள்கள் கொண்டு பதினான்கு காவியங்கள் படைத்துள்ளேன். பிற ஏழு கவிதைத் தொகுப்புகளுடன் நான் எழுதியுள்ள செய்யுள்கள் இருபதாயிரத்துக்கதிகமாகும். முப்பத்து மூன்று நூல்கள் அச்சுருப் பெற்றுள்ளன. விபரம் தந்துள்ளேன். நான் காவியமெழுதக் காரணமானவரும் எனது ஞானத் தந்தை எஸ்.டி. சிவநாயகம் அவர்கள் தான். தவிரவும் எனது முதல்கவிதை நூலுக்குக் சாற்று கவி தந்த தமிழ்நாட்டின் பன்னூலாசிரியர் எம்.ஆர்.எம் அப்துர் ரஹீம் அவர்களும் தூண்டுதல் தந்தார். ஒன்றோடு நின்றுவிடாது தொடர்ந்து காவியம் பாடவைத்தவர் எனதுமுதல்காவியத்திற்கு அணிந்துரை தந்த பேராசிரியர் சிலம்பொலி செல்லப்பனாராகும்.

இங்கு ஒரு முக்கிய தகவலை குறிப்பிடல் சிறப்பாகும். அது எனது காவியங்களுக்கு இன்றைய தமிழகத்தின் கவியுலகப் பிரபலங்கள் வெளியீட்டுரை நிகழ்த்தியதாகும். முதல் காவியத்திற்கு கவிப்பேரரசு வைரமுத்து அவர்களும், புனிதபூமியிலே காவியத்திற்கு கவிவேந்தர் மு.மேத்தா அவர்களும், திருநபி காவியத்திற்கு கவிக்கோ அப்துர் ரஹ்மான் அவர்களும், திப்புசல்தான் காவியத்திற்கு கவிமாமணி ரீ.எம்.அப்துல் காதர் அவர்களும், அன்னை கதீஜா காவியத்திற்கு பேராசிரியர் தமிழன்பன் அவர்களும் வெளியீட்டு விழாக்களில் வெளியீட்டுரை நிகழ்த்தியுள்ளனர்.

பரணீ:

உங்களுடைய காவியங்களுக்கான வரவேற்பு பற்றி கூறுங்கள்?

ஜின்னாஹ் ஷரிப்புதீன் :

இந்தியாவின் பேரறிஞர் சிலம்பொலி செல்லப்பனாரும் இலங்கைப் பேராசிரியர் ம.மு.உவைசு அவர்களும்

“தமிழுலகில் இதுகாலவரை காவியங்களுக்கே உரை காணப்பெற்று வந்துள்ளன, ஆனால் உரைநடைக்குக் காவியங்கண்ட முதலாமவர் நீங்களேன அவர்கள் எனது காவியங்களுக்குத் தந்த அணிந்துரைகளில் சான்று பகர்ந்துள்ளனர். தவிர இலங்கையிலும் தமிழ்நாடு, பாண்டிச்சேரி, அவுஸ்திரேலியா அமீரகம் போன்ற நாடுகளிலும் எனது காவியங்களுக்காக நான் நிறையவே விருதுகளும் சான்றிதழ்களும் பணப் பரிசில்களும்பெற்றுள்ளேன்.

தவிரவும் தற்போது பாரதியாரின் கொள்ளுப் பேத்தி முனைவர் உமா பாரதி அவர்கள் எனது “மைவண்ணன்” இராம காவியத்திற்கு பாண்டிச்சேரி “தான் அகடாமி”மெய்நிகர் அரங்கில் நயவுரைத் தொடர் நயவுரைச் சொற்பொழிவொன்றையும் செய்து வருகின்றார். இதுவரை எட்டு நிகழ்வுகள் இருபது மணித்தியாலங்கள் நடைபெற்றுள்ளன.

மேலும் பல விருதுகளையும், பாராட்டுகளையும் எனது காவியங்களுக்காகப் பெற்றுள்ளேன். உவமைக்கு இரண்டு பேரறிஞர்களின் பாராட்டுகளைப் பதிவிடுகின்றேன். அவையாவன, பெரும்புலவர் கவி.கா.மு. ஷேரீப் (சினிமாப்பட பாடலாசிரியர்) எனது மஹ்ஜபீன் காவியத்திற்கு அளித்த சாற்றுகவி.

...சிந்தையள்ளங் காவியங்கள் செய்துள்ள முன்னோர் சிரந்தாமும் இவன்கவியில் இவனாளு கின்ற சந்தங்களில் துள்ளுகின்ற ஓசைநயங் கேட்பின் சான்றுரைப்பேன் இவன்கவிதை காலத்தை வெல்லும் முந்துபுகழ் சொல்லல்ல முற்றிலுமீ துண்மை முத்தமிழ் வித்தகன்ஜின்னா ஷரிப்புதீன் வாழ்க!

என்பதாக.

அத்தோடு இலங்கையின் பன்மொழிபுலவர் சோ . பத்ம நாதன் (சோ.ப) ஐயா அவர்கள் எனது எல்லா காவியத்திற்கு வழங்கியது.

வெண்பா அகவல் கலிப்பா அந்தாதியாம் வித்தகங்கள் கண்பாத்திடவும் கிடையாது வற்றிய காலத்திலே பண்பாடு பேணிச்சுவையொன்பதுங்கூட்டிப்பாடுகின்றாய் நண்பாநினது புலமைக்கு நானென்ன நாயகமே

என்றும் பாராட்டியுமுள்ளார்.

பரணீ:

தமிழ் மன்னர்கள் பற்றி காவியங்களான பண்டாரவன்னியன், எல்லா மன்னன் பற்றிய காவியங்களை மிக திறம்பட ஆக்கியுள்ளீர்கள்? இந்த காவியங்களை படைக்க நீங்கள் மேற்கொண்ட கடும் முயற்சி பற்றியும் இடர்பாடுகளையும் பற்றி அறிந்து கொள்ள விரும்புகின்றோம் அவற்றை கூறுங்கள்?

ஜின்னாஹ் ஷரிப்புதீன் :

எனது காவியங்களில் பெரும்பாலானவை வரலாற்றை மையப்படுத்தியனவே. அந்தவகையில்தான் எனது மண்ணுக்காக, இனத்தின் விடிவுக்காகப் பாடுபட்ட பண்டாரவன்னியனையும், எல்லா எனையும் காவியத் தலைவர்களாக்கிக் காவியம் படைத்தேன். இவை இரண்டும் இரண்டு நாவல்களின் மாற்றுருவாக்கங்களே. உரைநடைகள் கவிதைகளாகப் புத்துருவாக்கம் பெற்றுள்ளன. கலைஞர் கருணாநிதியின் பாயும்புலி

பண்டார வன்னியனும், நாவலாசிரியர் செங்கையாழியானின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க அவரது “ஈழமன்னன் எல்லாளன்” என்னும் வரலாற்று நாவலும் காவியங்களாக்கப்பெற்றன.

தன்னளவில் ஒன்றை கற்பனை செய்து ஒரு காவியம்படைப்பது எளிது. ஆனால் ஓர் உரைநடையைக் கவியுருவில் படைப்பதென்பது மிகச் சிரமமான பணி. நாவலின் கருச்சிதையாமலும், அதன் சிறப்புக்குன்றாமலும் பாடவேண்டும். அதற்கு கற்பனை வளமும், சொல்வளமும் இருந்தாக வேண்டும். அர்ப்பணிப்புடன் கூடிய முயல்வும் அவசியம். அந்தவகையில் மூலக்கதை ஆசிரியர்கள் இருவரதும் பூரண திருப்தியை அவர்களின் வாழ்த்துரைகளில் நான் கண்டுள்ளேன்.

கதையை முழுமையாக உள்வாங்கி, சந்தர்ப்பங்களுக்கேற்பக் கவிதையின் வகைமாற்றி, யாப்புக்குற்றங்கள் ஏற்படாதவாறு, கற்பனை வளங் கூட்டிச் செய்யுள்களைப் புனைந்து காவியத்தை நிறைவு செய்தல் வேண்டும். இது ஒரு பகீரதப் பிரயத்தனமாகும். அதில் நான் வெற்றி பெற்றிருப்பதை மூலக்கதாசிரியர்களின் எழுத்துகளில் நான் கண்டேன். அத்துடன் பண்டாரவன்னியன் காவியம் இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசோடு கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க விருதுடன் வேறு பரிசில்களும் பெற்றது. அதுபோன்றே எல்லாள காவியமும் ஆய்வுக்குள்ளானதுடன் மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையப் பரிசிலையும், கிழக்கு மாகாண சாகித்திய விருதுடன் வேறுசில பரிசில்களையும் பெற்றது.

பரணீ:

நாவல் இலக்கியத்திலும் உங்கள் கால்கள் பதிந்துள்ளன. அவற்றை பற்றி க்கூறுங்கள்?

ஜின்னாஹ் ஷரிப்புதீன் :

என்னைப் படிப்படியாக இலக்கிய உலகில் வழிநடாத்திய எனது ஞானத்தந்தை ஐயா எஸ்.டி.சிவநாயகம் அவர்களே என்னைச் சிறுகதைகள் எழுதவும் நாவல் படைக்கவும் உந்துதல் செய்தார். அதன்படியே எனது “கருகாத பசுமை” நாவல் எழுதப்பெற்றது. அதன் கதைப்பலமாக நான் சிலகாலம் வாழ்ந்த மலையகத்தைத் தேர்வு செய்தேன். இந்த நாவலில் எல்லோரும்போல் மலையக மக்களின் துயர்மிகு வாழ்வினை மட்டும் சொல்லாது அந்த மக்களின் மத்திய வகுப்பின் குடும்பமொன்றின் வாழ்வினை ஒரு புதிய எதிர்பார்ப்பை மையப் படுத்திப் படைத்தேன். புத்தக ஆவணவாக்கல் சபையால் அங்கீகரிக்கப்பெற்று அச்சீட்டுமுதலீடு பெற்றதோடு, பின்னர் அரசாங்கத்தால் பிரதி 500 கொள்வனவும் கண்டது.

அதன்பின்னர் இந்த நாட்டின் மூவினச் சமூகங்களின் ஒருமைப்பாட்டை வேண்டி நானெழுதிய நாவல் “முக்காழி” வெளிவந்தது. இந்நாவலில் நான் வாழ்ந்த பிரதேசங்களான (எனது பிறப்பிடமான) கிழக்கு மாகாணம் (மருதமுனை), மலையகம், கொழும்பு, ஆகிய பிரதேசங்களைக் கதைக்களங்களாகக் கொண்டு பௌத்த, இந்து, இஸ்லாம் ஆகிய மூன்று சமயங்களையும், ஒருங்கிணைத்து எழுதப்பெற்றது. அனைத்தும் மூன்றுமூன்றாக அமைந்தால் அதற்கு முக்காழி எனப்

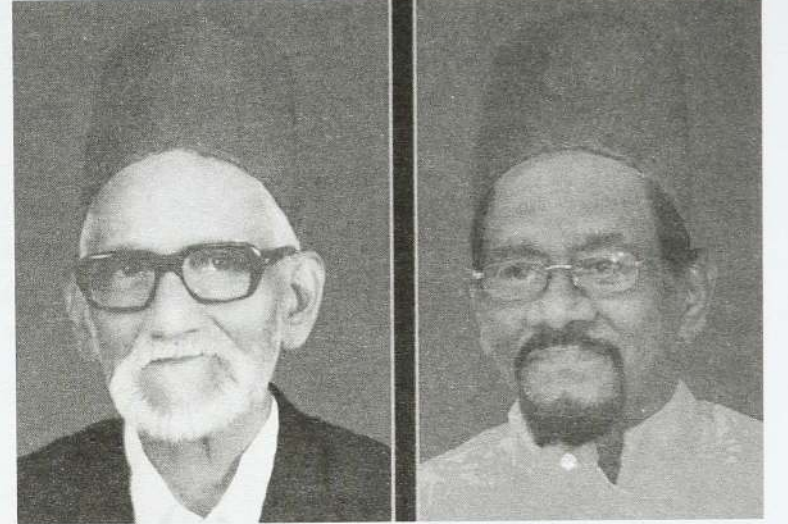
பெயரிட்டேன். இந்த இரண்டு நாவல்களுக்கும் எனது இலக்கிய சகா கவிஞர் தாஸிம் அகமது அவர்களே பெயர்களை முன்மொழிந்தார்.

பரணீ:

உங்களுடைய சிறுகதைத் தொகுதிகள் பற்றி கூறுங்கள்?

ஜின்னாஹ் ஷரிப்புதீன் :

கவிதையில் மட்டும் காலூன்றி நின்ற என்னை, சிறுகதை எழுதும்படி ஐயா எஸ்.டி.சிவநாயகம் அவர்களே தூண்டினார். அத்துடன் சிந்தாமணியில் வாராவாரம் எனது கவிதைகளுக்குக் களந்தந்ததோடு, எனது சிறுகதைகளையும் பிரசுரஞ்செய்து ஊக்குவித்தார். மேலும் தினகரன், தினக்குரல் போன்ற பத்திரிகைகளிலும் இலங்கை, இந்திய சஞ்சிகைகளிலும் எனது சிறுகதைகள் வெளிவந்தன. அதன் தொடராகவே நான் சிறுகதைகளையும் நாவல்களையும் எழுதினேன். கதைக் கருவாக எனது அனுபவங்களும், கண்டறிந்தவையும் தேர்ந்து கொண்டு சுமார் நாற்பது சிறுகதைகள் பத்திரிகைப் பதிவு பெற்றன. அவற்றில் முப்பத்து மூன்று சிறுகதைகள் “பெற்றமனம்” என்றும் “வேறுந்த நாட்கள்” என்றும்

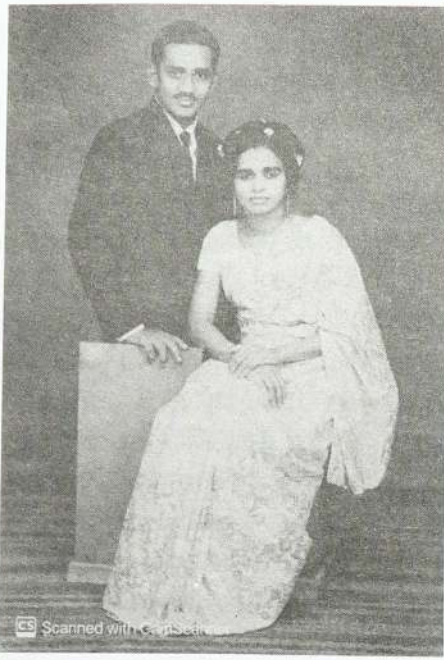
இரண்டு தொகுதிகளையும் வெளியிட்டேன். இந்த இரு தொகுதிகளும் இலங்கை அரசாங்க பாடநூல் பிரசுர சபையால் பாடசாலைகளுக்கு உகந்தவை என்னும் அங்கீகாரத்தைப் பெற்றன. அத்துடன் மூன்றுமுறை எனது சிறுகதைகள் இலங்கையிலும் கனடாவில் ஒன்றுமாக நான்குமுறை பரிசிலும் பெற்றுள்ளன. எனது பெற்றமனம் சிறுகதைத்தொகுதி இந்திய மாணவர் ஒருவரால் பல்கலைக் கழகமுனைவர் பட்டப் படிப்புக்கும் தேர்வானது.

பரணீ:

நபிமார்கள் பற்றிய உங்கள் படைப்புகளைப் படைக்கும் போது இஸ்லாமிய தமிழ் மக்கள் இடையேயான வரவேற்பைக் கூறுங்கள்?

ஜின்னாஹ் ஷரிப்புதீன் :

எனது இஸ்லாமியப் படைப்பிலக்கியங்களே என்னைத் இந்தியத்தமிழகம், மலேசியா, சிங்கப்பூர், பாண்டிச்சேரி, அமீரகம் போன்ற இஸ்லாமியத் தமிழர்கள் மத்தியில் அறிமுகஞ் செய்ததோடு, எனக்கான ஒரு அங்கீகாரத்தையும் வழங்கின. அதன்பொருட்டே பேராசிரியர்

ம.மு.உவைசு அவர்களின் மறைவின்பின்னர். அவரது பொறுப்பிலிருந்த இந்திய இஸ்லாமிய இலக்கியக் கழகத்தின் இலங்கையின் மாநாட்டு ஒருங்கிணைப்பாளர் பொறுப்புக்கான தேர்வுக்கு நானாகக் காரணமாகிற்று. அதன் நீட்சியே இலங்கை இஸ்லாமிய இலக்கிய ஆய்வகத்தின் தோற்றமும், இலங்கையில் நடைபெற்ற இரண்டு உலக இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய மாநாடுகளின் வெற்றியுமாகும்.

பரணீ:

சிறுவர் இலக்கியங்களை படைப்பவர்கள் அருகி வருகின்ற காலத்தில் நீங்கள் தொடர்ச்சியாக பல சிறுவர் இலக்கியங்களை படைத்து வருகின்றீர்கள். சிறுவர் இலக்கியங்களை படைக்கின்ற போது நீங்கள் கருத்தில் கொள்பவை? உங்களது சிறுவர் இலக்கிய முயற்சிகள் சிறுவர்களை சென்றடைந்ததா?

ஜின்னாஹ் ஷரிப்புதீன் :

நான் ஐந்து சிறுவர் இலக்கியங்களை மட்டுமே செய்துள்ளேன். நான் சிறுவர் இலக்கியங்களை எழுதத் தூண்டியவர் பிரபல நாவலாசிரியர் செ.யோகநாதன் அவர்களாகும். “யூனிசெப்” நிறுவனத்தால் கண்டியில் நடத்தப் பெற்ற பயிற்சிப் பட்டறைக்கும் அழைத்துச் சென்று பங்குபெறச் செய்ததோடு, எனது படை

பொன்றும் அவர்கள்மூலம் வெளிவரவும் காரணமானார். அதன்பின் “றாம்-ரு-றீ” நிறுவனத்தால் கருத்துறையில் நடைபெற்ற பயிற்சிப் பட்டறையிலும் நான் பயிற்சி பெற்றேன். அவர்களின் அங்கீகாரத்துடனும் எனது படைப்பொன்று வெளிவந்தது. எனது இரண்டு சிறுவர் இலக்கியங்கள் இலங்கை புத்தகப் பண்பாட்டுச் சபையின் உதவியோடு பதிவும் பெற்றுள்ளது. அத்துடன் எனது மனைவியால் ஆங்கிலத்தில் மொழிமாற்றம் செய்யப்பெற்ற அவற்றில் ஒன்றின் பிரசுரத்தையும் சபையே ஏற்றது.

பரணீ:

கவிதை, சிறுகதை, நாவல், காவியம், சிறுவர் இலக்கியம் என்று தொடர்ச்சியாக பல நூல்களை வெளியிட்டு வந்துள்ளீர்கள். உங்களுக்கு பெரும் புகழையும் உங்களுக்கு பிடித்ததுமான துறை எது?

ஜின்னாஹ் ஷரிப்புதீன் :

இதுவரை முப்பத்து மூன்று நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. இன்னும் வரவுக்காகச் சிலவும் உண்டு. கவிதையாலேயே நான் இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகமானேன். அதுவே எனக்கு வாலாயமானதுமாகும். ஒரு கவிஞனாகவே நான் அடையாளங்காணப்படுகின்றேன். நீங்கள் கூறுவது போல புகழைத் தந்திருந்தால் அதற்குக் காரணம் எனது காவியங்களினாலாகும்.

பரணீ:

நீங்கள் பெற்றுக் கொண்ட விருதுகள் பற்றிக் கூறுங்கள்?

ஜின்னாஹ் ஷரிப்புதீன் :

சென்னை தமிழ் இலக்கியப் பேரவையால் கவிஞர் வைரமுத்துவினால் மஹ்ஜபீன் காவியம் ஆய்வுரை செய்யப்பட்டு அவராலும், நாவலாசிரியர் ஹஸன் அவர்களாலும் பொன்னாடை போர்த்து கௌரவம் செய்யப்பெற்றது.

1994 இலங்கை கலாசார அமைச்சு “ஷம்ஸுல் ஷஹாரா” (கவிக்கதிரோன்) பட்டமளித்துக் கௌரவம் செய்தது.

1996 பண்டாரவளை இந்து மாமன்றம் “கவிமாமணி” பட்டமளித்தது.

1997 சென்னை தமிழகக் கவிஞர் கலைமன்றம் 1997ல் நடத்திய நான்காவது கவிஞர்கள் மாநாட்டில் உவமைக் கவிஞர் சுரதா அவர்கள் மூலம் “நற்கவிஞர்” பட்டயம் பெற்றமை.

1999 ஆண்டு புதுச்சேரி கோட்டைக் குப்பத்தில் நடைபெற்ற இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டில் “தமிழ்மாமணி” விருது வழங்கப் பெற்றமை.

1999 இரத்தினபுரி சாமஸீ அமைப்பினால் “காவியத்திலகம்” பட்டம் வழங்கி கௌரவிக்கப் பட்டமை.

2003 மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம் கௌரவித்தளித்த “தமிழ் முஸ்லிம் நல்லுறவு விருது”

2005 ஆண்டுக்கான இலங்கைக் கலாசார அமைச்சின் “கலாபூஷணம்” விருது

2006 கலாபூஷண விருது பெற்றமைக்காய்

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் அளித்த கௌரவம்.

2006 தேசிய சாஹித்ய விருது பெற்றமைக்காய்க் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் அளித்த கௌரவம்.

2006 கல்முனை தடாகம் கலை இலக்கிய வட்டம் அளித்த “கலைத்தீபம்” பட்டம்.

2007 ஸ்ரீ லங்கா முஸ்லிம் கலைஞர் முன்னணி வழங்கிய “காப்பியக்கோ” விருது

2008 நீர்கொழும்பு இந்து இளைஞர் மன்றம் தனது பவளவிழா நிறைவு விழாவில் அளித்த “காவியக் கவிமணி” விருது

2008 துபாய் சங்கமம் தொலைக் காட்சி நிறுவனம் சார்பாய் அளிக்கப்பட்ட “கவிச்சக்கரவர்த்தி” விருது

2010 தமிழ்நாடு பன்னாட்டு இஸ்லாமிய இலக்கியக் கழகம் அளித்த “காப்பியக்கோ” விருது

2010 மன்னார் தமிழ்ச் சங்கம் அளித்த “தமிழ்த் தூதுதனிநாயகம் அடிகளார் விருது”

2010 மேல்மாகாண தமிழ் சாகித்ய அமைப்பின் “கவியமிர்தன்” விருது

2010 யாழ்ப்பாணம் திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம் அளித்த “புலவர்மணி” விருது

2013 கம்பன் கழக”மகரந்தச் சிறகு விருது”

2013 உற்றுப் புலவர் ஞாப கார்த்த விருது (இந்தியா)

2013 இலங்கைப் பேராதனைப் பல்கலைக் கழக தமிழ்ச் சங்கம் வழங்கிய “சங்கச்சான்றோன்” விருது

2014 பாண்டிச்சேரி (இந்தியா) தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம் வழங்கிய “செம்பணிச் சிகரம்” விருது

2017, தமிழ்நாடு பன்னாட்டு இஸ்லாமிய இலக்கியக் கழகம் அளித்த “வாழ்நாள் சாதனையாளர்” விருது.

2017 தமிழ்நாடு முஸ்லிம் தொண்டு இயக்கம் அளித்த “காவியப் பெரும்புலவர்” விருது

பரணீ:

ஈழத்தில் வழங்கப்படும் விருதுகள் சில குழறுபடிகளுக்கு உள்ளவதாக சொல்லப்படுவது பற்றி பல விருதுகளைப் பெற்ற உங்கள் கருத்து நிலையாது?

ஜின்னாஹ் ஷரிப்புதீன் :

தகுதியற்றவர்களின் தேர்வுக்குழு உட்பிரவேசம். துறைசார்ந்தவர்களை உள்வாங்காமை, பிரதேசவாதம், மதவாதம், தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்பு, பணஊடாட்டம், மேலிடத்தில் தரப்படும் விருதுகளில் மட்டுமல்லாமல் தனிப்பட்ட நிறுவனங்களிலும் இதுவே நிலைமை. பலமுறை நான் தவிர்க்க முடியாமையால் பரிகம் விருதும் பெற்றிருந்தாலும் மேற்கண்ட காரணங்களால் நானும் பாதிக்கப் பெற்றுள்ளேன். இவை என்னாலும், பிறராலும் ஆதாரங்களுடன் நிஷேபிக்க இயலுமானதாகும்

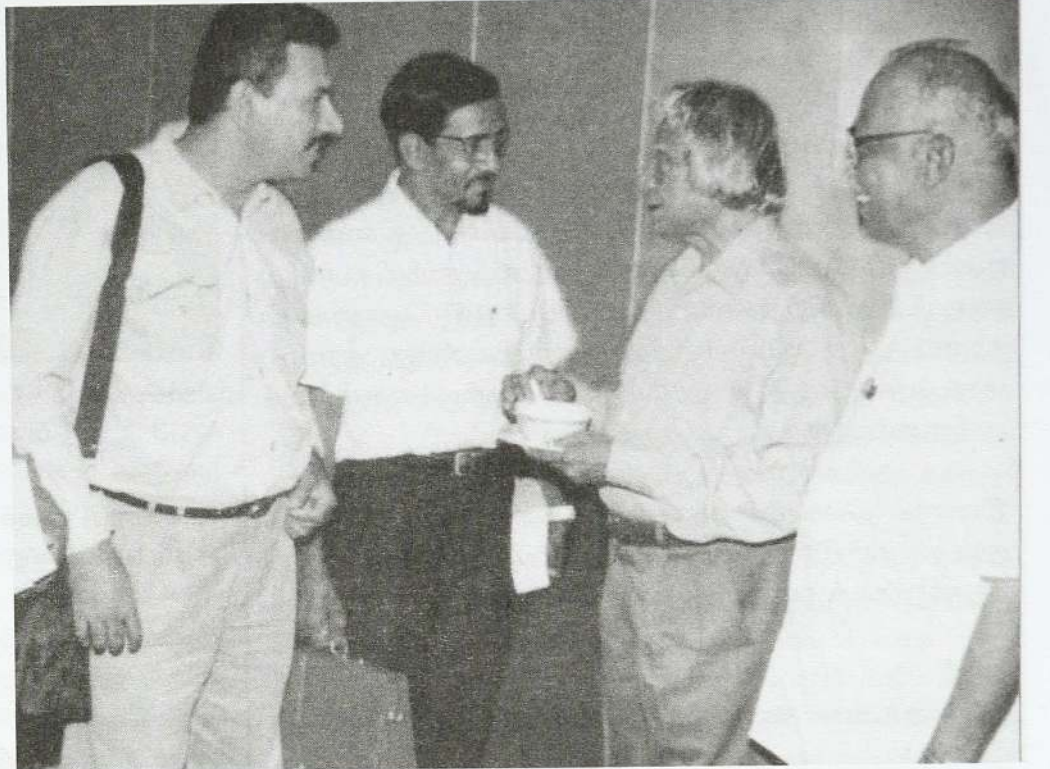
பரணீ:

இன்று வெளிவருகின்ற கவிதைகள் பற்றிய உங்கள் நிலைப்பாடு?

ஜின்னாஹ் ஷரிப்புதீன் :

உரைநடைக்கும் கவிதைக்குமுள்ள வேறுபாடு, கவிதையில் மேலெழும் ஓசைதான். “ஓசை கவிதைக்கு உயிர்” இதனால்தான் நம்முன்னோர் கவிதைக்கு இலக்கணம் வகுத்தனர். அகவலோசை, செப்பலோசை, துள்ளலோசை, தூங்கலோசையென. பண்டைய கவிதைகள் அனைத்தும் ஓசைக்குள்ளடங்கவே பாடப்பெற்றன. ஆனால் இன்றோ பிறமொழிகளின் புதிய மரபுகளைப் பின்பற்றி கவிதையில் உருவமாற்றங்களைக் காணமுடிகின்றது.

வெற்றுச் சொல்லடுக்குகளோ வசனங்களோ கவிதையாகா. காலத்தின் தேவையுணர்ந்து இவ்வாறான படைப்புகள் தேவையென எழுதுவதையாராலும் தடுக்க இயலா. இப்போது கவிதைகளின் வரவும் கவிஞர்களின் எண்ணிக்கையின் அதிகரிப்பும்

அதிகமாகிப் போனமைக்கு இன்றைய கட்டுக்கோப் பின்மையுமே காரணமாகும். இதனால் புதியவற்றை ஒதுக்கிவிட இயலாது. அவற்றுள் மேலோங்கி நிற்கும் கருத்தாழத்தை மனத்தூன்றினால் அவையும் ஏற்புடையதே

பரணீ:

ஈழத்து இலக்கியம் பற்றிய உங்கள் கருத்துகளை கூறுங்கள்?

ஜின்னாஹ் ஷரிப்புதீன் :

இலக்கியங்கள் காலத்தின் கண்ணாடி. பெரும்பாலும் அவை கால, தேச, வர்த்தமானங்களுக்கேற்ப மாறுபடும். சில எக்காலத்திற்கும் பொதுவானவையாக அமையும். அதுவே இங்கும் நடைபெறுகின்றது. முப்பதுவருட்கால உள்நாட்டு யுத்தகாலத்தில் நம்நாடு பட்டதுயரை நம்மவர்கள் பாடினர். இவற்றைத் தொகுத்து இரண்டு கவிதைத் தொகுதிகள் வெளிவந்தன. ஒன்று

“மரணத்துள் வாழ்வோம்” மற்றொன்று இஸ்லாமிய இலக்கிய ஆய்வகம் எனது தலைமையில் 2002 ஆண்டில் நடைபெற்ற உலக இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டில் வெளியிடப்பெற்றது. அதன் செயலாளர் கவிஞர் அஷ்ரஃப் ஷஹாப்தீனால் தொகுக்கப்பெற்ற “மீஸான் கட்டைகளின் மீழ் எழும் பார்வை” என்னுந் தொகுப்பு. இப்போது நவீன கவிதை என்ற போர்வையில் நிறையவே நமது இளைய சமுதாயம் கவிதைப்பிரசவம் செய்கின்றனர். அவைகள் நூலுருப் பெற்றும் வருகின்றன. சிறுகதைகள், நாவல்கள் தொகையளவில் குறைவே.

பரணீ:

எதிர்கால ஈழத்து இலக்கியம் பற்றிய உங்கள் கணிப்பு?

ஜின்னாஹ் ஷரிப்புதீன் :

ஆளுமைமிக்க படைப்பிலக்கிய கர்த்தாக்கள் அருகிப் போயுள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

யுத்தத்தின் காரணமாய்ப் புலஞ்சிதறிப் போனதும், மறைவடைந்து போனதும், வயது முதிர்ச்சியால் சோர்ந்து போனதும் இதற்கான காரணிகளாகும்.

வாசிப்புக் குன்றிப்போனதால் மொழியாற்ற லற்றவர்களின் குறைப்பிரசவங்களே இன்று பெரிதும் வெளிவருகின்றன. இத்துர்ப்பாக்கிய நிலையை எண்ணும்போது எதிர்காலத்தில் தமிழிலக்கிய படைப்பிலக்கியங்களின் வெளிப்பாடுத் தொகையும் தரமும் பற்றி ஐயப்பாடே தோன்றுகின்றது. தரமற்ற படைப்புகளுக்குச் சாமரம் வீசும் அறிஞர்களும் இக் குறைபாட்டிற்குக் காரணமாகின்றனர்.

நல்லவற்றைத் தேடிப் படிக்கும் எண்ணம் இளைய தலைமுறைப் படைப்பாளிகளிடம் இல்லாததும், தாமும் இலக்கிய உலகில் பதம்பதித்துவிட முயன்று தோற்றுப்போகும் நிலையும் இன்று கண்கூடு.

பரணீ:

எதிர்கால உங்கள் இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றி கூறுங்கள்?

ஜின்னாஹ் ஷரிப்புதீன் :

எண்பது வயதைத் தாண்டிவிட்டதால் எந்தவித திட்டமிட்ட செயற்பாடுகளையும் செய்ய மனமொப்ப வில்லை. இருக்கும்வரை இயன்றதைச் செய்தல் என்பதே இன்றைய எனது எதிர்பார்ப்பாகும்.

பரணீ:

இளம் படைப்பாளிகளுக்கான உங்கள் கருத்துகளை பகிர்ந்து கொள்ளுங்கள்.

ஜின்னாஹ் ஷரிப்புதீன் :

ஒன்றைப் படைக்க முயலுமுன் அதுசார்ந்த வாசிப்பில் தம்மைத்தாமே ஊக்குவித்தல் வேண்டும். படைத்த வற்றைப் பதிவிடமுன் துறைசார்ந்தவர்களுடன் பரிமாறிக் கருத்தறிய வேண்டும். வாசிப்பை மேம்படுத்தினாலன்றி மொழி வாலாயமாகா. இதனால்தான் “கண்டது கற்கப் பண்டிதனாவான்” என முன்னோர் மொழிந்தனர். எனவே வாசியுங்கள், வாசியுங்கள், வாசியுங்கள்

என்பேன்.

பரணீ:

உங்களது இலக்கியச் செயற்பாடுகளுக்குப் பக்கபலமாக இருப்பவர்கள் பற்றிக் கூறுங்கள்?

ஜின்னாஹ் ஷரிப்புதீன் :

எனது இலக்கிய வளர்ச்சியில் தோள்தந்தவர்கள் பற்றி இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் பலரைக் குறிப்பிடலாம். ஆரம்பத்தில் தினபதி, சிந்தாமணி பத்திரிகைகளில் கவிதைகளை எழுதியிருந்தாலும் அவற்றின் ஆசிரியர் இலங்கையில் என்னை அனைத்துத் துறையிலும் படிப்படியாக வளர்த்தெடுத்த ஐயா எஸ்.டி.சிவநாயகம் அவர்களை ஆரம்பத்தில் நான் நேரடியாக அறிந்திருக்க வில்லை. அவரிடம் என்னை அழைத்துச் சென்று என்னை அறிமுகப்படுத்தியவர் சத்தியஎழுத்தாளர் கவிஞர் எஸ்.ஐ.நாசூர்கனி அவர்களாகும். அதன் பின்னரே நான் இலக்கியத்தில் பன்முகப் படைப்பாளியானேன்.

பிற்காலத்தில் காவியங்களை எழுதத் தொடங்கியதும் எனது காவியங்களை செவ்விதவாக்கம் செய்யும் பொறுப்பினை தமிழ்மாமணி முனைவர் அகனங்கன் அவர்களும் தமிழ்மாமணி அல் அகமத் அவர்களும் பொறுப்பேற்றனர்.

அல் அகமத் அவர்களின் கண்படாமல் எனது எந்தக் காவியமும் இதுவரை அச்சுருவாகக் கம் பெறவில்லை.

அருமை நண்பர், கவிஞர் டாக்டர் ஜின்னா ஷரீபுத்தீன் அவர்களின் உயரிய இலக்கியப் படைப்பான “மஹ்ஜபீன் காவியம்” என்னும் நூலுக்கு நான் ஒரு “வசன நூல்” எழுதியுள்ளேன்.

காவியங்களுக்கு, வசன காவிய நூல்கள் எழுதும் முறையைத் தோற்றுவித்தவர்களே தமிழக முஸ்லிம்கள் தாம். “தமிழில் உரை நடையை வளர்ந்தவர்கள் முஸ்லிம்களும் கிறித்தவர்களும். அவர்கள் தத்தம் சமயக் கருத்துக்களை மக்களிடையே பரப்புவதற்காக அவ்வாறு செய்தார்கள்” என்னும் கருத்துப்பட, தமிழறிஞர் மயிலை சீனி. வேங்கடசுவாமி அவர்கள் “பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கியம்” என்னும் தமது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். சீறாப்புராண வசன காவியம் வெளிவந்தபிறகே கம்பராமாயண வசனம் போன்ற நூல்கள் வெளிவரலாயின என்னும் செய்தி இக்கூற்றை உறுதிப்படுத்தும்.

சீறா வசனத்தைத் தொடர்ந்து சின்ன சீறா, புதாசுஷ்ஷாம், திருமணி மாலை, இறவுசுல்குல் படைப்போர் முதலான காப்பியங்களுக்கு வசன நூல்கள் இயற்றப்பட்டன.

காப்பியங்களுக்கு வசனங்கள் எழுதுவதோடு, உரை நடை நூல்களை காவியமாக்கும் பணியும் முஸ்லிம் புலவர்கள் மேற்கொண்டுள்ளனர். இலங்கை கசாவத்தை ஆலிம் புலவர் அப்பா அவர்கள் எழுதிய பத்குல் மிகர் பஹனஷா வசன காவியம் என்ற நூலைக் காப்பியமாக்கினார், நாகூர் குலாம் காதிரு நாவலர் அவர்கள். ஆனால் அக்காப்பியப் புலவரின் மறைவு காரணமாக, அது அச்சேறாமலேயே மறைந்து போய் விட்டது. அதில் ஒரே ஒரு பாடல் மட்டும் கிடைத்துள்ளது.

இஸ்லாமியத் தமிழ்ச் சிற்றிலக்கியங்களுள் பல, அம்மாளை போன்ற மக்கள் இலக்கியமாக இருந்து காப்பிய வடிவம் பெற்றதுண்டு, உதாரணம், வண்ணக் களஞ்சியப் புலவரின் தீன் விளக்கம். “இபுறாகீம் சாகிபு படைப்போர்” என்றும் “ஏர்வாடி தர்கா அம்மாளை” என்றும் அழைக்கப்பட்ட நூலை அடிப்படையாகக் கொண்டே, தாம் “தீன்விளக்கக் காப்பியம்” இயற்றியதாக வண்ணக் களஞ்சியப் புலவரே கூறியுள்ளார். அதற்கு நேர் மாற்றமாகவும் நடந்ததுண்டு. “நாலெட்டில் வென்றான்” பீருகான் புலவர் இயற்றிய காப்பியத்தை வண்ணக் களஞ்சியம் நாடகமாக்கினார். அப்துல் காதிருப் புலவர் இயற்றியமலுக்குமுலுக்கு ராஜன் காவியத்தை அம்மாளைப் பாடல்களாக இயற்றினார். பேட்டை ஆமுர் அப்துல் காதிரு சாதிபு.

“மஹ்ஜபீன் காவியம்” நூலுக்கு, அதற்கு 38 ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பட்ட மஹ்ஜபீன் நாவல் எப்படி வசன நூலாக அமைய முடியும் என்ற கேள்வி எழலாம். அடுத்த தலைமுறையின் இலக்கிய வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் அப்படித் தான் குழப்பமடைவார்கள் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. அந்த அளவுக்கு கவிஞர் ஜின்னா அவர்களின் “காவியம்” மூலத்தன்மைகளைத்

மஹ்ஜபீன் காவியம் ஹஸன்

தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. அப்படியாரும் நினைத்தாலும் அதைப் பற்றி நான் பெருமைப்படவே செய்வேன். இது உண்மை. வெறும் வார்த்தைகளன்று.

கவிஞர் ஜின்னா அவர்களின் இரு கவிதைத் தொகுப்பு நூல்களை அச்சிடும் பொறுப்பை நான் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஏற்றுச் செய்து முடித்தேன். அப்பொழுது அவருடைய மேதையையும் கவித்திறனையும் உணர்ந்து மகிழ்ந்தேன். காப்பியங்கள் இயற்றக் கூடிய தகுதி அவருக்கு உண்டு என்ற எண்ணம் எனக்கு அப்போது தோன்றியது.

இலங்கைப் பேரறிஞர் சிவநாயகம் ஐயா அவர்களும், தமிழ்நாட்டு இஸ்லாமியப் பேரறிஞர் எம்.ஆர்.எம். அப்துல்-றஹீம் ஹாஜியார் அவர்களும் அந்த எண்ணத்தை அவர் உள்ளத்தில் விதைத்த உண்மை இப்போதுதான் எனக்குத் தெரிய வருகிறது. அந்த எண்ணம் வளர்த்து உருப்பெற்றது. வியப்புக்குரியதல்ல. ஆனால் அதை நிறைவேற்று வதற்காக அவர் நான் எழுதிய முதல் சரித்திர நாவலான “மஹ்ஜபீன்” கதையைத் தேர்ந்தெடுத்ததுதான் எனக்கு வியப்பையளிக்கிறது! இதன் மூலம் என் எழுத்துக்குக் கிடைத்திருக்கும் பெருமையை எண்ணி இறும்பூது எய்துகிறேன். எனக்குக் கிடைத்த இலக்கியப் பரிசாக இதனை நான் கருதுகிறேன். எனது “சிந்து நதிக்கரையினிலே!” என்னும் சரித்திர நாவலுக்கு தமிழக அரசின் முதற்பரிசு கிடைத்த போது எனக்கேற்பட்ட மகிழ்ச்சியைவிடக் கூடுதலான மகிழ்ச்சியை இது எனக்கு அளிக்கிறது. புகழனைத்தும் அல்லாஹ்வுக்கே!

கவிஞர் டாக்டர் ஜின்னாஹ் அவர்களின் அருமைத் தந்தையார் புலவர் மணி ஆ.மு.ஷரீபுத்தீன் ஹாஜியார் அவர்களை நான் நெடுங்காலமாக அறிவேன். அவர்கள்பால் எனக்கு மிகப்பெரும் மதிப்புண்டு. அவர்கள் படைத்துள்ள பல கவிதை நூல்களையும் படித்து மகிழ்ந்திருக்கிறேன். அவர்கள் ஓர் ஒப்பற்ற உரையாசிரியரும் ஆவர் என்பதை, “புதாசுஷ்ஷாம்” காப்பியத்திற்கு அவர்கள் தந்துள்ள உரை நூல்களைப் படித்தவர்கள் உணர்ந்திருப்பார்கள். முதுபெரும் கவிஞரான அப்பெரியாருக்கேற்ற குமாரராக டாக்டர் ஜின்னாஹ் அவர்கள் விளங்குவதும் நினைந்து மகிழ்த்தக்கதாகும்.

இக்காவியத்தில் என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்து நிற்பது அதன் எளிமையும் இனிமையும். மற்ற சிறப்புகளைப் பற்றி நான் சொல்ல ஆரம்பித்தால் மூலக்கதைக்கும் எனக்கும் உள்ள தொடர்பு காரணமாக அது “தற்புகழ்ச்சி” யாகக் கருதப்படவும் கூடும் என்பதால், கவிஞருக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டு இவ்வுரையை இத்துடன் நிறுத்திக் கொள்கிறேன்.

வாழ்க கவிஞர் ஜின்னா அவர்களின் கவி!

எல்லாம் வல்ல அல்லாஹ் நம் கவிஞருக்கு அனைத்து நலன்களையும் வழங்கியருள்வானாக. ஆமீன்.

வஸ்ஸலாம்.

“முத்து நகை”யைக் கைகளில் ஏந்தி...

“முத்து நகை” எனும் ஜின்னாவ் ஷரிபுத்தீன் அவர்களின் கவிதை நூல் ஒன்றினைப் பெறுகிறேன் கொஞ்சம் நாட்கள் முன்னம். மருதமுனை அன்னை வெளியீட்டகம் 1989களில் வெளியிட்டது, இந்தக் கவிதை நூல். அன்னை, தந்தை, மாமா மச்சினன் என்று தன்னை வளர்த்து ஆளாக்கிய சுற்றங்கள் அனைவருக்கு மாய் “முத்து நகை” நூலை சமர்ப்பணம் செய்திருக்கிறார் ஜின்னாவ் ஷரிபுத்தீன் அவர்கள். பல்கலை வேந்தர் சில்லையூர் செல்வராஜன் அவர்கள், “தொழுவதற்கு ஓர் பாட்டு” என்ற தலைப்பில் ஆசிப் பா தொடங்குவார் அதே கவிதை வடிவில் நூலுக்காக. அழகு, அந்த கவி ஓசை, நல்லெண்ணப்பாங்கு எல்லாமும்.

காலை ஞாயிற்றின் வீச்சுக்
கதிர்களாய் எறிக்கும் ஜின்னாவ்
வாலைப் பாக்களினாற் கூன் பா
வாடையின் கூதல் தீர்த்தேன்!
சோலையின் தென்றல் வந்தென்
தோள் தழுவினாற் போல் இந்த
நூலை நான் நுகர்ந்தேன்!
வாழ்வேன் நூறாண்டு!
ஓம்! இன்ஷா அல்லாஹ்!

சீர், தளை, தொடை, கோள் எல்லாம் கொண்டு கொஞ்சம் மரபுக் கவிதைக்கு ஜின்னாவ் ஷரிபுத்தீன் சொந்தக்காரர். தேன் மதுரத் தமிழ் விளங்கும் மருதமுனை இவரது தாயகம். சில்லையூரார் சொல்வார் அவர்பற்றி, வல்லாண்மைக் கவிக்களம் கண்டவர் என்று, செஞ்சொல்லின் சொந்தக்காரர் என்று, மரபு மாறா பட்டுப் பனுவல் படைப்பவர் என்று. பொய்யில்லை அவர் சொல்லில் போல, நாவலாசிரியரும் கவிஞருமாகிய திரு. மருதூர்க் கொத்தன் ஏ.ஆ. இஸ்மாயில் அதிபர் சொல்வார்,

“தேனோடு பாலும் பழரசமும் ஆறாகி
மாளோடுங் காவில் மறுகுதல்போல்
தேனான செந்தமிழிற்
பாவின்பம் செய்கின்ற
ஜின்னாவ் தன் தந்தைக்கு
வாய்த்த மகன் தான்.
மொழியை முறையாய்ப் பயிலாதோர் செய்யும்
நலிவு விலை போகும் நாளில்
தெளிவான செஞ்சொல்லில்யாப்பமைதி கொஞ்சக்
கவிபாடும் அஞ்சொல் கவிஞன் அவன்.”

இலக்கியமாமணி புலவர்மணி அல்-ஹாஜ் ஆ.மு.ஷரிபுத்தீன் அவர்கள் 1947களில் அக்கரைப்பற்று முஸ்லிம் ஆண்கள் பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியர். ஒரு சிறுவனாய் ஜின்னாவ் ஷரிபுத்தீன் தான் அங்கு கற்றதை, அங்கே பெற்றுக்கொண்டதை, தந்தையாரே கவிதை களின்பால் அவர்தன் மகனார் அவர்களை ஊக்கு வித்ததைப் பற்றியெல்லாம் நூலில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஜின்னாவ் ஷரிபுத்தீன், ஆ.மு. ஷரிபுத்தீன் அவர்களது இரண்டாவது புதல்வர். 01-09-1943ல் பிறந்த இவர் இன்று ஆற்றல் மிகு டாக்டராகப் பாணந்துறையில் பணிபுரிபவர்.

ஜின்னாவ் ஷரிபுத்தீன் குறித்து, ஈழத்தின் பிரபல கவிஞர் பாண்டியூரன் திரு. கு.கணபதிப்பிள்ளை

ஆசிரியர் அவர்கள் சொல்லும் வரிகள் இப்படி அமையும்.

எள்ளென்றா லெண்ணெ யினிய
மருக்கொழுந்தின் சுள்ளென்றாற்
செந்தேன் கருத்தொன்றும்
தெள்ளுற்ற “ஜின்னாஹ்” சரிபுத்தீன்
நெஞ்சந் தொடும்பாக்கள்
பொன்னென்றே கொள்ளும் புலன்.

எதுகவிதை யென்றே யிடறிக் கோ லேந்திப்
புதுக்கவிதை தேடும் புவியில்,
புதுக்கவிதை தூவியறுவடை துல்லியமாங்க்கண்ட
ஜின்னாஹ் பாவியலை வென்றார் படைத்து.”

மேலும் அவர் சொல்வார், “புதுக்கவிதைப் பிரசவத்தால் மரபுக்கவிதைக்கு பாராயம் வந்துவிட்டதோ என ஐயுறுங்காலை கிழக்கு வானில் வெள்ளாப்புக்காட்டி உதயமாகிய “மரபிளம்பரிதி” இந் நூலாசிரியர் ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் அவர்கள். இளமைப்பருவத்தில் மாணவராக இருக்கும் போது கவிதைகள் எழுதும் வளமாற்ற இலக்கிய நெஞ்சம் படைத்தவர், ஜின்னாஹ் தந்தையாரிடம் காணக் கூடிய இலக்கியச் செழுமையில் கருக்கட்டிய வித்தாம். இன்று ஆரோக்கியமான கனித் தருவாகப் புலமை பொலிந்து விளங்குவதன் பேரே இந்நூல்.

1965-1970க்கு இடைப்பட்ட காலங்களில் தினபதி கவிதா மண்டலத்தில் பிரசுரங்களும் பெற்ற இவர் பல சஞ்சிகை பத்திரிகைகளில் எழுதியும் இலங்கை வானொலியிலும் இலக்கிய அரங்குகளிலும் களம் கண்டும் வளர்த்தவர். மரபுக்கவிதைக்கு மகுடம் புனைவன இவரது கவிதைகள்.

சந்தம், பொருள், அவை சார்ந்த உவமைகள் விரவிக் கிடக்கிற ஒரு கமழ்சோலை அவர் கவிதைகள். “நூன்முகம்” தனில் ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் சொல்வார், இயற்கையழகை, இளமையை, இன்பத்தமிழின் அழகை, நாட்டுநடப்புக்களை, செயற்றிறனால் உலகய்யச் செய்த நன்மானுடரை பற்றியானதே இந்த “முத்து நகை” நூல் என்பதாக. கிட்டத்தட்ட 144 பக்கங்கள். முதல் கவிதை “காப்பு” அழகான பிரார்த்தனை. நித்தியனிடம் அவரின் பெரு வேண்டுகல். நாவில் தமிழுறல் உண்மையில் இறை கொடை. உயரத்தேப் பறக்கும் பெரும் பருந்துகள் போலும் அறிஞர்களிடையே சிறுவண்டு நான் கவிபாட வந்திருக்கிறேன் என்று “அவையடக்க”த்தில் அவர் பணிவுடன் சொல்வார்.

மனைவியின் சிறப்புகளைச் சொல்லி, “நல்ல மனையாளமைதல் போலப் பேறு நானிலத்தி லுண்டாமோ?” என்று ஒரு கவிதையில் எழுதுவார் ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன். 1985களில் “சிந்தாமணி” நாளிதழில் வெளிவந்தது இக்கவிதை. சந்தத்துடன் கவிதை எழுதல் பயிற்சிபெற என் பதினாறு வயதுகளில் நான் அதை வெட்டி ஒரு டயறியில் ஒட்டி வைத்திருந்தேன் என்பது ஞாபகம் வருகிறது. “முத்து நகை”யில் அக்கவிதையை மீளக் கண்டு அந்நினைவுகளை மீட்டிக் கொள்கிறேன். போலவே, “நானை வருவேன்” கடமை நிமித்தம் துணைவனைப் பிரிய நேரும் ஒரு பேதையின் குரலுக்கு பதிலாய் அமையும் அழகான கவிதை. “எந்தனுக்கே சொந்தம் உன் அழகு”

இணையருக்கான காதலின் ஆறுதல் மொழி.

“1983 ஆண்டு ஜூலை” கவிதை கறுப்பு ஜூலை கலவரம் பற்றிய நெடுங்குறிப்பு. இலங்கை வரலாற்றில் குருதியினால் எழுதப்பட்ட கொடிய பகுதி. இன்றளவும் உலகம் பழித்துரைக்கும் கேவலம். கண்முன்னே அக்காலக் காட்சிகளை அப்படியப்படியே விரித்து வைக்கிறார் கவிஞர் அந்த நீண்ட கவிதையில். பெரும் பான்மைச் சமூகத்தின் காதையர்க் கூட்டம் வெறி கொண்டெழுந்து, இரும்புளம் கொண்டு, கொலை, கொள்ளை, கடையெரிப்பு, வாகனங்கள் உடைத்தல், தீயிட்டு எரித்தல் என்று தீக்குணவு படைத்தமையை கண்ணீர் எழுத்தில் வடிக்கிறார். கேவலத்தைச் சாடுகின்ற அந்த கவிதை அவரின் தார்மீகக் கோபம். கனல் தெறிக்கும் சொல்லாடல். போதை, பொய், களவு, கொலை, ஏமாற்று, துரோகம் என சீரழியும் இலங்கை மாந்தர் கண்டு உளம் நொந்து “மீண்டும் வருகவே” என புத்தனை அழைக்கும் இன்னொரு கவிதையும் தொகுப்பில் உள்ளது. “ஞான ஊனங்கள்” போதைப் பொருள் பாவனையால் சிந்தையழிந்து சீரழியும் சமூகத்தினருக்கு ஒரு சாட்டை வீச்சு. புகையை நுகர்ந்து நுகர்ந்து குனியத்தில் சஞ்சரிக்கவா இப்பிறப்பு என்று அவர் கேள்வியெழுப்புவது சிறப்பு.

“தமிழ் வாழும் உள்ளம்” என்று தலைப்பிட்டு கவிஞர் அல் அஸூமத் அவர்கள் தந்த வாழ்த்து ஒன்றையும் குறிப்பிட வேண்டும்.

தாதைமணி வித்துவத்தில் மேதை
தாரமிவர்க் குதவிநுகர் கோதை
தமிழ்வாழும் உள்ளம்: தண்கவிதா இல்லம்
ஷரிபுமகன் வித்துவமோர் காதை.

வீங்குதலை மத்தியிலிப் பட்சி
விடுதலையாய்த் திரிகிறதோர் உச்சி!
வெண்பாவின்யாப்பாய் மெய்மொழியின்காப்பாய்
வேடனையும் வேட்டையிடுங் கட்சி!

நாமொழியில் தீன்மதுரம் பாய்ச்சி
நமக்களித்தார் ஜின்னாஹ்பால் காய்ச்சி,
நற்கவிதைக் கோனாய் நலப்பதினா றானாய்
நாளுமினி வளருககோல் ஓச்சி.

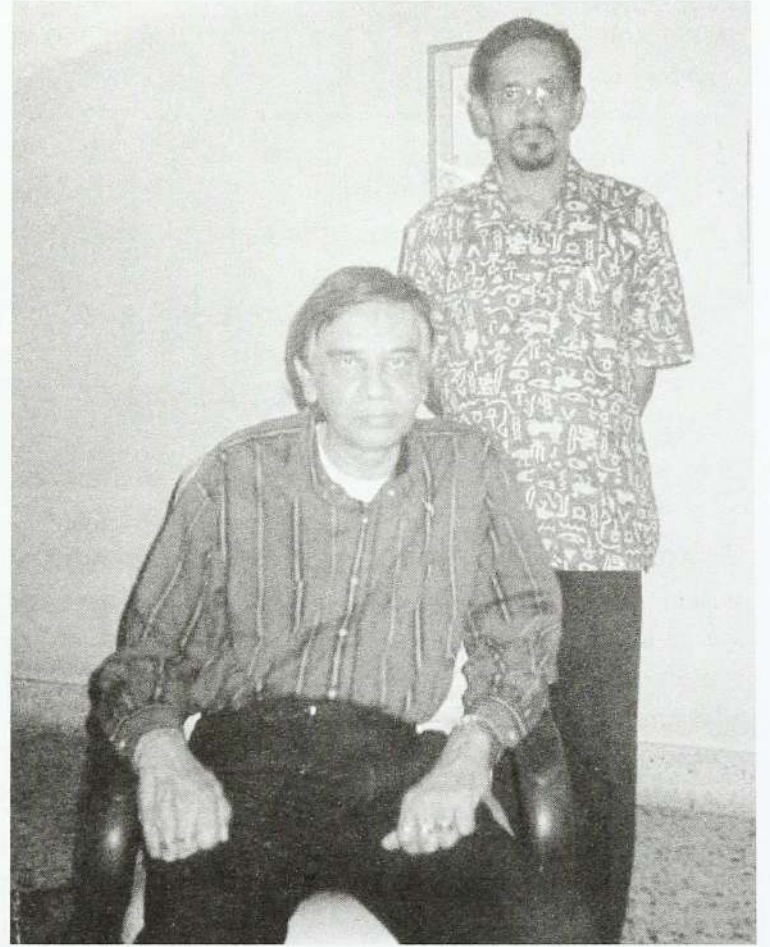
“செயற்கை மரணங்கள்” கவிதையில் இவ்வுலகில் மரணம் கெட்ட மானிடரால் மலிந்து கிடப்பது கண்டு உள்ளம் நோவார் கவிஞர் ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன். வெள்ளத்தால், பெருநெருப்பால், பூகம்பத்தால் வீசுகின்ற புயற்காற்றின் கடுஞ்சினத்தால் கொள்ளைகொள்ளையாய் மனிதர் அழிவது போக, குவலயத்தில் எள்ளளவும் மன்னுயிர்க்கு மதிப்பேயற்று இயற்கைக்குப் புறம்பானவாறும் இன்று கொள்ளை கொள்ளப்படுகிறதே மனித ஜீவன். கொடுமையந்த நிலையென்றுமறையுமாமோ? என்று மனம் வலிக்கப் புலம்புவார் அவர். இதுபோல, சந்தமும் பொருளும் ஒன்றுசேர்ந்து இயற்கை பற்றி, கல்வியின் சிறப்புகள் பற்றி, ஒற்றுமை நிறைந்த சமூகத்தைக் கட்டியெழுப்பல் பற்றியெல்லாம் இவர் பாடும் மேலும் பல கவிதைகள் நூலில் விரவித்தான் கிடக்கின்றன. “முத்து நகை” அழகு பொக்கிஷம்.

கால வெள்ளத்தால் அழியாத கல்வெட்டுக்கள் ஜின்னா ஷரிபுத்தினின் கவிதைகள்

இலங்கை மண்ணிற்கு அடையாளம் பெற்று தந்த படைப்பாளிகளுள் ஜின்னா ஷரிபுத்தீன் முக்கியமான ஓர் ஆளுமை. மருத்துவராக தனது பணியைத் தொடர்ந்தாலும் தமிழ் மீதான தீராத காதல் இவரை இன்று ஈழத்துத் தமிழ் உலகு போற்றும் வண்ணம் உயர்த்தியுள்ளது. கவிதை, சிறுகதை, நாவல், சிறுவர் இலக்கியம் எனப் பல்துறைசார்ந்த தளத்தில் நின்று தமிழ் இலக்கியத்திற்குப் பெருமை சேர்த்த பெருந்தகை இவர். “முத்துநகை”, “பாலையில் வசந்தம்”, “பனிமலையின் பூபாளம்”, “கருகாத பசுமை”, “எங்கள் உலகம்”, “கடலில் மிதக்கும் மாடி வீடு”, “பெற்ற மனம்” என இவரது நூல்களை அடுக்கிக்கொண்டே செல்லலாம். இவரால் படைக்கப்பட்ட “வல்லுவம்” என்னும் கவிதைத் தொகுதி இவரது பன்முகப் பார்வையையும் சமூக உணர்வையும், தமிழ் கவிதை புலத்தில் இவருக்கு இருக்கின்ற ஆழ்ந்த அறிவையும் வானத்தில் வெளிப்படும் வெண் மதி போல வெளிச்சமிட்டுக்காட்டுகின்றது.

கவிக்கோ அவர்களது இந்தக் கவிதைத் தொகுதிக்கு “வல்லுவம்” எனப் பெயர் துட்டப் பட்டுள்ளது. வள்ளுவம் என்னும் சொல்லை மாத்திரமே நாம் இவ்வளவு காலம் அறிந்திருக்கின்றோம். வல்லுவம் என்பதன் அர்த்தம் என்ன என்பதைத் தேடியப்போது அதற்கு கைப்பை என்னும் பொருள் கிடைத்தது. இப்படி இக்கவிதை நூலுக்கு இவற்றைத் தொகுத்தவர்கள் அடையாளம் இட்டிட காரணம் என்னவாக இருக்கும் என்ற வினாவின் மத்தியில் எம் மனதில் உதிப்பது கைப்பைக்குள் எந்தப் பொருளும் மறைந்து கிடக்கலாம்; மறைக்கக்கூடியவற்றை மறைக்கலாம். எல்லாம் கலந்து கலவையாக உள்ளே வைக்கப்பட்ட அற்புதப் பொருளாக கவிக்கோ அவர்களது கவிதைகள் இவை என்னும் எண்ணத்தில் அவர்கள் இவ்வாறு அர்த்தம் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் இந்நூலின் பதிப்புரையில்

கிழக்கு மாகாணத்தில் பழையக் காலத்தில் பல்வகையான பொருட்களைச் சேமித்து வைக்கும் கைப்பை வல்லுவம் என்று சுட்டிக்காட்டப் படுகின்றது. இது அக் கால வழக்கில் இருந்த சொல்லாக அர்த்தப்பட்டாலும் இக்கவிதைத் தொகுதியில் உயிரோடு துடித்துத்துக் கொண்டு இருக்கும் கவிதைகள் அனைத்தும் கிழக்கு மாகாணத்திற்கு மட்டும் சொந்தமானதல்ல. படைப்பாளர் மட்டுமே கிழக்கு மாகாணத்திற்குரியவர். அவரது சிந்தனை தமிழும் தமிழ் மக்களும் தமிழ்ச் சான்றோர்களும் பரந்திருக்கும் இடங்களை யெல்லாம் துழாவி துளைத்து அவர்தம் பிரச்சினைகள், சிறப்புகள், அடையாளங்கள் என அனைத்து அம்சங்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளதால் வல்லுவம் என்னும் பெயர் கவிதைத் தொகுப்பிற்கா? அல்லது கவிஞனுக்கா? என்பதில் சிறிது ஐயம் எழுத்தான் செய்கின்றது.

இக்கவிதைத் தொகுப்பில் கவிக்கோ அவர்கள் புத்தரையும், பௌத்த மதம் சார்ந்த போதனைகளையும் மீண்டும் பிறந்து வர வேண்டும் போதிமாதவா, போதனையால் உலகாண்ட பெருமான், பகவானின் பாதைதனைப் பற்றி வாழ்வோம், புத்தபகவானின் உபதேசங்களும் முன்மாதிரியும், மனம் மாறிய மாது, குச ஜாதகக் கதைகள் போன்ற தலைப்புகளில் படைத்திருப்பது கவிக்கோ அவர்கள் பௌத்த மதம் சார்ந்தும் அதன் போதனைகள் குறித்தும் தமக்குள் வைத்திருந்த பெரும் மதிப்பு புலப்படுகின்றது. பௌத்த போதனைகளின் வழியாக சீரழிந்து வரும் சமூகத்தை நல்வழிப்படுத்த புத்தப்பெருமானை அழைக்கும் பாங்கில் மீண்டும் பிறந்து வர வேண்டும் போதி மாதவா என்னும் கவிதை கவிக்கோவின் சமூக கரிசனையை வெளிப்படுத்துகின்றது. சமூக ஒழுக்கம், தனிமனித ஒழுக்கம், அதனை சீர்திருத்தம் செய்வது ஒரு எழுத் தாளனின் கடமை என்பதை வலியுறுத்தும் வகையிலும் ஜின்னா ஷரிபுத்தீன் பல்வேறு கவிதைகளைப் படைத்துள்ளார். தன்

தாய்மொழியாம் தமிழ்மொழியின் பெருமையையும் அருமையையும் வெளிப்படுத்தும் வகையில் மகாகவி பாரதிக்கு அடுத்த நிலையில் வைத்து எண்ணும் வகையில் மிளிரும் கவிஞர்கள் பலரின் வரிசையில் கவிக்கோ அவர்களுக்கும் இடம் இருக்கிறது என்பதையாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல், மெல்லத் தமிழினி, அன்னைத் தமிழ், செந்தமிழ்ச் செம்மொழிச் சீர் ஆகிய தலைப்புகளில் இடம் பெறும் கவிதைகளினூடாகக் காணமுடிகின்றது.

தமிழ்மொழி பற்றி பேசும் கவிக்கோ அவர்கள் தமிழ் மக்களின் நலன் குறித்தும் நாம் தமிழர் என்னும் சிந்தனை அனைவர் உள்ளத்திலும் உதித்திட வேண்டும் என்னும் மனநிலையில் பல்வேறு கவிதைகளைப் படைத்துள்ளார். இதில் புதுயுகத் தமிழர் என்னும் கவிதையும் குறிப்பிடத்தக்கது. மொழி பிரச்சினையால் இலங்கையில் எழுந்த இனப்பிரச்சினை, அதன் தாக்கங்களை உணர்ந்த கவிக்கோ சமமே உரிமை வேண்டும் சகலருக்கும் என்னும் கவிதையில் இலங்கை மக்களை ஒன்றுபடுத்தும் சிந்தனையை விதைக்கின்றார். இதைத் தவிர ஒற்றுமை கீதம் ஒலிக்கட்டும் , மீண்டும் ஒன்றாவோம் ஆகிய கவிதைகளிலும் தமிழர் மொழியால் ஒன்றுபட வேண்டும் என்னும் உயரிய கருத்துக்களைப் பதிவு செய்கின்றார்.

ஒரு படைப்பாளன் என்பவன் தான் என்னும் சுயநலத்தைக் கடந்து தான் வாழும் சமூகத்தை மட்டு மன்றி இன, மத, மொழி, பால் வேறுபாடுகளைக் கடந்து சமரசத்துடன் இலக்கியம் படைக்கவேண்டும். எவன் ஒருவன் சமூக நலன் குறித்து மாத்திரம் சிந்திக்கின்றானோ அவனே இந்த உலகத்தாரால் போற்றப்படுவான். அவனுடைய படைப்பே காலம் கடந்தும் உயிர் வாழும் ஜின்னா ஷரிபுத்தீன் கிழக்கு மாகாணத்தின் மருதமுனையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டு தமிழ் இலக்கியங்கள் படைத்தாலும் பிரதேசம் கடந்தும் ஏனைய சமூக வாழ் மக்கள் குறித்தும் அவரது நலன் குறித்தும் கவிதைகள் படைத்திருப்பது ஒரு படைப்பாளனின் தலையாய பண்பாகவே வெளிப்படுகின்றது. இலங்கையில் நடைபெற்ற இனப்பிரச்சினை, அதனால் இனரீதியாக மக்கள் தமக்குள் பிளவுபட்டிருப்பதை வேதனை கலந்த மொழியில் பதிவுசெய்து அனைவரிடமும் சமரச சிந்தனையை விதைக்கும் பாங்கில் பல்வேறு கவிதைகளையும் வல்லுவம் என்னும் கவிதைத் தொகுதியின் பல இடங்களில் ஆவணப்படுத்தியுள்ளார் கவிக்கோ அவர்கள்.

ஒரு கவிதை உயிர்த்துடிப்போடு வாசகன் நெஞ்சில் வாழ்வதற்கு அக்கவிதையின் சொற்கள் அது தரும் அனுபவம் மிகவும் முக்கியம். ஜின்னா ஷரிபுத்தீனின் கவிதைகளில் எதுகை, மோனை, சந்தங்கள் கவிதைகளை மெருகட்டியுள்ளதோடு ஆழமான கருத்துக்களையும் அவை வெளிப்படுத்துகின்றன. மேலும் சாமான்ய மக்கள் அவற்றை வாசித்து, தெளிந்து, தேறுவதற்கான வழியையும் இவரது கவிதைகள் காட்டுகின்றன.

மகாகவி பாரதியார் தமிழ்க் கவிதையின் வடிவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் புரட்சி செய்து சாமான்ய மக்களும் கவிதைகளைக் கற்று அறிந்து தெளிய வேண்டும் என்னும் உணர்வைக் கொண்டு வெற்றியடைந்ததைப் போல அவருக்கு பின் வந்த

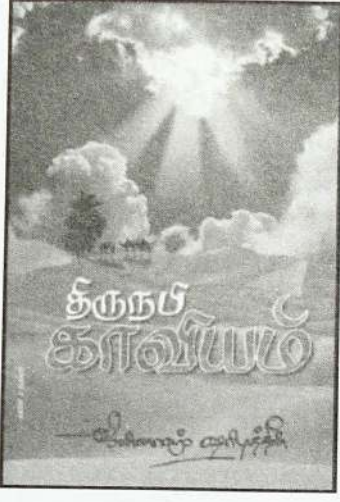
கவிஞர் தலைமுறையும் அவற்றையே பின்பற்றியது. அது போலவே ஈழத்துக் கவிஞரான கவிக்கோ அவர்களும் தான் எழுதிய கவிதைகளினூடாக பெரும் வெற்றியீட்டியுள்ளார் என்பதை அவரது கவிதைகளை கவைக்கும் போது உணரமுடிகின்றது. கவிக்கோ அவர்களது கவிதைகளின் பாடுபொருளில் பன்மை தன்மை வெளிப்படுவது போலவே அதன் வடிவத்திலும் பன்மை தன்மை வெளிப்படுகின்றது. மரபு சார்ந்த, உரைநடை சார்ந்த, நாட்டுப்புற வடிவம் சார்ந்த அமைப்புகளில்

கலந்து இவர் கவிதை படைத்திருப்பதை வல்லுவம் என்னும் கவிதைத் தொகுதியின் வழி அறியமுடிகின்றது.

ஒரு படைப்பு வாசகனிடம் சென்று சேரும்போது அவரவர் அதனை விளங்கிக்கொள்ளும் பொருளில் வெவ்வேறு விமர்சன வடிவம் கொள்கின்றது. கவிக்கோ அவர்களது கவிதைகளை அவரவர் வாசித்துப் புரிந்துகொண்டு தெளிவடையும்போதே அவர் சமூகத்தின் மீது கொண்டிருக்கும் பற்றை உணரமுடியும். ஜின்னா ஷரிபுத்தீனின் கவிதைகள் காலத்தால் அழியாத கல்வெட்டுக்கள் என்பதில் இருவேறு கருத்திற்கு இடமில்லை.

திருநபி காவியம்

ஜின்னாஹ் ஷரீபுத்தீன் என்ஹொரு மேதைமை

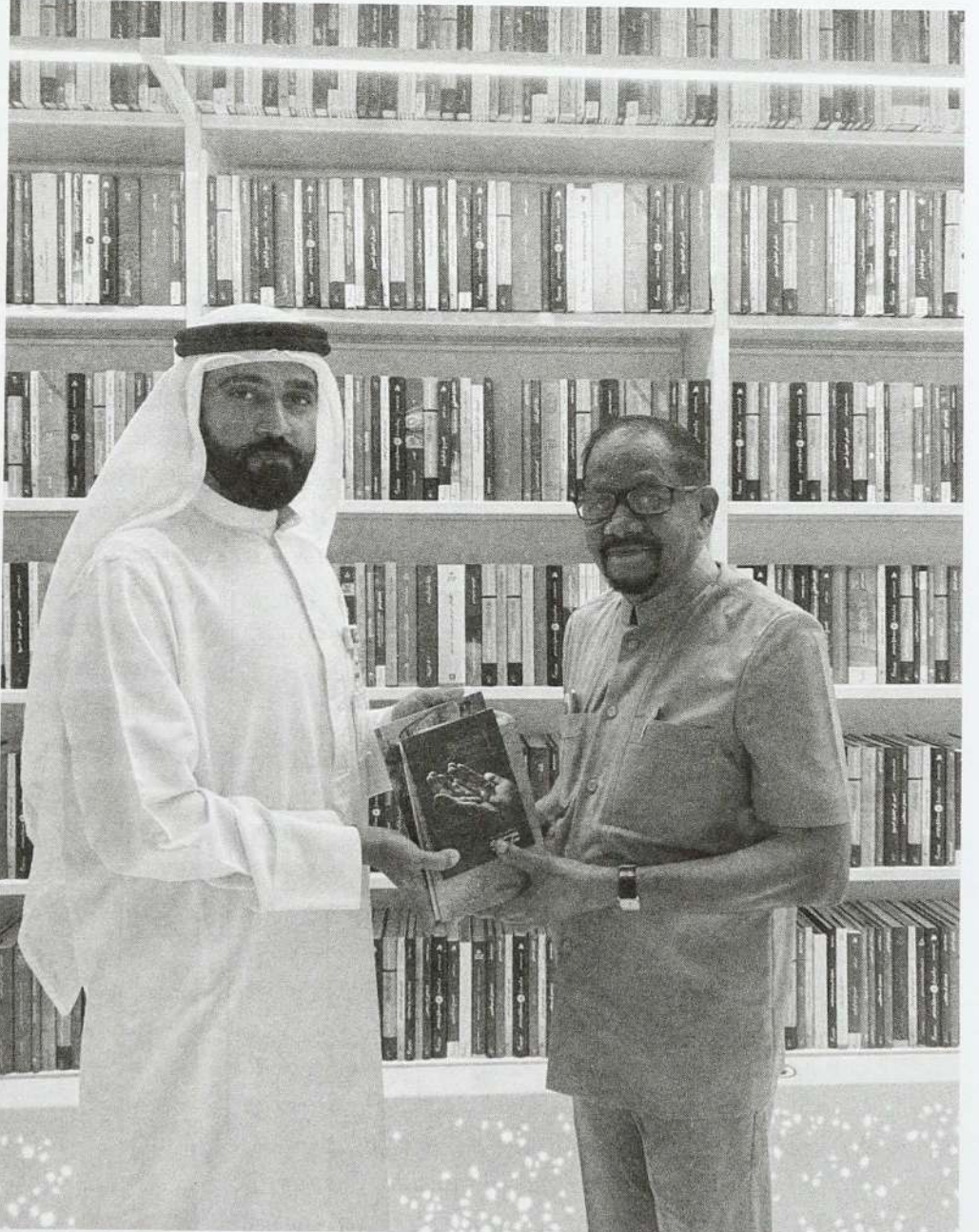
புலவர்மணி ஆ.மு.ஷரிபுத்தீன் ஒரு ஞானவான். அவரது தமிழ்ப் புலமை அன்றும் இன்றும் சான்றோரால் மிகவும் மதிக்கப்படுகிறது. தந்தையின் புலமைக்கு எந்த விதக் குறைவும் ஏற்படுத்தாத இன்னுஞ் சொல்லப் போனால் அதைப் பாதுகாக்கும் விதத்தில் இன்னுஞ் போனால் அதைப் பெருமைப் படுத்தும் விதத்தில் தனது இலக்கியப் பணியை மேற்கொண்டுள்ளார் கவிஞர் ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன்.

நூலை வெளியிட்ட தோடும் சோர்வடைந்து போய்விடுவதுண்டு. அல்லது ஏதாவது ஒன்றை மட்டும் தொடர்ச்சியாக மேற்கொண்ட படி ஏனைய செயற்பாடுகளைக் குறைத்துக் கொள்வதுண்டு, ஜின்னாஹ் இதில் மிகவும் மாறுபட்டவர். இன்றும் இலக்கியக் கூட்டம் என்றால் நேரத்துக்கு ஆஜராகி விடுகிறார். இன்றும் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார். இன்றும் இலக்கிய வாதிகளுடன் தொடர்பில் இருக்கிறார்.

இனம், மதம், வயது என்ற வித்யாசத்துக்கப்பால்

இலங்கையில் இன்றைய நிலையில் டாக்டர்

ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீனின் தமிழ்ப் புலமைக்கு நேர் நிற்கும் இன்னும் இரண்டு டொருவர் இருக்கலாம். ஆனால் உட்கார்ந்த இடத்தில் தளை தட்டாமல் சீர் அறாமல் இலக்கண விதிகளில் பிறழ்வு இல்லாமல் நூறு பாடல்களை ஒரே முறையில் எழுதும் திறமை ஜின்னாஹ்வுக்கு மட்டுமே இருப்பதாக நான் உணர்கிறேன்.

ஏறக்குறைய முப்பது வருட கால அவரது இலக்கியச் செயற்பாடுகளின் அறுவடையாக சிறு நூல்கத்தை உருவாக்கும் நூல்களைத் தமிழுக்குத் தந்துள்ளார் ஜின்னாஹ், நாவல், சிறுகதை, கவிதை, சிறுவர் இலக்கியம், கட்டுரை, இலக்கிய இயக்கச் செயற்பாடுகள் என எல்லா இலக்கியப் பாதைகளினூடும் தனது பயணத்தை வெற்றிகரமாக மேற்கொண்டுள்ள இவர் அகில இலங்கை ரீதியாக பெற்றிருக்கும் பரிசில்களின் பட்டியலும் இவருக்கும் கிடைத்துள்ள கௌரவங்களின் பட்டியலும் மிக நீண்டவை. இந்த இலக்கியப் பணிகளுடும் தனது தொழிலுக் கிடையிலும் பல்வேறு அமைப்புகளில் அவற்றின் தீர்மானிக்கும் சக்தியாக நின்று உழைத்திருப்பது ஆச்சரியத்துக்குரியது.

இலக்கியத்துள் நுழையும் பலர் ஒரு குறிப்பிட்ட கால வாசிப்போடும் எழுத்தோடும் அல்லது ஒரு

எல்லோருடனும் அன்புபாராட்டுவதும் நட்பும் இருப்பதும் அந்த நட்பைப் பழுது படாமல் காத்து வருவால் ஜின்னாஹ்வின் சிறப்புக் குணமாகச் சொல்லலாம். தன்னை விட வயதில் குறைந்தவருக்கு ஒரு வழி காட்டியாகவும் தனது கால இலக்கிய அன்பர் களுக்கு ஒரு ஆலோசகனாகவும் விளங்குகிறார். தன்னிடம் நட்பும் பாராட்டும் ஒரு நபரிடம் உள்ள திறமை யைப் புரிந்து கொண்டாரென்றால் அந்தத் திறமையை வளர்க்கும் நோக்கில் அந்த நபரை ஊக்கப்படுத்துவதில் கண்ணுங் கருத்துமாக நின்று செயற்படுவார். அதற்கு தன்னால் என்ன தியாகங்களை மேற்கொள்ள முடியுமோ அதற்கெல்லாம் துணிந்தவராகவே அவரை நான் காண்கிறேன். இவ்வாறு மற்றவர் மீது அக்கறை கொண்டு செயற்பட்டு அவர் நஷ்டமும் கஷ்டமும் அடைந்ததையும் அறிவேன்.

ஜின்னாஹ் ஒரு விடயத்தைப் பெறுபேற்றுக் கொண்டாராக இருந்தால் அந்த விடயம் உரிய தேதியில் உரிய வேளைக்கு நிறைவேறும் என்று சர்வ நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியும். அவர் எக்கணத்தில் பாரமெடுத்தாரோ அக்கணத்தில் அந்த விடயத்துக்கான வேலைகள் ஆரம்பித்து விடும். அதைச் சீரியமுவம் சிறப்பாகவும் செய்து முடிக்கும் வரை ஓயமாட்டார்.

தனது தொழிலுக்குத் தானே எஜமானாக இருப்பது அவரது வாழ்க்கைத் துணை அவரது முயற்சி களுக்கு உறுதுணையாக இருப்பதும் அவரது வெற்றி களுக்குப் பெரிதும் உதவுகின்றன. பொதுவாக இலக்கியத் துறையில் பெயர் பெற்ற பலருக்கு வாழ்க்கை வசப்பட்டதில்லை என்று சொல்வதுண்டு. தன்னார்வத் தொண்டு நிறுவனத்தில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு மக்கள் சேவையிலுள்ள மனைவி, தங்கள் சொந்தக் காலில் நிற்பதற்கு வலுவூட்டப்பட்ட பிள்ளை கள், இலக்கியம், எழுத்து, புத்தகம், கூட்டம் என்று சதா பேசியபடியிருக்கும் இலங்கை மற்றும் இந்திய இலக்கிய நண்பர்கள் என்று ஜின்னாஹ்வின் வாழ்க்கை அமோகமானது. அர்த்தம் நிறைந்தது.

ஒவ்வாதன ஒதுக்குதல், ஒரு நேர்மையான படைப்பாளிக்கே உரிய சினம். உறுதியான-நேரான பேச்சு, ஒரு தாயின் பரிவு, விசாலித்த மன நட்பு, உச்சக் கட்ட உபசரிப்பு, எளிமையான வாழ்க்கை-இவை ஜின்னாஹ்விடம் நான் கண்ட பண்புகள். இன்று வரை இப்பண்புகளில் எவ்விதக் குறைபாட்டையும் என்னால் அவதானிக்க முடியவில்லை.

சென்னையில் 1999ல் நடந்த உலக இஸ்லாமி யத் தமிழிலக்கிய மாநாட்டுக்கு என்னை அவர் அழைத் துச் சென்றிருந்தார். இவ்வாறான மாநாடு ஒன்றை இலங்கை மண்ணில் நடத்த வேண்டும் என்ற என் ஆதங் கத்துக்கு, சாத்தியம் அசாத்தியம் பற்றியெல்லாம் பேசாமல் எடுத்த எடுப்பிலேயே அவர் சொன்ன வார்த்தை “நாம் நடத்துவோம்” என்பதுதான். அதற்கான முதல் அத்திவாரத்தை இடுவதற்கான கூட்டத்தை அங்கேயே நடத்திக் காட்டினார் ஜின்னாஹ். இலங்கை திருமபியதும் இரண்டு

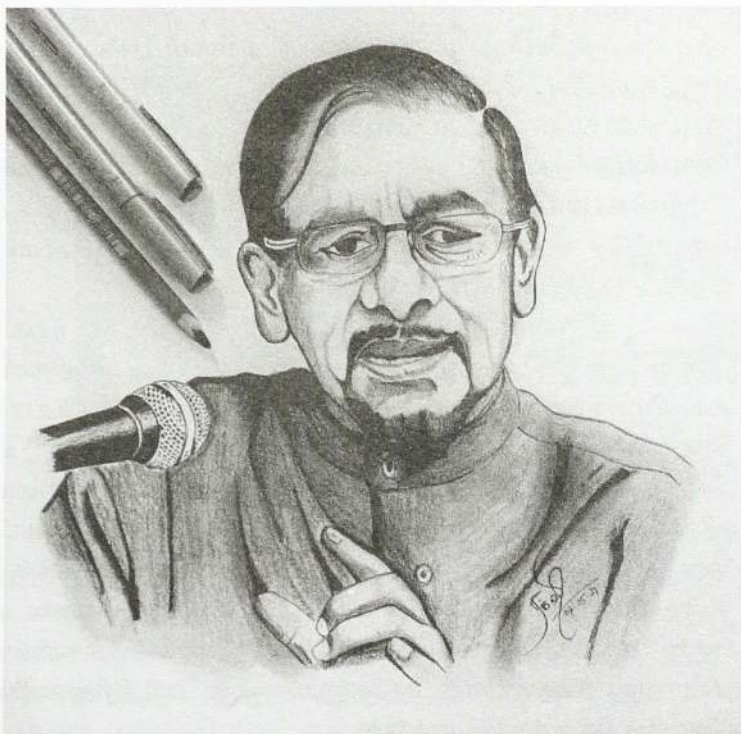
தினங்களுக்கொரு முறை நண்பர் தாஸிம் அகமதுவின் மருந்தகத்தில் மேல் மாடியில் மாநாடு குறித்த முழுத் திட்டத்தையும் தீட்டினோம். அதன் பிறகே அதைச் செயல்படுத்தும் வழி வகைகள் குறித்து முனைப்புகளை மேற்கொண்டோம். 2002ல் கொழும்பில் நடந்த மாநாட்டுக்கு தனது அனுபவத்தைக் கொண்டு எம்மை நெறிப்படுத்தி வழிகாட்டியவர் ஜின்னாஹ்.

ஜின்னாஹ்வின் புலமையின் ஆழம் அறிந்தவர் களில் மூத்த தமிழறிஞர்கள், இலக்கியவாதிகள், கல்விமான்கள் என்று பலர் இருக்கிறார்கள். குறிப்பாக தொண்ணூறுகளுக்குப் பின் அவரைப் பற்றி பெருமளவில் அறிந்து கொள்வதற்கான வாய்ப்பை ஜின்னாஹ் ஏற்படுத்தவில்லை என்றே சொல்வேன், தனது எழுத்துக்களைப் பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளுக்குத் தருவதில் அவர் ஈடுபாடு காட்டவில்லை. அவருடைய ஆறு காவியங்களில் குறைந்தது இரண்டு காவியங் களாவது தொடராக ஏதேனும் ஒரு பத்திரிகையில் வெளிவந்திருக்க வேண்டும்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் தமிழில் பல காப்பியங்களைப் பாடிய பெருமை டாக்டர் ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீனுக்கே உண்டு. இலக்கியத்தில் இத்தகைய தோர் இமாலய சாதனையை இதன் பிறகு யாரும் நிகழ்த்துவார்கள் என்றும் நான் எண்ணவில்லை. ஜின்னாஹ்வைப் போன்ற ஒரு தகமையாளன் இலங்கை மண்ணில் வாழ்வது இலங்கையில் தமிழைத் தாய் மொழியாகக் கொண்ட அனைவருக்கும் பெருமை. அவர் பிறந்த மருதமுனை என்ற இலக்கிய மண்ணுக்குப் பெருமையிலும் பெருமை. ஜின்னாஹ்வின் தமிழ்ப் புலமைக்காகவும் அவரது இலக்கியச் சாதனைக்காகவும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகின் ஏதாவதொரு பல்கலைக் கழகம் அவருக்கும் “கலாநிதி”ப் பட்டம் வழங்கிக் கௌரவிக்க வேண்டும்.

அனுபவங்களில் இருந்தே படிப்பினைகளை மக்கள் சமுதாயம் பெற்றுக் கொள்கிறது. பழமையி லிருந்தே புதுமைகள் தோன்றுகின்றன. புதுமைகள் எத்தனை வர்ணங்களைப் பூசிக் கொண்டு வெளியே வந்தாலும் பழையவற்றுக்கு உள்ள பெருமையும் புகழும் அழிந்து போவதில்லை. இலக்கியம் காலத்துக்குக் காலம் வித்தியாசமான தோற்றங்களில் தன்னை வெளிப்படுத்திய போதும் ஒரு காவியத்தில் நாம் காணும் மொழியின் செழுமையையும் மாந்தர் பண்பாட்டையும் காலத்தின் பதிவையும் புதியவற்றில் நாம் முழுக்கழகத் தரிசித்துவிட முடியாத நிலையே காணப்படுகிறது. இந்த உப்படையில் தமிழ் மொழித் தொண்டுக்காக ஜின்னாஹ்வுக்கு தமிழ் பேசும் சமூகம் கடன் பட்டிருப்பதாக நான் கருதுகிறேன்.

ஓட்டு மொத்த உலக முஸ்லிம் சமுதாயம் தங்கள் உயிரை விட மேலாக நேசிக்கும் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களைப் பற்றிய காவிய நூலின் ஓரிரு பக்கங்களில் எனது ஏழ்மை மிகுந்த வார்த்தைகளைப் பதிவு செய்யும் பாக்கியத்தைத் தந்தமைக் காக ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் அவர் களுக்கு நானும் கடன் பட்டிருக்கிறேன்.

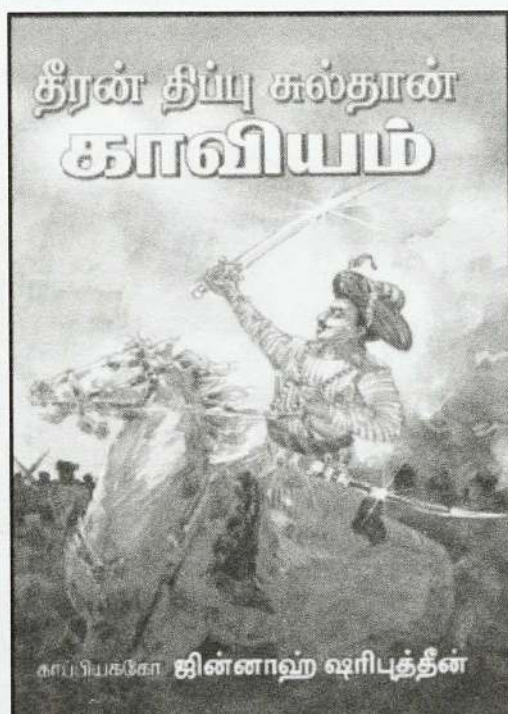

தீரன் திப்பு சுல்தான் காவியம்

வளம்மிக்க மரபுவழித் தளத்தில் நின்று ஒருபுறம் செவ்வியல் தழுவிய எழுத்தாளராகவும் மறுபுறம் நவீனத்துவமும் மனோரதியப் பாங்குடைய படைப்பாளியாகவும் விளங்குபவர் கவிஞர் டாக்டர் ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் அவர்கள் தந்தையாம் புலவர்மணி ஆ.மு.ஷரிபுத்தீன் ஹாஜியாரின் வழிநின்று செவ்வியல் மரபுகளை ஆழ்ந்தும் சுவைத்தும், புனைந்தும் மீளவலியுறுத்தியும் வருபவர். செவ்வியல் மரபு என்று கூறும்பொழுது இலக்கணச் செம்மை, யாப்பொடு நின்றல், உருவத்தினதும் உள்ளக்கத்தினதும் சமச்சீர்மை, பொருட்புனைவின் ஆழம், கலையாக்கத்தின் கவின் வளம் முதலாம் கலைப்பரிமாணங்கள் பொதியப்பெற்று நின்றலைச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியுள்ளது. “யாப்பொடு நின்றல்” என்ற செவ்வியல் செயற்பாட்டில் யாப்புத்தளத்தில் நின்று “செய்யுள்” இயற்றல் என்ற ஓரடுக்குப் பரிமாணத்தில் மட்டும் கவிஞர் ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் கட்டுப்பட்டவரல்லர். “செய்யுள்” தளத்தில் நின்று “கவிதை” புனைபவராகவே அவர் விளங்குகின்றார்.

அதாவது செய்யுளின் இலக்கணப்பொறி முறைக்குள் மட்டும் அவர் உள்ளடங்கி நிற்கவில்லை. வளமான உள்ளடக்கப் பொலிவு, கவினமிகு எடுத்தியம்பல், பொருளொடு ஒன்றித்து நிற்கும் கற்பனைகள் கலைச்சுவைக் கையளிப்பு என்ற பரிமாணங்கள் அவரது ஆக்கங்களிலே எழுச்சிகொள்கின்றன. அவரது ஆக்கங்களை விளங்கிக்கொள்வதற்கு செய்யுள் என்ற எண்ணக் கருவுக்கும் “கவிதை” என்ற எண்ணக் கருவுக்குமிடையே யுள்ள பரிகோட்டினைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. இந்த அடிப்படையில் பதினாயிரம் கதையாக்கங்களை எட்டிப்பிடித்துள்ள பெரும் ஆக்கமலர்ச்சிகொண்டவராக அவர் விளங்குகின்றார்.

காப்பியம் புனைதல் என்பது ஆக்கச் செயல் முறையின் கடினமான பணியாகும். நீண்ட கதைப்புலம் பற்றிய தெளிவு, கதைவளர்ச்சிக் கூறுகளை ஒன்றிணைத்தல், முரண்விசை எடுப்புக்களை தெளிவுறு

இழைத்தல், கவிதை வழியான எடுத்துரைப்பு நுட்பங்களை ஒழுங்கமைத்தல், கட்டுமானச் செம்மையாக்கல், பாத்திர இயல்புகளை கதைவழியாக நேர் மற்றும் எதிர்நிலைப்படுத்தல், அதை நிகழ்புலத்தின் சமநிலைப்பாங்கு முதலாம் பல்வேறு பண்புகளை மரிக்கோவையாக்கிக் காவியம் புனைதல் அத்துணை எளிதான கலைச்செயற்பாடு அன்று. கலையாக்கமும் சமூகம்பற்றிய அறிகையாக்கமும் காவியத்திலே சாங்கமிக்கவேண்டியுள்ளன. இவற்றையெல்லாம் தொகுத்து நோக்கும் பொழுது சமகாலத்தின் காவிய வல்லுனராகவே கவிஞர் ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் அவர்கள் விளங்குகின்றார். அவரது கவிதைகளினதும், காவியங்களினதும் உள்ளார்ந்த விசையாக மானிட நேயம் மேலோங்கிநிற்கின்றது.

சிறுமை கண்டு பொங்குதலும் அதன் அடிப்படையாக இழையோடி நிற்கும். சகோதரத்துவப் புலக்காட்சியும் ஆக்கங்களின் உட்பொருளின் இணை

கூறுகளாகவுள்ளன. அவர் ஆழ்ந்து நிற்கும் புனித இஸ்லாத்தின் வழியெழும் அன்பும், இரக்கமும் சகமனிதருக்கு நிகழும் அல்லல் கண்டு ஆதரவுக் கரங்கள் தருதலும் சிறுகதைகளிலும், கவிதைகளிலும் மேலோங்கி நிற்கும் அறப்பண்புகளாகின்றன. மரபு வழுவாத் தமிழ் மரபின் மொழிப்புனைவோடு அப்பண்புகள் இயல்பாக ஒன்றித்துவிடுகின்றன.

சமூக நீதியானது பாத்திரங்களின் நிழல்களாக இவரது ஆக்கங்களிலே தொடர்கின்றன. பாத்திரங்கள் வழியாக நீதியின் எடுத்துரைப்பு முன்னெடுக்கப்படுதல் இலக்கிய முனைப்பின் தொடுவானத்தை எட்டி நிற்கின்றது. அந்த முனைப்பின் வழியாகத் தனக்கென உரிய தனித்துவமான எழுநடையை (style) உருவாக்கிக் கொள்கின்றார்.

ஆக்கத் திறன்களோடும் எடுத்தியம்பலோடும் அந்த எழுநடை சங்கமித்துக் கொள்கின்றது.

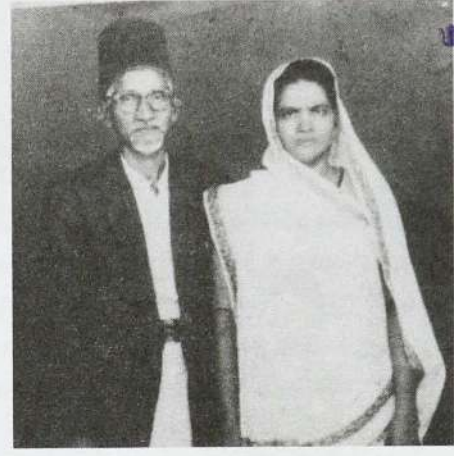
கவிதை வருணனைகளிலே மரபுவழிவாய்ந்த யாப்புக் கட்டமைப்பு மட்டுமன்றி தமிழ் தழுவிய மனோரதியமான சிந்தனைகளின் செல்வாக்குகளும் இழையிட்டு நிற்கின்றன. தமிழ் இலக்கண மற்றும் இலக்கியப் பரப்புகளில் அவர் கொண்டிருக்கும் அறிகையின் பிணைப்புக்களே அவை துல்லியப்படுத்துகின்றன.

இயற்கையின் நேர்ப்பரிமாணங்களை இன்புற்று நோக்குதல், சமூகத்தின் நேர்ப்பரிமாணங்கள்மீது ஈடுபாடு காட்டல், முதலிய மனோரதியப் பாங்கான பரிமாணங்கள் அவரது கவிதையாக்கங்களிலே இழையிட்டு நிற்கின்றன. ஆனால் அவ்வாறு நேர்பரிமாணங்களை நோக்கி இன்புற்று நிற்கும் நிலையில் எதிர்ப்பரிமாணங்களின் இழைகளை அவர் ஒதுக்கித் தள்ளிவிடவில்லை.

ஆக்கங்கள் பெருக்கெடுத்துச் செல்லும் வேளை அவற்றின் தரக் காப்பீட்டை அவர் கைவிடவில்லை. ஆக்கவுலகில் இதனையொரு முக்கியமான பரிமாணமாகச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியுள்ளது. அதிகம் எழுத முனையும் எழுத்தாளர்கள் தரக்காப்பீட்டிலும் அதிக கவனம் செலுத்தவேண்டிய தேவை வலியுறுத்தப்படுதல் உண்டு. ஆனால் அதற்கு விதிவிலக்காக அதிக கவிதைகளைப் புனைந்து கொண்டிருக்கும் ஜின்னாஹ் அவர்கள் அவற்றின் தரத்திலும் ஊடுகவனம் செலுத்துதல் அவற்றைப் படிக்கும் பொழுது மேலெழும் அனுபவமாகவுள்ளது.

பதினாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட கவிதைகளைப் புனையும் அவரது உந்தலும், சிறுவர் இலக்கியம், புனைகதை இலக்கியம், கட்டுரை இலக்கியம் முதலிய துறைகளிலே தடம் பதிக்கும் அவரது புலமைச் செயற்பாடுகளும் நீண்ட ஆய்வுகளுக்குரியவை.

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் இலக்கியச் செயலாளர், பொதுச் செயலாளர், துணைத் தலைவர் முதலாம் பெரும் பொறுப்புக்களை ஏற்றுத் தமிழியல் சார்ந்த வினைப்பாடுகளை முன்னெடுத்தமை நூலாசிரியர் ஆக்கப் பரிமாணங்களின் பிறிதொரு பரிமாணமாகின்றது. அவரின் கலைவளமும் தமிழியல் வினைப்பாட்டு வளங்களும் மேலோங்கிச் சிறப்புற எழுது வாழ்த்துக்கள்.

கருவறையில் அன்னை குருதிப்பால் ஈந்தாள் பிறந்தபின்னும் வெண்ணமுது தந்தாள் --- மருவும் இடர்களைந்து போஷித்து ஏற்றமுறச் செய்தாள் கடனவளைக் காத்தல் மகர்க்கு.

வேண்டாள் எதையும் விரும்பிமகர் தந்தாலும் வேண்டாம் உனக்குஅது வேண்டுமென்பாள் --- பூண்ட சுமைமறப்பாள் தம்மக்கள் சான்றோராய்க் கேட்பின் இமைப்பொழிந்து காத்த திரு.

ஊசி முனையளவும் ஊறுவரின் தன்னுடலத் தேசம்புண் பட்ட துயர்கொள்வாள் --- தூசு நயனத்துட் பக்கின் தகிக்குமிமை ஒக்கும் செயலன்னை கொள்ளுந் துயர்.

பாலமு(து) ஊட்டும் பொழுதுமுகம் நோக்குங்கால் சாலத் தழுவுகின்ற சந்தோஷம் --- நீலக் கடலளவோ வான்வெளியின் கொள்ளளவோ அம்ம! கிடைக்காத பேறவர்க்குத் தான்.

காயும் அகடு கொண்டிடினும் தம்மகர்தம் வாயும் வயிறும் நிரம்பவென -- தாய்தன் துயர்மறந்து தேகந் துயருற்ற போழ்தும் அயராள் பொருள்தேடு வாள்.

கொழுநன்கை விட்டாலும் காத்துவளரக் கின்ற பழுவைத்தோள் தாங்குகின்ற பாவை எழுவான் கதிர்கண்டு நாணும் இயல்புடையாள் கங்குல் பொதிந்துங்கண் பொத்தா தவள்.

பேறுடையாள் ஆண்பால் பெறவொண்ணாப் பாக்கியத்தின் சீருடையாள் தாய்மைத் திருவுடையாள் --- யாருடையார் யாருமில்ர் அன்னைக்கு ஈடாய்இப் பூவின்கண் சாரமவர்க் காசுமந்தச் சீர்.

பிரதிபலன் நோக்காப் பிறவியெனில் தாயே கருவிருந்து காத்துமகர் ஓங்க -- பருவம் வருமளவும் பின்னுந்தன் வாழுநாள் முற்றும் அரும்பாடு பட்டுழைக்கும் பேர்.

- ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன்

மைவண்ணன் - இராம காவியம் - ஓராய்வு

முனைவர். ஹாஜி. ஏம்.ஏஸ்.பஷீர்,

“மன்னாதி மன்னன் கவிக்கலையில்” மதிவண்ணன் ஜின்னாஹ், கம்பராமாயண மாக்கடலில் மூழ்கி, முங்கி குளித்து எடுத்த முத்துக்காப்பியம் மைவண்ணன் இராம காதை! முஸ்லிம் தமிழ்ப்புலவரா? இவர் இப்பணியைச் செய்தவர் ஏன விடப்பட்டுகிறது.

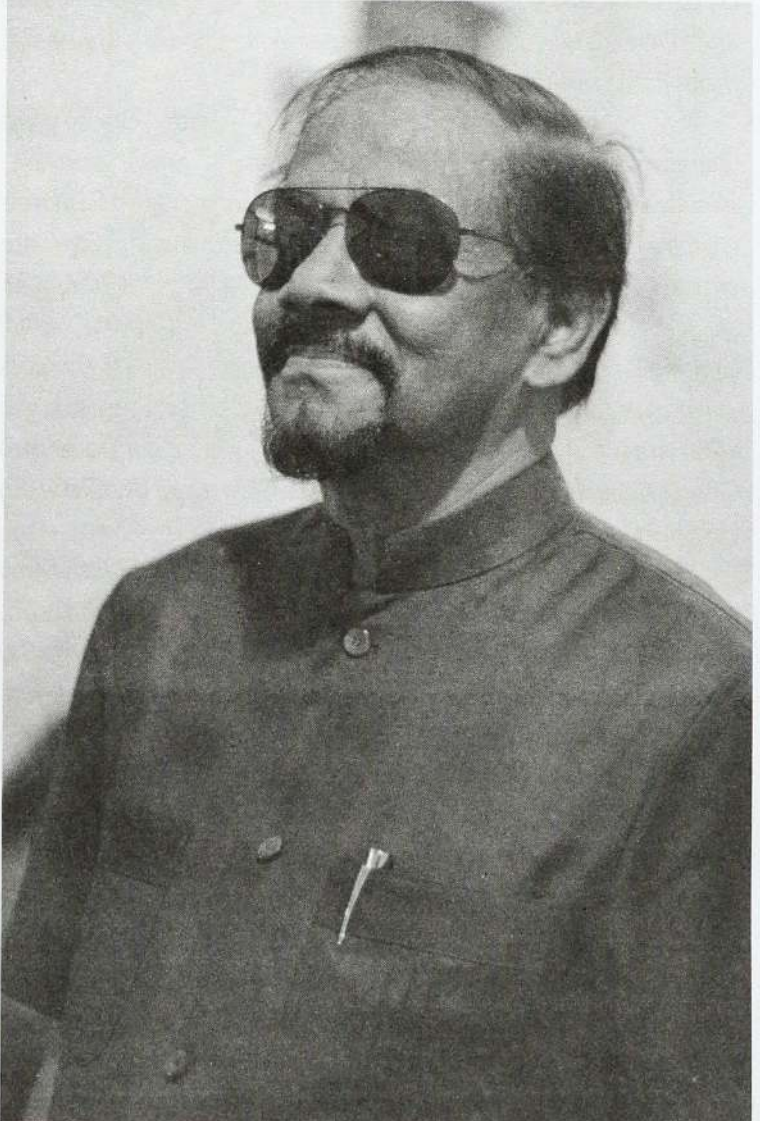
காப்பியக்கோ, “கடலெனும் கம்பநாடன் கவிதையில் காமுற்று”(2)..“கம்பமேதை பொருந்திய கருவிற்கேற்பப், புறக்கதை தவிர்த்து இராமன் பிறப்பினைத் தொட்டு, ஆட்சி பெற்றிடு வரையில்”(14)பாடியபாவிகம்.

இராமாயணக் கதையினை மிகச் சுருக்கமாக மரபுக் கவிதையில் எல்லோரும் படித்து எளிதில் புரியுமாறு படைத்துள்ளார் காப்பியக்கோ! அகராதி தேவையில்லை. சரளமாக ஓடும் நதி போல, தமிழ் செய்யுள் நடை! நடை போடுகிறது. ஓடுகிறது. இலங்கைக் காப்பியக்கோவின் இவ் அரிய படைப்பு தமிழகத்தில் அச்சாக்கம் பெற்று தமிழ் கூறும்

முன்னுரை

“இராமன் எத்தனை இராமனடி” எனப் பேராசிரியர் முனைவர் ஆ.க.பெருமாள் ஆய்ந்துள்ளார். அன்று மதுரகவி, சீனிவாச ஆய்ங்காரின் இராமாயண வெண்பா, சுப்பிரமணி ஐயரின் இராமாயண வெண்பா, மேலும் அமிர்த ராமாயணம், சங்கர ராமாயணம், நலுங்கு மெட்டு ராமாயணம், தக்கை ராமாயணம், ராமாயணக் கும்மி (சென்னை பழங்காச சீனிவாசன் நூலகம்) பாதுகாத்து வைத்துள்ளார் என்பதையும் பதிவு செய்ய வேண்டியதாகும்.

கவிஞர் வாலி, புதுக்கவிதையில் இராம காதை தந்தார். இன்று இராவண நாட்டார் (இலங்கை) பிறப்பினிலே கவி / புலவர் மணி “ஷரிபுத்தீனின் புலமைமிகு மகன் / மருத்துவக் கலைமாமணி பதினொன்று பார் புகழ் போற்றும் காப்பியங்கள் / மூபத்துப் படைப்புகள். தண்டமிழின் தரணி போற்றும் குவிப்பு / முத்தமிழும் முழங்குகின்ற சொத்து / பெற்ற விருதுகளோ பல / காப்பியக்கோ ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீனின் மைவண்ணன் இராமகாதை என இன்றைக்கு ஒவ்வொருவரின் காப்பியமாக கவிஞரை ஆறியாமலே சொல்லக்கூடாது கழுகிறது என்பதும் சிறப்பு!

காவியமாமணி. அகலங்கன்:-

“மைவண்ணன் மழைவண்ணன் காவியத்தைக் கைவண்ணம் கால்வண்ணம் கருத்துவண்ணம் கண்வண்ணம் யாவையுமே கலந்து செஞ்சொற் கவிவண்ணம் ஆய்ந்து தந்தார் கவிஞர் ஜின்னாஹ்”

எனப் போற்றுவார்.

அன்று, அதிரை மதுரக்கவி செய்யத் முகம்மத், மகாபாரத அம்மானை (சாந்தாதி அசுவமகம்) பாடினார். இன்று கவிக்கூற்றாக:-

“கருவண்ணன் காதைதனைக் காவியம்மாய்க் கவிதையிலே வடித்துள்ளேன் நானோர் முஸ்லிம் உருவமிலான் வழிபாடு செய்வோன் என்றன் உயிரான தாய்மொழியில் உவத்தல் வேண்டும்”

என உதித்தது இக்காப்பியம் என்பது ஆக்கியோன் நோக்கும் போக்குமாகும். சமூக நல்லிணக்க நல்லாதாரமும் நற்சான்று மாகும் எனில் மிகையன்று!.

இல்லங்களில் / நூலகங்களில் இடம்பெற வேண்டிய காப்பியம். சமய நல்லிணக்கச் சான்றாதாரமாகவும் இலங்கு கிறது. கம்பரை முழுமையாக கற்க முடியாதவர்கள் கற்று அறிய உதவுவது மைவண்ணன் இராமகாவியம்! கவிஞர் வாலி புதுக்கவிதையில் சுருக்கம் தந்தார். காப்பியக்கோ 1357 விருத்தப்பாக்களில் சுருக்கம் தந்தார். உலகத் தமிழர்கள் அனைவர்களும் போற்றிப் பாராட்ட வேண்டிய அரும்பணி! கையடக்கக் கவிச்சுருக்கம்! கவின் கதைச் சுருக்கம்! புதிய தலைமுறைக்கு முழுக்கதையும் அறிய வைக்கும் கைவிளக்கு! பாராட்டிப் போற்றி பின்பற்றுவதற்குரிய பணி! வருணனைகள், துணைக்கதைகள் குறைவு என்றில்லாத நிறைவு! காப்பியக்கோ காலமறிந்து கணினியுக்கத்தில் 1357 பாக்களில் நிறைவு செய்துள்ளார். பெரும் காவியமாக பாட முடியும் என்றாலும் குறைகள் தெரியாமல், நிறைவோடு பாடியுள்ளார். கதையோட்டத்தில் வெற்றிவாகை சூடியுள்ளார். இறையளித்த கருவிலே திருவுடைமையே இராமாயணமாக்கதை குறளாக குன்றின் மேலிட்ட விளக்காக பீடுபெற நிற்கிறது. விருத்தமே விருந்தாகியுள்ளது.

இராமாயணக் கரு:

(அ) கற்பின் பெருமை (19) (ஆ) மாற்றான் மனை மோகித்தல் கேடு (20) (இ) காமம் கைகூடினும் சீரழிக்கும் (21) (ஈ) வாக்களித்தவாறு வாழ்தல் (22) (உ) தோழமையைக் கற்பித்தல் (23) (எ) கடமையுணர்வை ஓதிய நூல் (24) எனப் போதிக்கும் அறிவுரைக்கும் காப்பியம் என காப்பியக்கோ ஜின்னாஹ் இலயித்து இலட்சியமாகப் பாடியுள்ளார்.

காப்பிய அமைப்பு:

மைவண்ணன் இராமகாதை ஆறு காண்டங்களாக 54 படலங்களாகப் பகுத்து வகுத்துள்ளார். (அ) பால காண்டம் (10 படலம்) (ஆ) அயோத்தியா காண்டம் (15) (இ) இரண்யா காண்டம் (8) (ஈ) கிஷ்கிந்தா காண்டம் (4) (உ) சுந்தர காண்டம் (10) (ஊ) யுத்த காண்டம் (7) என பகுப்பும் தொகுப்பும் பெற்றுள்ளது.

சின்னச் சின்ன காண்டங்களில் குறுகிய படலங்களில் படலங்கள் குறைந்தும் நிறைந்தும் செல்லச் செல்ல சொல்லும் பாடுபொருள் நிறைவு பெற்று இலங்கும்பாவிக்கம்.

காப்பியக்கோ தம் மைவண்ணன் இராம காவியத்தில் கோசலை நாட்டு வளத்தினை மரபு போற்றியே ஐவகை நிலங்களை சுருக்கத்தில் சிறக்கப் பாடியுள்ளார். ஈயற்கை வருணனைகளும் கற்பனை நயந்தோன்ற சுருக்கம் எனினும் பெருமை பெறுகின்றன. “செல்வச் செழிப்பினை “இல்லார்க்கு இல்லையென்னா தெலாமுமே வழங்கு செல்வம் / எல்லார்க்கும் இருந்ததாலே இட்டுண்ண எவருமற்ற/ செல்வத்தில் திளைத்த தந்த திருநிறை கோசலை மண்” (33) என்று பாடினார். இயற்கையினை கற்பனை கலந்து பின்வருமாறு பாடியுள்ளார். கவி இன்பமும் கற்றுணர்க.

கானகச் சனையில் பூத்த கமலவெண் மலர்கள் மீது தேனுண்ண வண்டு குந்தச் சிந்திடு மதுவும் நீரில் பூண்டிடுமொன்றாய் உண்ணும்பானமாய் மாறும் அஃதை மீன்களும் மாந்தும் போதை விஞ்சிடத்துள்ளுமாமே (35) (தேனுண்ண வண்டு வந்து இருப்பதை குந்த என்றார். தேனாகிய மது நீரில் சிந்த பானமாய் மீன்கள் மாந்து துள்ளியது போதையினால் என்றார்).

ஓரே பாடலில் “சதங்கை (ஆடல்), யாழ், குழல் எனக் குறிப்பிடும் பாடலில் இசைக் கலைகள் மிகைத்த நாடு” (37)

எனப்பாடுவதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

அயோத்தி நகர், சிறப்பினை “கற்புடை மாதர், போரறி வீரர் வெற்றியே பெற்ற நகரம்” (40) என்பார்.

“வள்ளல்கள் இல்லை வறுமையில்லை, ஆணும் பெண்ணும் கல்வி கடமையாம். வீதிதோறும் பள்ளி” (41) என அயோத்திபுகழ்பாடுவார்.

ஓரே பாடலில், தசரத மன்னனிடம், விசுவாமித்திரர், இராமனை யாகத்திற்கு கேட்டதனை: “சமுமுனைக் குறிப்பில் நின்றார்” (60) எனக் குறிப்பது காப்பியக்கோவில் சொல்லாட்சியின் மாட்சியினை விளக்கும்.

யாகத்தினை, கவிஞர் துல்லியமாக “புத்திரகாமேட்டி யாகம்” (46) எனக் குறிப்பிடுவதும், இங்ஙனமாக இடப் பெயர்களான (காமாசிரமம் (79) “இந்துசைல அடிவாரம்” “சந்திரசைலம்” (192) என்பதையெல்லாம் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் “சந்திரஹாசம்” (சிவனளித்த இயுதம்) (791) என இவற்றையெல்லாம் மறவாமல் பதிவு செய்து நினைவுபடுத்துகிறார்.

காப்பிய நாயகர் இராமனை “இரகுஇராமன்” பெயர்க் காரணம் பகருதல் (28) காணலாம். “அன்றலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றதம்மா” எனும் கம்பரடிகள் காப்பியக்கோவின் பாவடிகளில் (197, 198) “இனமாதர்கள் உளத்திடை மோகங் கொண்டே கண்டிலை காட்சி அஃது காண்பதற் கரிதாமம்மா” என பிரதிபலிக்கிறதன்றோ!

இராமனை:-

“மேருபோற்றோள்கள் மார்போ விரிந்தபேரணையை யொக்கும் கார்முகில் வண்ணன் கைகள் கடைந்தெடுத்திணைந்த போலாம் சீராகப்பயிலுங் கால்கள் சிம்மத்தின் உறுதிக்கொக்கும் பார்வையோ வேங்கை கொண்ட வீரத்தைச் செப்பும் பாங்கே” (150)

எனக் கண்முன் காட்டுவார் காப்பியக்கோ. மேலும், இராமனின் கருமையின் அழகுக்கோலம் வருணித்துள்ளார் (பாடல் 197).

இராம வருணனையினை கவியின் அடைமொழிகளில் அழகு வர்ணக்கோலம் பளிச்சிடுகிறது காணலாம். அவைகளாவன: சீத்தாஇராமன் (91) வில்லின் வேந்தன் (95) வில்லுடை இராமன் (121) செகம்புகழ் இராமன் (134) நீலவண்ணன் (149) கார்முகில் வண்ணன் (150, 191) கார்வண்ணன் (153, 627, 641, 574, 620, 813, 882, 989, 1047, 1052, 1097, 1325, 1346, 1350, 1335) இராமவேந்தல் (159) காசுத்தன் (121), (155), (598), (953), (740), (807), (1258) கருவண்ணன் (175, 782): வீரனாம் இராமன் (171) கோதண்டராமன் (180) கொடையென இராமன் (240) உத்தமன் இராமன் (280) எழிலுறு வண்ணன் இராமன் (288) இராசா இராமன் (473) உத்தமன் இராமன் (581) கரிய பொன் நிறத்தான் அண்ணல் காசுத்தன் (598) தசரத இராமன் (630), 864) அண்ணலெனும் இராமன் (651) கருணையின் வள்ளல் இராமன் (663) காசுத்தன் வில்லின் வேந்தன் (718) மைவண்ணன் (809) கரிய வண்ணன் (1135) இராம வள்ளல் (928) சீலனாம் இராமன் (863) இரகுவரன் (981, 877) சீதாராமன் (905, 957) இராம ஏந்தல் (912) சீதையின் நாதன் (905) கார்வண்ணன் (1047, (1052), (1097) சூரிய குலத்தின் இராமன் (1146).

இங்ஙனமாகக் காப்பிய நாயகரின் அடைமொழிகளில் பெருமை சிறக்கக் காணலாம். காப்பியக்கோ சில இடங்களில் “இராமன்” என்றும் “இராமர்” என்றும் “மீராமன்” என்றும்

“ரகு” என்றும் குறிப்பிடுவதும் காணலாம். இராமன் மிதிலையில் வில்லெடுத்ததைத்

“ஒலித்தது ஓசை துண்டம் இரண்டென வில்லொடிந்தே பலத்தது வாழ்த்தி னோசை போர்க்களம் தோற்றுப் போமே (177)

என வெற்றிசை முழங்குவார். மிதிலையில் சீதையைக் கண்ட இராமனின் காட்சி நிலையை (155-158) அழகுறப்படம் பிடித்துக் காட்டுவார் காப்பியக்கோ.

சீதை அறிமுகமாதல்

ஐனக மன்னன் ஏர்க்காலின் கொழுமுகத்தில் பெற்றதையும் (14) கருப்பையில் விளையும் முத்துத் தேர்க்காரில் வந்த சீதை (142) என்பார் கவி. “மிதிலைப் பொன் சீதை” (153) வண்டினம் மலரைச் சூழ்ந்த வாகென விழிகள் பேசும் சீதை (161) “தண்டலைக் கமலமொத்த தளிர்மேனி யாளாம் சீதை” (161) சபையில் நுழைந்ததை கவிஞர் :- (1) விண்ணில், ஐனித்த தேவதையை வென்றான் சோபையின் உருவமாக (201) என்றும் (11) வானவில் தோற்கும் வண்ண வடிவினிற் பட்டுடுத்தி வந்தவள் (202) (111) பாதங்கள் நோகும் என்று “மலர்ந்தவை பனி குளித்த பூக்களே அவைகள் பாதம் / நிலம் படாதவாறு தூவி நிறைத்தனர் நோகு மென்றே” (203) என்பாடும் அழகுதான் என்னே! காப்பியக்கோ மூவேறு இடங்களில் சீதையினை வருணிப்பது காப்பிய அழகும் மெருகும் ஊட்டுவன. காப்பியக் கொள்கையான பாதாதிகேச வருணனையும் கேசாதிபாத வருணனை பயன்பாடு பெறுகிறது. மூவேறு இடத்திலும் காப்பிய நாயகி மூன்று வெவ்வேறு பேரான (1) தூர்ப்பனகை, (2) அனுமன், (3) இராவணன் ஆகியோரால் வருணிக்கப்படுவதை இனிக் காண்போம். சீதையை தூர்ப்பனகையும் இராவணனும் கேசாதி பாதமாகப் பார்க்கிறார்கள். அனுமன் பாதாதிகேசமாக பார்க்கிறான் என்பதும் கவிஞரின் நுண்திறன் காட்டுவதாகும்.

தூர்ப்பனகை கண்ட சீதையினை கேசாதி பாத வருணனையாக :

“சூந்தலோ நதியை ஓக்கும் கருமையில் மையே தோற்கும் சாந்துப்பொட்டணிந்து நெற்றி சந்திரத் துண்டே போலாம் நேத்திர மிரண்டும் காணக் கார்வண்டின் கருமை காக்கச் சேர்ந்ததாம் இமையிணும் தாமரை இதழ்கள் போலாம்” (699).

“புருவங்கள் வளைந்த கூர்வாள் பாவையின் கன்னம் செம்மை மருவிய மாதுளைகள் மணிகொண்ட செவிமடல்கள் உருவத்தில் பங்கயத்தில் உரித்தவீர் இதழ்கள் செவ்வாய் நறையுமிழ்கனிகள்போலாம் நீள்கண்டம் முதிரைத்தண்டு” (700)

“மார்பினில் இளங்கு ரும்பை மங்கலச் சிமிழ்க ரங்கள் சேராதே இதழ் விரிந்த செங்காந்தள் பூவின் தோற்றம் நாரியின் மருங்கு பூமுன் நனைமுனை பரந்த பிட்டம் சேர்ந்ததாம் கால்கள் யானைத்தழிச்சுரம்பதம் வெண்சங்கே” (701)

இராவணன் கண்ட சீதை

சூதியை நெஞ்சங் கொண்டோன் ஆகிய இராவணன் சீதையை கண்ணால் “உண்டான்” எனக் காப்பியக்கோ கேசாதிபாத வருணனையாக மிகச் சுருக்கமாக:

சூந்தலோ தோகைக்கற்றை கண்டம் வெண் சங்கு நெற்றி சேர்ந்ததாம் கரியின் தந்தக் கூர்முனை இரண்டு போலாம் நேத்திரம் நாணை ஏந்துநிலை வில்லின் தோற்ற தாகும் காந்தமோமணிகள் கண்ணுள் கோந்தகு மாறிநின்றான்

உரித்த செங்கமலத் தோல்கள் உதடுகள்

இளைய நுங்கின் (758)

பொருத்தலோ மார்பு இல்லா திருந்தலைப்

போலிடையும் (759)

எனக் கண்டு “கருத்தினைக் கொல்ல, மன்னன் காமுற்றான்” என்பாடியுள்ளார்.

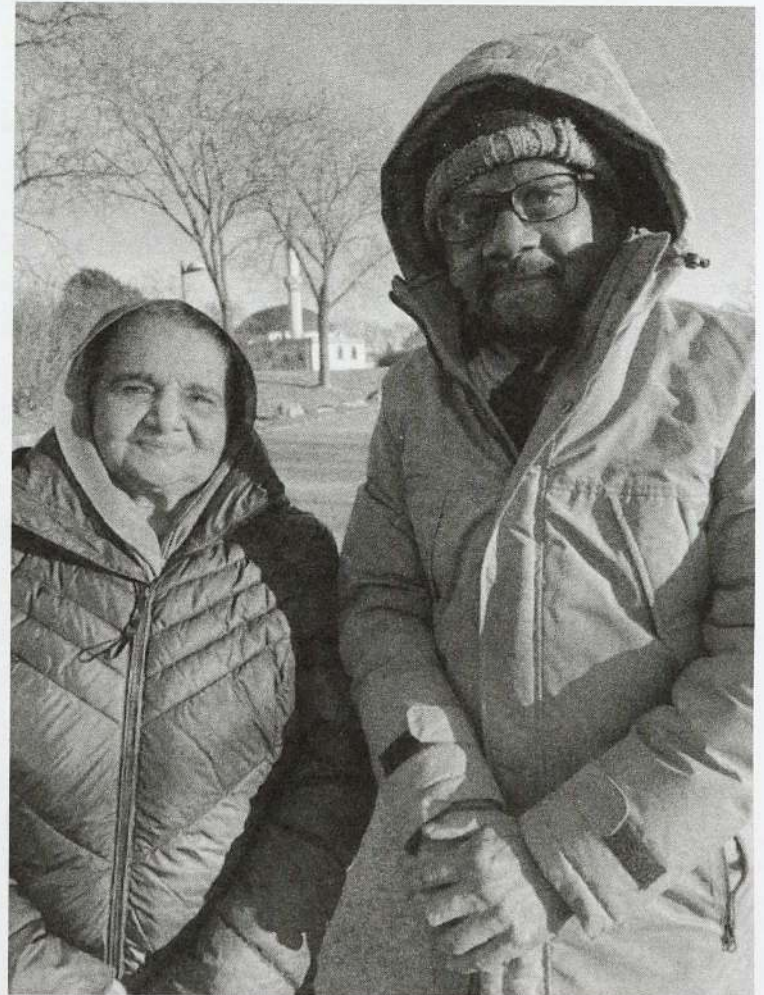
இங்ஙனமாக தூர்ப்பனகை இராவணனுக்குச் சீதையை அறிமுகப்படுத்தி, இச்சையைத் தூண்டி விடுகிறான்.

இலங்கைத் தீவினிலே மொத்தமாய் அழகில் மிக்க மங்கையைக் காணின் அன்னை பத்தினி சீதையன்றி பிறரில்லை, என இராம வள்ளல் (928) மொழிந்ததற்கேற்ப அசோகவனத்தில் சீதையைக் கண்டபொழுது தாயைக் காண்பது போலக் கண்டான் என்பதனை பாதாதிகேசாதி வருணனையாக பாடியதை கவிஞர் மொழியிலே இனிக் காண்போம்.

“பங்கய மொக்கும் பாதம் புறத்தாமை ஓடு போலாம் தங்கிய கணுக்கால் நீரில் தவழ்ந்திடு வரால் மீ னாகும் செங்கதிர்துல்கொள் பாங்காய்த் தோள்தாங்கு தூணிபோன்றும் நங்கையின் கால்கள் வாழைநுண்ணிடை தோன்றிடாதே” (925)

“ஆலிலை அகட்டுப் பாகம் அமையந்திச் சுழியோ கங்கை மேலுறு புனலின் சுற்று மலர்க்கரம் காந்த னொக்கும் தோளுக்கு மூங்கில் என்றால் தலைதாங்கு கழுத்துச் சங்கு யாழொலிகுரலாம் பேசும் இதழ்களோ கொவ்வை தோற்றம்” (926)

“குமிழ்ப்பூ போன்றாம் மூக்கு காதுகள் கமலப் பாகம் இமைகளோ தென்ன வன்வாள் இருவிழி கடலின் வண்ணம் அமைந்ததாம் நெற்றி வான்வில் அழகிய வதனம் மங்கை சுமைதாங்கு சந்தல்மேகம் சொர்ணத்தின் வண்ணம் மேனி” (927) என அனுமன் கண்ட சீதை பாதாதிகேச சிறப்புறு வருணனையாகப் பாடியுள்ளார்.

காப்பியத்தில் அனுமன்

“அஞ்சனை வயிற்றுப் பிள்ளை” “வனத்தினில் வானரர்க்கு வேந்தனாம் சுகரீவர்க்குப் பணிவிடை செய்வோன்” (819). அறிவு ஆற்றல்கள் ஞானம் தர்மங்கள் அறிந்த மேதை, இன்சொலின் வேந்தன் (820) என அறிமுகமாகின்றான். இராமன் அனுமனைக் கண்டபொழுதே அவன் திறத்தினை அறிந்துணர்கிறான். அனுமன், இராமரிடம் சுகரீவனை அறிமுகம் படுத்தினான். இராமன், சுகரீவனோடு அறுவரானோம் (828) என மார்போடு அணைத்தார்.

“மாசிலான் பொறிகளைந்து முற்றிலும் அடங்க ஆளும் மகோன்னத பிரம்மச்சாரி” (1062) என மேலும் அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறார்.

அனுமன் அசோகவனத்தில் சீதையைக் கண்டபொழுது

சீதையிருந்த நிலையினை:

“நெய்யறு கூந்தல் நீவிநீண்டநாள் போலுமாக மையினைக்காணாக்கண்கள் முகப்பொலரிவிழந்ததோற்றம் கைவளை கழன்று வீழக் காத்தன நுதலிற் பொட்டு வைத்ததே நிரந்தரம்போல் வசீகரங்கொன்றதாகும்” (984) என அவலநிலையினைப் படம்பிடித்துக்காட்டுவார்.

காற்றின் மைந்தன் அனுமன். அசோகவனத்தில் சீதையைக் கண்ட பின் பெற்ற நிலையினை காப்பியக்கோ:

கண்டுகொண்டிடேன் கண்டேன் கண்டேனே ஆகா ஆகா வென்றனன் முயற்சிதன்னில் வண்ணனின் சதியை ஆகா கண்டேனே ஆகா ஆகா கண்டுகொண்டிடேன் ஆகா காணாதே அலைந்தேன் இன்று கண்டிடேன் ஆகா ஆகா (987)

பாடினான் ஆடினானே பாய்ந்தாங்கு மிங்குமாக ஓடினான் உயர்ப்பாய்ந்தான் ஓய்ந்திலன் மீண்டும் மீண்டும் ஓடினான் தலைகீழ்மாற்றி அமர்ந்திட மாட்டானாகக் கூட்டினான் தலைநிலத்தில் கர்ணமும் போடலானான் (988) என்பது நேரில் காண்பது போல் பாடியது கவியாட்சியின் மாட்சி காணலாம்.

சீதையின் கணையாழி பெற்று சில இடங்களை சிதைத்தலும் (1073) பின் வாலில் வைத்த தீயினால் அசோக வனத்தினைத் தவிர பல பகுதிகளை எரியூட்டினான் (1118-1122) என்பதனையும் அறியக் காணலாம்.

கூனி

இராமாயணக் காப்பியத்தின் கதையின் திருப்பு முனையாக விளங்கும் “கொடியான் கூனி (280) “தீங்கினை ஆணியாய்க் கொண்டான். சுட்டெரி தீயொப்பான்” (281) “சிறுபிள்ளையில் ஈரகுவரன் கூனி முதுகில் கல்லுண்டை குறி வைத்து ஏய்திய நிகழ்ச்சியினை நினைவில் நிறுத்தியவன்” (282) “மந்தரை ஏன்ற கூனி பொல்லான் / தந்திரஞ் சூழ்ச்சியுறித் திளைத்தவன் கைகேகிக்கு/ வந்துதித்துள்ளசேடி, விதியையும் மாற்ற வல்லான் / சிந்தையில் வஞ்சங்கொண்ட வனிதையர் குலத்தின் உளம்” (283) எனக் கூனியினை அறிமுகப் படுத்துவது அறிந்துணர்வதற்குரியது.

உவமைகள்

காப்பியக்கோவின் உவமைகளின் ஆளுமை தனி ஆய்விற் குரியது. ஈக்காப்பியத்தில் பயன்படுத்தும் உவமைகள் மேன் மேலும் கருத்தை உரிய இடத்தில் புரிய வைக்க நல்லணிகளாக விளக்கம் தருகிறது. உவமைகள் சில.. இருதலைக்

கொள்ளியின் பால் ஈடைப்பட்ட எறும்பு போல (65) வழித்தொடர் நிழலைப் போல (68) வாட்துணைக் கவசம் போல (68) கூடுவிட்டகலும் புட்கள் போல (70) நெடுமரம் போல (98) இடியே ஆடங்குகின்ற இழிசூழ் துறை போல (99) மேரு போல (112) வானின் ஆழகிய மதியம் போல (153) உண்டதேன் சேர்க்கக் குந்தி ஒன்றிய ஈக்கள் போல (198) பூனை போல (128) வேடுவன் கானில் மாணை வேட்டைக்கு நோக்கல் போல (163) தேனுக்ர வண்டு மொய்க்குஞ் செவ்விதழ்ப் பங்கயம் போல (202) மரக்கலத்தின் சக்கானுக்கு ஒப்பாக (234) நாண்விடு சரத்தையொப்ப (204) தொட்டுடல் பற்றி நாகத்தீண்டுவதொப்ப (286) பூரண நிலவு போல (287) இடியேறு போல (296) வார்த்தைகள் மந்திரம் போல (314) கொதியுண்ட நெய்யுள் வீழ்ந்த (331) விண்பொழி மாரியொப்ப (332) ஊயிர்ஊடல் விட்டுப்போன நடைப்பிணம் போல (393) பங்கயம் கூம்பினாற் போல (398) மடைத்தலைக் கொக்குபோல (435) கலங்கிய குட்டைக் கொப்ப (515) தாயைப் பறியுண்ட கன்றை ஈன்ற பசுபோல (600) நு துண்டங்களிரண்டாய்ப் பூமி துணித்த போல (627) எந்திரம் கழன்றதொப்ப (667) விட்டில் போய்த் தானே பற்றும் விளக்கினில் வீழ்ந்த போல (783) கைகளால் வரையமாட்டாக் கண்கவர் ஓவியம் போல (809) புகைமேவு ஓவியத்தின் பிரதிபோல (966) சிறுத்தைகள் கூட்டத்துள்ளே தனித்த மான் கன்று போல (962) சேற்றிடை ஆல்ரிவிபோல (972) சோமநீர் பருகினார் போல (973) பேழையுள் ஈருக்கும் நல்ல பவளம் போல (954) வண்டிடைப் பொன் வண்டொக்க (982) தீயுண்ட பஞ்சக்கொப்பாய் (1006) மூன்று ஊவமைகள் (947) இரண்டு உவமைகள் (1053) நான்கு சிறந்த ஊவமைகள் ஓரே பாடரில் (1054) கருநாகம் கருடனை நேர்கண்டது போல (1086) நாகத்தின் நஞ்சையொத்த (1267) எரிகின்ற தீயில் நெய்யை ஈடுதல் போல (1269) பஞ்சினில் தீப்பட்டாற் போல (1329) சிங்கம் போல, ஆடியற்ற மரம் போல (1330) வண்டுநீந்தெழிடை நுழைதல் போல (952) யானையின் பிளிறல் கேட்டே எழுகின்ற ஆரிமா போல (865) மதங்கொண்ட யானைப் போன்று (876) கரியுடன் கரியும் காட்டில் கலையொடு கலையும் வீரம் பொருந்திடப் பொருதல் போல (874) என காப்பியத்தில் உவமைகள் வந்துநிறைந்து ஈன்பழுட்டு கின்றன.

இராவணன் மாட்சியும் வீழ்ச்சியும்

காப்பியக்கோ, இராவணனையும் அறிமுகப்படுத்தும் பொழுதினிலும் சுருக்கத்தில் பெருக்கம் காட்டியுள்ளார். “கல்லொத்த புயங்கொள் வீரன் காவலன் ஈலங்கை வேந்தன்” (770) ஏன்றும் “பெருமலைக் குன்ற மன்ன புயங்களும் பரந்த மார்பும் ஊடைய இராவணன்” (990) என்றும் “யாருக்கும் ஆஞ்சாத் தீரன் உலகமே கண்டாலஞ்சும் வீரருள் வீரன்” (996) ஏன்றார். “சிவனின் வாளினை தவம் செய்து பெற்ற வான் கொண்டு கழுக்கரசனை ஜெயித்தான்” (1004, 1005) என்பதும் அறியப்படும். மேலும்,

“வீணையின் வித்துவன் நால்வேதங்கள் கற்றறிந்தோன் யானையை ஏதிர்த்து நின்றோன் ஏதிர்ப்படை பலவும் வென்றோன்” (1262)

என அறிமுகமாவான்.

ஈராவண மாளிகையின் வருணனை (1151) பாடி மேலும், “சிம்மத்தின் கால்போல் கால்கள் திறந்தவாய் முகக்கரங்கள் செம்மைகொள் பட்டி ருக்கை தங்கத்தா லனைத்து மான சிம்மாசனத்தில் ஐமு தூயநல் மணிகள் மின்ன கம்பீரத் தோற்றத் தோடு கண்டனன் இலங்கை வேந்தன்”

(1152)

என இராவணப் பெருமதி நிலையினைப் பாடியுள்ளார்.

இராமனின் மனைவி சீதையை சிறைப்பிடித்த தவற்றினால் இராவணனின் தம்பி வீபீடனனும் அறிவுரைகள் கூறி திருத்திட முயன்றான். இராவணன் உறவினர்கள் எல்லாம் தோற்றனர் இறந்தனர். வீபீடனன், இனி இராவணன் திருந்திடான் என அவனை விட்டு தருமத்தைக் காப்பதென்னும் தூய்மையில் மனம் புதைத்தே இராமன் புலத்தினிற் தஞ்சமுற்றான் (1164) சீதையின் கொடிய சாபமும் (1176) இறுதியில் பலித்தது. இராவணனைப் போரில் “போயின்று நாளை வா” (1264) என இராமன் அனுப்பியப் பெருந்தன்மையும் காணலாம். இறுதியில் இராவணன் இராமனின் இராமபாணத்தால் அழிந்தான். வீழ்ச்சியுற்றான்.

சில ஆரிய செய்திகளும் நயங்கள். சில சொல்லாட்சிகளும்
சில சொல்லாட்சிகள் :-

கவிஞர், தங்கம் (பொன்னை) “சொர்ணம்” என்ற சொல்லாட்சியினைப் பயன்படுத்தி மீண்டும் மீண்டும் பயின்றுவரப்பாடியுள்ளார் (217). இதுபோல “கை” என்ற சொல் (740) “நகுவர்” என்ற சொல் மீண்டும் மீண்டும் வர பயன்படுத்தியப் பாங்கும் நந்நயமும் கவியாற்றலும் வெளிப்படுத்துகிறது.

“திராணி” (164) “இம்மி” (743) “வள்ளிசாய்” (1134) போன்ற பழகுதமிழ் சொல்லாட்சிகளையும் எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம். குளிர்காற்றினை பல இடங்களில் “சீதளத்தென்றல்” என்பார்.

தூர்ப்பனகைக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தை கரனிடம் கூறியதை “செவியும் வாங்கி” (660) என்றார்.

சில நயங்கள்

இராவணனை “போயின்று நாளை வா” (1264) எனும் ஆருந்தோடரும் நினைவில் நிற்பன. வீபீடனனை, இராமன் ஐயுற்றபொழுது:

நால்வரயாம்மகர யோத்திநாடாண்ட தசர தர்க்கு
நாவாயின் கோன்கு கன்பின் யாங்களோ ஓவரானோம்
காவலன் சுக்கரீவன் கூடவே ஆறுவரானோம்
நீவந்தெம் மேடே யுற்றாய் யாமின்றோ ஏழுவ ரொன்றான்
எனும் பாடல் நயமும் கம்பராமாயணப் பாடலோடு ஒப்பாகக் காண முன் நிற்கிறது.

இலங்கைபுகு படலத்தில் அனுமன் கண்ட காட்சிகளை வருணித்தல் 935 முதல் 941 வரை பாடல்களில் தமிழ் கொஞ்சி விளையாடும் நெஞ்சில் நின்றுநிற்பன.

தாடகை பேய் வருணனை

தாடகையினை “காரினில் இடியின் ஓசை கொண்டவள் சிரிப்பில் மின்னல்/ எரித்திடும் கொடுமை கொண்டாள் ஈமயமே நகர்வது ஒப்பவள்/ அனலுமிழ் விழிகள்/ கோரப்பல் என்றெல்லாமாக கொடூரத்தன்மைகளை பெண்ணல்ல இவள் பேய்காலன் பிறப்பெடுத்தற்ற பொல்லாள்” (84-86 92, 93) என வருணித்தல் காணலாம்.

அகலிகையின் சாப மீட்சி (115-136) சாபமீட்சிப் படலம் மிகச்சுருக்கம் காட்டும். முதுமைத்தோற்ற வருணனையினை,

பாதகன் இலங்கை மன்னன் சாதுவாம் மனிதன் மூத்தோன் தோற்றத்தில்
வடிவம் கொண்ட பொழுது:-

“நீண்டதாம் வெள்ளைத் தாடி நயனங்கள் குழிவி முந்தாம்
என்றுகோல் உடலம் தாங்க எனழி கூனல் மேனித்

தோன்றிலால் நடுநடுங்கி நின்றான்” (752).
எனப்பாடியுள்ளார்.

தூரியமறைவினை:

“மாலையின் வெய்யோன் செங்கை
மடித்தனன் மேற்கு நோக்கிக்
காலையில் வருவே நென்றன்
கடமையைத் தொடங்க வென்றோ” (812)

ஏன நயந்தோன்றப்பாடியமைக் காணலாம்.

“பெண்பொருளாசை என்றும் பேரழிவு” (1106) என்பதனை அறிவுறுத்துவார் கவி.

சுகரீவனின் படைகளின் தலைமைப் பட்டியலை பெயரோடு வெளியிடுவதும் (919) கவி கற்ற புலமையைக் காட்டுவதாகும். இலங்கைத் தீவின் கிடைப்படத்தினைப் பாடி வரைந்துள்ளார் (921-923). கவிஞர் கற்புக்கு இலக்கணம் பாடியுள்ள பெருமை காணலாம் (888). காப்பியக்கவிமைவண்ண இராம காவியத்தின் அட்டைப்படம் கண்டோம். அட்டைப்படக் கவியா? கவி அட்டைப்படம் ஆனதா? கவின்கு இக்கவிதை இதோ:

“இயற்கையின் அழகு கண்டே ஈன்புற்ற சீதையண்டை
பயத்தினை மறந்தே மானின் பாலுண்ணச் சிறிய கன்று
நயனங்கள் நோக்கியாமோ நம்மின மென்று கூடும்
ஆயரிலனில் இராமன் நோக்க ஆழ்க்கணம் பூக்க நின்றான்”
அட்டைப்படம் காவியமாகி எழுத்துச் சித்திரமாக நிலை பெற்றுள்ள அருமை அறியலாம். நயமும் இனிது! சீதை அசோகவனத்தில் துயருற்று இருந்த நிலையினை (962-965) காட்சிப்படுத்தியுள்ள அவலநிலையைத் தெரியப்படுத்துகிறார். இடதுகண் துடித்தல் நிமித்தமான 1262, 1263 பற்றிய குறிப்பு காணலாம்.

சீதையின் அணிகலன்களை ஒரே பாடலிலும் பின்பும் பாடி அமைவதைக் காணலாம் (205) (218) காணலாம்.

அசோகவனத்தினை, “கடரிவிடை நாப்பண் முத்தாய்க் கொண்டதாம் இலங்கைத் தீவு வடிவமைக் குளிரின் அசோகவனம்” (1041) என அறிமுகப்படுத்துவார்.

தப்பு, தப்பு ஏன இரண்டடிகளில் தப்பாது தருவார் (130).

பார், பார் என (பாடல் 179) படித்துப் பார்க்க வைப்பார்.

“தாவிரி கட்டுதலை மங்கல நாண் “வஞ்சியின் கழுத்தைச் சுற்றி வேய்ந்தனன்” (225) எனக் குறிப்பிடுதல் சிறப்பே.

இராம காவியம் :- ஒப்பாய்வு

கம்பராமாயணம் - மைவண்ணன்

இராமாயணக் காப்பிய தாக்குறவு காப்பியக்கோவின் இராமாயணக் காப்பிய அழிய கற்றறிவு பாடல்களில் காணலாம். அது தனி ஆய்வாக மலரும். மலர வேண்டும் ஏ.கா. காப்பியக்கோவின் 301 ஆவது பாடல், கம்பரின் எனக்கு நல்லையுமில்லை! என்ற பாடலோடு ஒப்பாகும். பாடல் 413 197, 198 போன்று சில.

காப்பியக்கோ கம்பரில் ஆழ்ந்து மூழ்கித் திளைத்தவர் என்பது பல்வகையாலும் பெறப்படும். கம்பராமாயணத்தின் ரசமாக புன்சிரிப்பாக காப்பியக்கோவின் கவிகள் சுவைக்கிறது. ஈனிக்கிறது. தனிவண்ணத்தில் மைவண்ணன் காப்பியம் ஈராமாயணக் காப்பியக் கடலைச் சுருக்கமாகத் தந்த குறளமுதச் சுருக்க வெண்பாவாக விளங்குகிறது எனின் மிகையன்று! இக்காப்பியம் தமிழ் கூறும் நல்லுலகமெல்லாம் பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும். எக்காலத்தும் இலக்கியம் வழி ஒற்றுமை வளர வழிகோலுகிறது.

சுய அறிமுகக் குறிப்பு

அகமது ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன்
காப்பியக்கோ

முகவரி

No 02, Botheju Road,
Off School Avenue, Station Road
Dehiwela, Sri Lanka

பிறப்பிடம்

மருதமுனை கிழக்கு மாகாணம்
இலங்கை.

பிறந்த திகதி

01 September 1943

தொழில்

தனியார் மருத்துவம்

தந்தையார்

புலவர்மணி ஆ.மு. ஷரிபுத்தீன்

ஞானத்தந்தை

பத்திரிகைத்துறை ஜாம்பவான்
அரிஞர் எஸ்.டி. சிவநாயகம்

இலக்கியப் பிரவேசம்

1965

சார்ந்துள்ள இலக்கியத் துறைகள்
காவியம், கவிதை, சிறுகதை,
புதினம், சிறுவர் இலக்கியம்,
கட்டுர் மொழிமாற்றம் (கவிதை)

Contact Number

+941 12 73 0378 (Land)

+94 77 272 1244 (Mobile)

Email ID

jinnahsherifudeen@yahoo.com

Facebook

<https://www.facebook.com>

/profile.php?id=100009839282227&sk=about

வெளிவந்த நூல்கள்

கவிதைத் தொகுப்புகள்

- [1] 1989 - முத்துநகை
- [2] 1989 - பாலையில் வசந்தம்
- [3] 1995 - பனிமலையின் பூபாளம்
- [4] 2007 - திருமறையும் நபிவழியும்
- [5] 2007 - வல்லுவம்
- [6] 2021 - இறையருள்மாலை

வெளிவரவிருப்பன

- [1] 2021 - விமர்சனப் பார்வையில் வாழும் எழுல் காவியங்கள்
- [2] 2021 - ஜின்னாஹ்வின் குறும்பாக்கள் 550
- [3] மாப்பிள்ளை லெப்பை ஆலிம

காவியங்கள்

- [1] 1992 - மஹ்ஜபீன் காவியம் (600 செய்யுள்கள்)
- [2] 1998 - புனித பூமியிலே காவியம் (1000 செய்யுள்கள்)
- [3] 2005 - பண்டார வன்னியன் காவியம் (1500 செய்யுள்கள்)
- [4] 2001 - ஜின்னாஹ்வின் இரு குறுங் காவியங்கள்
(பிரளயம் கண்ட பிதா - தாய்க்கென வாழ்ந்த தனயன்)
- [5] 2006 - திருநபி காவியம்
- [6] 2010 - தீரன் திப்புசுல்தான் காவியம் (1600 செய்யுள்கள்)
- [7] 2011 - வாத்தியார் மாப்பிள்ளை காவியம்
- [8] 2013 - எல்லாள காவியம்
- [9] 2014 - நாயனாடு வசனித்த நந்நபி (600 செய்யுள்கள்)
- [10] 2016 - அன்னை கதீஜாவும் அண்ணலார் குடும்பமும் (1249 செய்யுள்கள்)
- [11] 2020 - மைவண்ணன் (இராமயண காவியம்)

சிறுகதைத் தொகுப்பு

- [1] 2003 - பெற்றமனம்
- [2] 2008 - வேரறுந்தநாட்கள்

புதினம்

- [1] 2000 - கருகாத பசுமை (புதினம்)
- [2] 2019 - முக்காழி

சிறுவர் இலக்கியம்

- [1] 2002 - கடலில் மிதக்கும் மாடிவீடு
- [2] 2003 - அகப்பட்ட கள்வன்
- [3] 2003 - எங்கள் உலகம்
- [4] 2008 - ராகுலுக்கு ஒருபுதுவண்டி
- [5] 2010 - சிறுமியும் மந்திரக் கோலும்

மொழிமாற்றக் கவிதைகள்

- [1] 2010 - அன்பின் கருணையின் பேரூற்று
- [2] 2011 - "கேள்வியும் பதிலும்"

(மகாகவி இக்பாலின் ஷிக்வா ஜவாபே ஷிக்வா கவிதைகளின் மொழிமாற்றக் கவிதைகள்)

ஆய்வுகள்

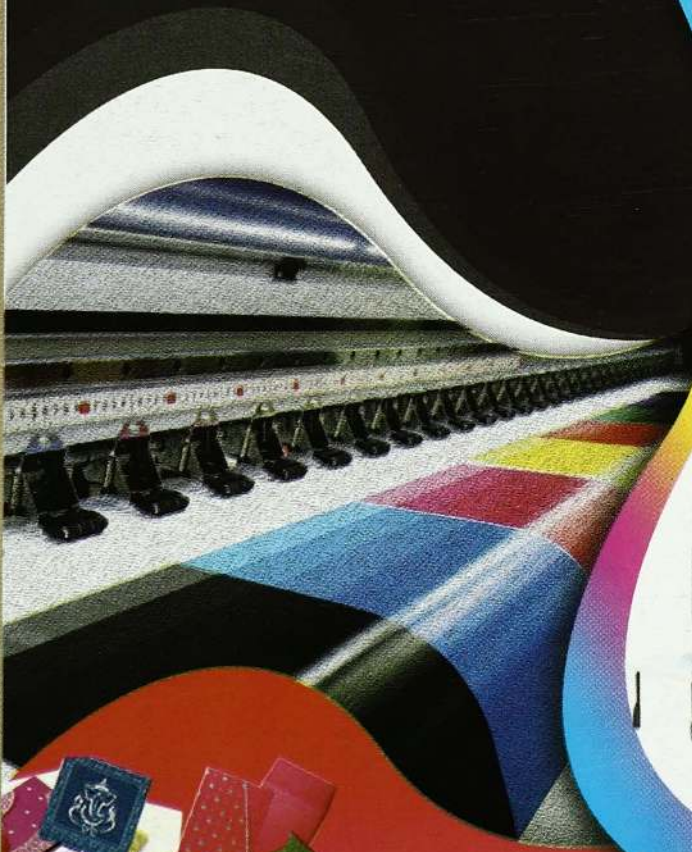
- [1] மஹஜபீன் காவியம். புனித பூமியிலே காவியம் என்னும் இருகாவியங்களும் கவிமாமணி அகலங்கன் (ரி.தரமராஜா) அவர்களால் ஆய்வுசெய்யப்பட்டு 1999ல் கவிஞர் ஜின்னாஹ்வின் இரட்டைக் காப்பியங்கள் ஓர் ஆய்வு என்ற தலைப்பில் நூலாக வெளியிடப் பெற்றது.
- [2] 2002ம் ஆண்டு கொழும்பில் நடைபெற்ற உலக இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டில் இந்தியத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் டாக்டர் மு.ஹம்ஸா அவர்களால் ஜின்னாஹ்வின் இருகுறுங்காவியங்கள் என்னும் தலைப்பில் அதே காவியங்கள் ஆய்வு செய்யப்பட்டுச் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு, ஆய்வரங்கக் கோவையிலும் வெளியிடப் பெற்றது.
- [3] சென்னை எஸ்.ஐ.ரி. கல்லூரி பேராசிரியை செல்வி அவர்கள் கருகாத பசுமை நாவலை ஆய்வு செய்து ஆறாவது உலக இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டில் கட்டுரை சமர்ப்பித்தார்.
- [4] மஹஜபீன் காவியம், புனித பூமியிலே காவியம் ஆகிய இரு காவியங்களும் இந்திய தமிழ் நாட்டின் வேலூர் மாவட்ட மேல்விசாரம் அப்துல் அகீம் கல்லூரியின் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் எஸ். முகம்மது அலி அவர்களால் "ஈழக் கவிஞர் ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீனின் இரட்டைக் காப்பியங்கள் ஓர் ஆய்வு" என்ற தலைப்பில் ஆய்வு செய்யப்பட்டு சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் 2006ம் ஆண்டில் டாக்டர் பட்டம் பெற்றார்.
- [5] 2005ல் பேராதனைப் பல்கலைக் கழக மாணவி செல்வி எஸ்.எச்.நடமியாபேகம் அவர்கள் "ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீனின் காவியங்கள் ஒரு மதிப்பீடு" என்னும் தலைப்பில் ஆய்வு செய்து தனது சிறப்புக் கலைமணிப் பட்டம் பெற்றார்.
- [6] 2007ல் சப்பிரகமுவ பல்கலைக் கழக மாணவி செல்வி பர்மிலா அவர்கள் "ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீனின் காவியங்கள் ஒரு ஆய்வு" என்னும் தலைப்பில் ஆய்வு செய்து தனது சிறப்புக் கலைமணிப் பட்டம் பெற்றார்.
- [7] மதுரை காமராஜர் பல்கலைக் கழக மாணவர் எஸ்.சையத் அலி அவர்கள் தனது முனைவர் பட்டத்துக்கான ஆய்வினை "ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் காவியங்கள்" என்னும் தலைப்பில் செய்து கொண்டிருக்கின்றார். 2011ல் டாக்டர் பட்டம் பெற்றார்.
- [8] யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழக மாணவி செல்வி சியாமினி "ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் காவியங்கள் ஓர் ஆய்வு" என்னும் தலைப்பில் தனது சிறப்புக் கலைமணிப் பட்டத்திற்காக (எம்.ஏ) ஆய்வு செய்த பட்டம் பெற்றுள்ளார்.
- [9] தமிழ்நாடு சென்னை மானிலக்கல்லூயைச் சேர்ந்த மா.செந்தில்குமார் என்னும் ஆய்வாளர் தனது முனைவர் பட்டப்பேற்றுக்காக ஆய்வு செய்து சென்னை பல்கலைக் கழகத்தில் டாக்டர் பட்டம் பெற்றார்.
- [10] மேலும் இருபது இந்திய ஆய்வாளர்கள் பல்வேறு தலைப்புக்களில் ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீனின் பல்வேறு படைப்புக்களையும் ஆய்வு செய்து அவர் புற்றிய சிறப்பு மலருக்காகக் கட்டுரைகள் தந்துள்ளனர்.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

MATHI COLOURS

WE ARE
INTRODUCING OUR
SM GTO 52

4 COLORS
PRINTING

10, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.

mathicolours@gmail.com

021 2229285 070 2222259

077 7222 259

ALL KIND OF PRINTING SERVICE